

ΔΑΥΛΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἡ συμφορά
τοῦ μαζικοῦ κινήματος: σελ. 53

Λάθη Ἰουλιάνεια: σελ. 65

Παγίδες
τῆς Λογοκρατίας: σελ. 76

Ἔθνος καὶ
Οἰκουμενικότητα: σελ. 89

“ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΜΕΝ ΟΙ ΑΓΑΘΟΙ, ΑΛΛΟΦΥΛΟΙ ΔΕ ΟΙ ΠΟΝΗΡΟΙ,,
(Μέγας Ἀλέξανδρος)

Ἄρ. τεύχ. 2(26)-Φεβρουάριος 1982-Τιμή τεύχ. δρχ.60

ΔΑΥΛΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Κυδαθηναίων 29

Πλάκα, Ἀθήνα (119)

Δ)ντής ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
Ἡ συμφορὰ τοῦ μαζικοῦ κινήματος	53
Μετεωρισμοί	61
Λάθη Ἰουλιάνεια	65
Ἐπίκαιρα καὶ ἀνεπίκαιρα	74
Παγίδες τῆς Λογοκρατίας	76
«Τοῖς εὐγενεστάτοις Ἑλλήσι...»	88
Ἔθνος καὶ Οἰκουμενικότητα	89

Τόμος Α' - Ἀριθμός τεύχους 2 (26)

Περίοδος Β' - Φεβρουάριος 1982

«ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΜΕΝ ΟΙ ΑΓΑΘΟΙ,
ΑΛΛΟΦΥΛΟΙ ΔΕ ΟΙ ΠΟΝΗΡΟΙ»
(Μ. Ἀλέξανδρος)

Μήπως ἦταν λάθος;

Μήπως ἀποτελεῖ λάθος ἡ ἔκδοση τοῦ «Δαυλοῦ»; Μήπως ἡ ἐμφάνιση ἑνὸς περιοδικοῦ, τοῦ τύπου τοῦ δικοῦ μας, μὲ κεντρικὴ τοῦ ιδέα τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τῆς ἐλληνικότητος, σὰν οἰκουμενικοῦ δέοντος — μέλλοντος, δὲν ὁδηγεῖ τελικὰ στὸν ἰδεατὸ στόχο, ἀλλὰ, ἀντίθετα, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἀμαύρωση καὶ ἐκχυδαῖσμό τοῦ ἰδανικοῦ μας; Μήπως, δηλαδὴ, μὲ δύο λόγια, ἡ ἰδέα μας, ἡ ἰδέα τῆς ἀληθείας σὰν ἰδεολογικοῦ θεμέλιου μιᾶς ἀντιλογοκρατικῆς — ἀντιεξουσιαστικῆς ἔναρξης κοινωνίας μπορεῖ νὰ διαστρεβλωθῇ, νὰ πλαστογραφηθῇ, νὰ παραχαραχθῇ καὶ νὰ τύχῃ ἐκμεταλλεύσεως ἀπὸ οἷουσδήποτε λογοκράτες — ἐξουσιαστές, μὲ τελικὸ ἀποτέλεσμα νὰ καταντήσῃ ὁ «Δαυλός» κάτι ποῦ θὰ ἀποτελῇ ἀκριβῶς τὸ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετο ἐκείνου ποῦ δραματίζεται, δηλαδὴ νὰ μεταβληθῇ σὲ μήτρα κυοφορίας μιᾶς ἀκόμη ἐξουσίας, ἑνὸς ἀκόμη κατεστημένου, μιᾶς ἀκόμη δογματικῆς τάξεως πραγμάτων· μὲ δύο λόγια, μιᾶς

ακόμη ιστορικής συμφορᾶς;

Δέν μπορούμε νά δεχθοῦμε αὐτὴ τὴν πιθανότητα. *Οχι διότι, ἔτσι θὰ αὐτοκαταδικαζόμαστε, θὰ παραδεχόμαστε ὅτι πράττουμε κάτι ἀμφίβολης ἀξίας — παραδοχή, πού δέν θὰ εἶχε, ἄλλωστε, ιδιαίτερη σημασία — ἀλλά, διότι θὰ καταλογίζαμε καὶ στὴν ιδέα τῆς ἀλήθειας τὸ στοιχεῖο τῆς καταστροφῆς, θὰ δεχόμαστε, δηλαδή, ὅτι οἱ γενικῆς ἰσχύος, οἱ καθολικοῦ κύρους ἀρχές, ὅπως εἶναι οἱ ἀρχές τῆς ἐλληνικότητος, εἶναι δυνατόν νά παραγάγουν δόγματα, σκοπιμότητες, ψ ε ὤ δ ο ς.

*Ε, αὐτὴ τὴν προοπτικὴ τὴν ἀποκλείουμε ἐντελῶς! Λένε, ὅτι ὅλες οἱ θεωρίες εἶναι, ἐν ὧσιν παραμένουν στὴ σφαῖρα τοῦ ἰδεατοῦ, ὡραίες, ἀληθινές καὶ ἀγνές, καὶ ὅμως θρῖσκονται πάντοτε κάποιοι ἐξουσιαστές γιὰ νά τίς παραλάβουν καὶ νά τίς καταντήσουν, στὴ σφαῖρα τῆς πράξεως, βρώμικα, διαστρεβλωτικά, ἀδίκαια καὶ ἀνελεύθερα κονφόρμ ἐξουσίας. *Εμεῖς λέμε, ὅτι, ὅχι, δέν θὰ μπορούσαν ποτὲ οἱ ἐξουσιαστές νά «μεταχειρισθοῦν» γιὰ λογοκρατικούς σκοποὺς μιὰ θεωρία, ἂν ἡ ἴδια ἡ θεωρία δέν εἶχε μέσα της τὰ σπέρματα τῆς ἐξουσιαστικότητος, δηλαδή τὸ δόγμα, τὴν ἀποδοχή τῆς δυνάμεως, τὴν κατάφαση στὸ μαζικὸ κίνημα, μὲ δυὸ λόγια τὴν διαστρέβλωση

τῆς φυσικῆς καὶ πολιτικῆς ἀλήθειας. Δέν θὰ μπορούσαν, π.χ., ποτὲ οἱ μετὰ Χριστὸν λογοκράτες νά καταντήσουν τὸν Χριστιανισμό κονφόρμ πνευματικῆς — καὶ πολιτικῆς — ἐξουσίας, ἂν μέσα στὴ σκέψη καὶ πράξη τοῦ Χριστοῦ δέν ἐνυπῆρχαν ἐξουσιαστικά σπέρματα, ὅπως τὸ δόγμα τῆς παρὰ φύσιν — ἄρα ἐξουσιαστικῆς — ἀγάπης, ὁ ὑπερτονισμὸς τοῦ ρόλου τῆς «πίστεως», τὸ μαζικὸ κίνημα τῶν ἀποκληρῶν κλπ. Καὶ δέν θὰ μπορούσαν ποτὲ οἱ μετὰ τὸν Μάρξ μαρξιστές ἐξουσιαστές νά χρησιμοποιοῦσαν τὴν μαρξικὴ θεωρία σὰν τὴν ἰδεολογικὴ βάση τῶν πιὸ σκοταδιστικῶν καὶ πιὸ ἀνελεύθερων καθεστώτων τοῦ σύγχρονου Κόσμου, ἂν μέσα στὴν ἴδια τὴ σκέψη τοῦ Μάρξ δέν ἐνυπῆρχαν τὰ ἐξουσιαστικά σπέρματα, ὅπως τὸ δόγμα τοῦ ἱστορικοῦ ὕλισμου, ὅπως ἡ θεωρητικὴ κατοχύρωση καστικῶν ἐξουσιαστικῶν δυνάμεων, (τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τοῦ κόμματος τοῦ προλεταριάτου), ὅπως ἡ κατάφαση πρὸς τὸ μαζικὸ κίνημα, ὅπως ἡ ἀποδοχή τῆς δογματικῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος κ.ο.κ.

* * * * *

Α ν μιὰ θεωρία δέν ἐμπεριέχει μέσα της τὰ σπέρματα τῆς συμφορᾶς, ἀποκλείεται νά ἐξελιχθῇ σὲ συμφορά. *Ὅπως δέν ἐξελίχθηκε ποτὲ σὲ τυραννία, οὔτε καὶ ἀπλὴ πολι-

τική «κατάσταση», τὸ κρα-
ταιότερο καὶ ἀληθινώτερο
πνευματικὸ οἰκοδόμημα ποὺ
ἀνήγειρε ποτέ ἡ ἀνθρώπι-
νη πολιτικὴ σκέψη, ἡ «Πο-
λιτεία» τοῦ Πλάτωνα, παρὰ
τίς διὰ μέσου τῶν αἰώνων
ἐπανειλημμένες ἀπόπειρες
διαφόρων πολιτικῶν καὶ
πνευματικῶν κατεστημένων
νὰ τὴν «προσαρμόσουν»
στὶς ἐπιδιώξεις τους — δη-
λαδή νὰ τὴν διαστρεβλώ-
σουν — καὶ νὰ τὴν ἐκμεταλ-
λευθοῦν ἐξουσιαστικά. Διό-
τι ἡ ἀποδοχὴ τέτοιων θεω-
ριῶν ἀπὸ τὴν ἐξουσία, θὰ ἰ-
σοδυναμοῦσε μὲ τὴν αὐτο-
κτονία της, μὲ τὴν αὐτοκα-
τάργηση καὶ τὴν αὐτοκατα-
στροφή της. Μέσα στὸ βα-
σίλειο τοῦ δόγματος, τῆς
ἀνελευθερίας καὶ τῆς ἀδι-
κίας, ποὺ συγκροτεῖ ἡ ἐξου-
σιαστικὴ κοινωνία, τὰ ἀντι-
δογματικά, δίκαια καὶ ἐλεύ-
θερα πνευματικὰ δράματα,
ὅπως ἡ πλατωνικὴ «Πο-
λιτεία», χαρακτηρίζονται
«οὐτοπίες», ὅπως συνηθίζει
νὰ τὰ ἀποκαλῇ ἡ ἄθλια λο-
γοκρατικὴ — ἐξουσιαστικὴ
τάξη πραγμάτων. Καί, πρά-
γματι, μέσα στὴν ἔρημο τοῦ
ψεύδους οὐ τὸ π ο ς
γιά τὴν ἀλήθεια.

Καὶ ἂν τὸ Ἑλληνικὸ Ἰ-
δανικὸ ταυτίζεται μὲ τὴν
συνισταμένη τῶν καθολικῆς
ἰσχύος καὶ γενικώτατου κύ-
ρους ἀληθειῶν καὶ ἀρχῶν
ποὺ συνέλαβε ἡ ἑλληνικὴ
σκέψη, κ α ι μ ό ν ο ν
α ὕ τ ῆ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν
δέσμη τῶν τύπων λατρείας
τῆς θεᾶς Ἀλήθειας, ποὺ ἐ-
πίσης ἡ ἑλληνικὴ σκέψη,

κ α ι μ ό ν ο ν α ὕ τ ῆ,
ἀνακάλυψε καὶ θέσπισε —
τὴν ἀπόδειξη, τὸ διάλογο,
τὸν ἔλεγχον, τὴν ἔρευνα, τὸ
λόγον, τὸ μέτρο, τὴ θεω-
ρία —, τ ό τ ε ἀ π ό
τ ῆ φ ύ σ η τ ο υ ε ἴ-
ν α ι ἀ δ ύ ν α τ ο ν ἄ
ξ ε π έ σ η σ έ θ ε ρ α-
π α ι ν ί δ α τ ῶ ν ἐ-
ξ ο υ σ ι α σ τ ῶ ν, ν ἄ ἀ-
ποτελέσει ἰδεολογικὸ θεμέ-
λιο γιὰ οἰοῦντιδήποτε τύπου
δογματικὰ κατεστημένα.
Ἄν ἡ λογικὴ αὐτὴ ἀπόδει-
ξη τῆς εἰς ἄτοπον ἀπαγω-
γῆς δὲν πείθῃ αὐτοὺς ποὺ
στεροῦνται θεωρητικῆς σκέ-
ψεως, ἡ ἱστορία μπορεῖ νὰ
ἀναπληρώσῃ τὴν ἀδυναμία
τους: ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλλη-
νισμοῦ, ἡ πιὸ ἀντιεξουσια-
στικὴ, ἀντιδογματικὴ καὶ ἰ-
δεαλιστικὴ ἱστορία ὀλων
τῶν Ἑθνῶν τῆς Γῆς ἡ
ἱστορία τοῦ Ἑθνους ποὺ
κι ὅταν ἀκόμα κατακτᾷ
τὰ ἄλλα Ἑθνη, ἐκεῖνα
τὸ δέχονται σὰν ἀπε-
λευθερωτῇ, ὅπως σὰν ἀ-
πελευθερωτῇ δέχθηκαν τὸν
θεϊκὸν ἔφηβο, τὸν Μέγαν
Ἀλέξανδρον, οἱ Πέρσες καὶ
τὸν θεωροῦν ἀκόμη καὶ σή-
μερα «ἐθνικὸν ἥρωα τῆς
Περσίας», καὶ ὅπως τὸν
ζωγραφίζουν, κεντοῦν, φι-
λοτεχνοῦν σὰν ἐξολοθρευτῇ
τοῦ τέρατος τῆς τυραννίας,
τῆς ἀδικίας καὶ τοῦ ψεύ-
δους, 2.300 χρόνια μετὰ
τὸν πρόωρον θάνατό του,
ὅλα τὰ Ἑθνη τῆς Ἀσίας
(βλ. τὸ ἄρθρον «Ἀλεξάν-
δρου Ἰδεολογία» στὸ προ-
ηγούμενον τεύχος τοῦ «Δαυ-
λοῦ»).

Δέν κινδυνεύει, λοιπόν, ο «Δαυλός» με το Έλληνικό Ίδανικό του να μετατραπῇ σὲ μήτρα κυοφορίας ἑνὸς δογματικοῦ κονφόρμ, οὔτε νὰ περιέλθῃ, σὰν ἄθυρμα, στὰ χέρια οἰωνδῆ-ποτε ἐξουσιαστῶν. Δὲν μπορεῖ κανὲν νὰ καταντήσῃ «Δαυλισμός», δηλαδὴ ἐξουσιαστικὴ διαστρέβλωση καὶ δογματικὴ «ἐκδοση» τῆς πρωτογενοῦς ἀξιολογίας του. Γιὰ τὸν «Δαυλό» οὐ τ ὅ π ο ς, μέσα στὰ πλαίσια τῆς κοινωνίας τῆς ἐξουσίας, αὐτῆς ποὺ ἰσχύει σ' ὁλόκληρο τὸν παρακμιακὸ καὶ ἄρρωστημένο Κόσμο μας, τὸν Κόσμο τοῦ ἐθραιογενοῦς ἀστοκαπιταλομαρξιστικοῦ δογματισμοῦ. Ὁ «Δαυλός», τὸ Ἑλληνικὸ Ίδανικό, εἶναι χιτῶνας τοῦ Νέσσου γιὰ τοὺς τυράννους — κι ὅποιος θελήσῃ νὰ τὸν «φορέσῃ ἰδεολογικά», μιὰ μέρα θὰ κάψῃ τὶς σάρκες του...

Τόπος γιὰ τὸν «Δαυλό» ὑπάρχει μόνο στὴν ἔναρχη κοινωνία τῆς Ἀλήθειας, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δικαιοσύνης, τῆς ἰδεολογικῆς Ἑλληνίδας Γῆς, αὐτῆς ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν αἰ-

σχρὴ ἰδεολογικὴ Ὑδρόγειο τῆς τεχνο - λογοκρατίας, τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς ἀποβλακώσεως τοῦ ἀνθρώπου εἰδούς, ἔξω ἀπὸ τὴν ἰδεολογικὴν ὑδρόγειο ποὺ μέσα στὰ πλαίσιά της δὲν ὑπάρχει πιά καμμιά πτυχὴ τῆς ζωῆς μας φυσικὴ, ἀληθινὴ καὶ ἐλεύθερη. Τ ὅ - π ο ς γιὰ τὸν «Δαυλό» ὑπάρχει, ἐπὶ τοῦ παρόντος, μόνο μέσα στὴν καρδιά τῶν ἀγνῶν καὶ φωτισμένων φύσεων, ὅλων ὅσοι παραμένουν ζωντανοὶ καὶ ἀληθινοὶ καὶ δὲν ἔχουν μολυνθῇ ἀπὸ τὸ μικρόβιο τοῦ ἐξουσιαστικοῦ πνεύματος, ὅλων τῶν ἰδεολογικῶν Ἑλλήνων, «τῶν παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας μετεχόντων», ἀνεξαρτήτως, φυλῆς, ἐθνικότητος, γλώσσας κλπ., αὐτῶν ποὺ ἀποτελοῦν τοὺς πρωτοπόρους καὶ προδρόμους τοῦ μέλλοντος, τοῦ Ἑλληνικοῦ Μέλλοντος, ποὺ θὰ διαδεχθῇ τὸ αἰσχρὸ παρόν, ὅταν τοῦτο κλείσῃ τὸν ὀλισθηρὸ κύκλο τῆς ἀμαρτωλῆς ζωῆς του, κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς νοσηρότητάς του, τῆς διαστροφῆς του, τῆς ἱστορικῆς παρακμῆς του...

Δημ. Ι. Λάμπρου

Ἡ συμφορά τοῦ μαζικοῦ κινήματος

Ο μοναδικὸς δρόμος μετατροπῆς τῆς ἀνθρώπινης κοινότητος σὲ ἐξουσιαστικὸ σχηματισμὸ εἶναι ἡ μαζοποίησίν της. Ἐάν θέλω νὰ γίνω τύραννος, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μάζα. Ἐάν δὲν ὑπάρχῃ, πρέπει νὰ τὴ δημιουργήσω. Δὲν νοεῖται τυραννία χωρὶς μάζα. Ἀλλὰ καὶ δὲν νοεῖται μάζα χωρὶς τυραννία. Οἱ δύο αὐτὲς ὀντότητες στὴν πραγματικότητα εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, συμπίπτουν οὐσιαστικά, τὸ μόνο τυπικὸ στοιχεῖο ποὺ τίς διαφοροποιεῖ φαινομενικὰ εἶναι ἡ διανομὴ ρόλων ἢ πρωτοβουλιῶν μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἐξουσιαστικῆς κοινωνίας.

Ἡ ἐντύπωση ὅτι ἡ μάζα, οἱ ἐξουσιαζόμενοι, εἶναι ἀκούσιμα ὄργανα ἢ θύματα τῶν ἐξουσιαστῶν, ἔχει τὴν ἀρχὴν της σὲ θεωρίες ἀφελῶν διανοουμένων τοῦ διεθνοῦς ἀκαδημαϊσμοῦ ἢ σπὴν προπαγάνδα τῆς ἰδίας τῆς ἐξουσίας, ποὺ προσπαθεῖ ἔτσι νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν κατηγορίαν τοῦ «συνειδητοῦ ἐγκλήματος» ἓνα ὀργανικὸ μέρος, ἓνα κομμάτι «σαρκὸς ἐκ

τῆς σαρκὸς της», ὅπως εἶναι ἡ μάζα. Τὸ ἐξουσιαστικὸ ἐγκλημα, δηλαδή τὴν ἀποβολὴ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη κοινότητα τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ τὴν εἰσαγωγὴν, ἀντ' αὐτῶν, τῆς δυνάμεως, τοῦ δόγματος καὶ τῆς ἰσότητος, διαπράττουν ἀπὸ κοινοῦ καὶ συνειδητὰ ὁ τύραννος καὶ ὁ δοῦλος. Ὁ πρῶτος ἀπλῶς ἔχει συχνὰ τὴν πρωτοβουλία,

Τοῦ

ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

χωρὶς τοῦτο νὰ ἀποκλείῃ τὸ ἀντίστροφο.

«Ἡ ἐλευθερία ποὺ ζητᾷ ἡ μάζα—γράφει ὁ Ἕρικ Χόφφερ στὸ κλασικὸ ἔργο του γιὰ τὸν φανατισμό⁽¹⁾—δὲν εἶναι ἡ ἐλευθερία τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ ἡ ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῆς αὐτόνομης ὑπάρξεως. Τὰ μέλη τῆς μάζας ἀπαιτοῦν τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸ προμερδὸ βάρος τῆς ἐλεύθερης κρίσης, ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὴ βαρεὶὰ εὐθύνη νὰ ὁλοκληρώσουν μόνοι τους τὸ ἐγὼ τους. Δὲν ἀπαιτοῦν καμμιά ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως, ἀλλὰ υψλὴ πίστιν στὴν ἐξουσία.

(1) ERIC HOFFER «THE TRUE BELIEVER», NEW YORK—LONDON, 1963. Ὑπάρχει καὶ ἑλληνικὴ μετάφραση μὲ τίτλο «Ὁ φανατικός», ἔκδ. Μπουκουμάνη, Ἀθῆναι, χ. χ.

Γκρεμίζουν τὴν παλιὰ τάξη, ὅχι γιὰ νὰ χτίσουν μιὰ κοινωνία ἐλεύθερων, ἀνεξάρτητων ἀνθρώπων, ἀλλὰ γιὰ νὰ δημιουργήσουν μιὰ ἐξίσωση ὅλων, μιὰ προσωπικὴ ἀνωνυμία. Δὲν διαμαρτύρονται, γιὰ τὰ κακὰ τοῦ παλιοῦ καθεστώτος, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἑλλειψη ἰσχύος, ὅχι γιὰ τὴν καταπίεση, ἀλλὰ ἀκριβῶς γιὰ τὴν ἀδυναμία τοῦ καθεστώτος νὰ τὰ συνενώσει σ' ἓνα σκληρὸ σύνολο».⁽²⁾

Ἐχοντας σὰν ἀφετηρία τὴν ἀπόλυτη ἀναγκαιότητα τῆς μάζας σὰν στοιχείου τῆς ἐξουσίας, οἱ ἄνθρωποι ποὺ διμοῦν γιὰ ἐξουσία εἶναι φανερό, ὅτι θέτουν σὰν πρωταρχικὸ σκοπὸ τῆς δράσεώς τους τὴν μετατροπὴ τῶν ἀνθρώπων ὁμάδων, τῶν ἔθνων, τῶν ἐναρχων κοινωνιῶν σὲ μαζοποιημένους συρφετούς, ἑσμούς ἄλογων, ἀνελεύθερων ἀτόμων, ποὺ ἀντιδρῶν τυφλὰ καὶ ἀγελαῖα στοὺς ἐρεθισμούς ποὺ τοὺς προκαλεῖ ἡ πρωτοβουλία τοῦ ἐξουσιαστῆ, χωρὶς νὰ διαθέτουν δυνατότητες δικιᾶς τους κρίσεως ἢ δικιᾶς τους υπεύθυνης ἀντιμετωπίσεως τῶν πραγμάτων τῆς κοινότητος. Μ' ἄλλα λόγια, ἡ διαδικασία τῆς μαζοποίησεως, τὸ μαζικὸ κίνημα, μεταφράζεται στὴν πράξη ὅχι μόνον σὲ πολιτικοκοινωνικὴ διαστρέβλωση, διατάραξη τῆς φυσικῆς, ἀληθινῆς λειτουργίας τῆς ὁμάδας καὶ τὴν ἀντικατάστασή της ἀπὸ ἓνα τεχνητό, συμβατικὸ κοινωνικὸ γίγνεσθαι, ἀλλὰ καὶ σὲ διαστροφή, κιβδηλοποίηση τῆς ὑγιοῦς μυχοσυνθέσεως τοῦ ἀτόμου, σὲ μετάπτωσή του ἀπὸ φυσιολογικὸ μέλος τῆς κοινότητος σ'

ἓνα νοσηρὸ, ἀνώμαλο κύτταρο τοῦ ἐπίσης νοσηροῦ καὶ παραικμιακοῦ ἐξουσιαστικοῦ ὁργανισμοῦ:

«Γιὰ τὴν κατηγορία τῶν ἀνθρώπων ποὺ ποθοῦν τὴ δύναμη — γράφει ὁ Φρειδερίκος Νίτσε⁽³⁾ — ἡ παρὰ κμ ἢ εἶναι μέσον, καὶ τοῦτοι οἱ ἄνθρωποι ἐνδιαφέρονται ζωτικὰ νὰ ἀρρωστήσουν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ νὰ ἀνατρέψουν μὲ ἐπικίνδυνη καὶ συκοφαντικὴ σημασία, τὴν ἔννοια τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ καὶ τοῦ ψεύτικου».

Εἶναι ἐπίσης εὐνόητο, ὅτι οἱ ἐκφραστές, οἱ δημιουργοὶ ἐνός νοσηροῦ πολιτικοῦ φαινομένου, ὅπως εἶναι τὸ μαζικὸ κίνημα, εἶναι καὶ οἱ ἴδιοι ἀτελῆ, νοσηρὰ, ἀνώμαλα ὄντα.

«Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γράψῃ ἓνα θαρυσήμαντο βιβλίον, νὰ ζωγραφίσῃ ἓναν περίφημο πίνακα, νὰ δημιουργήσῃ ἓνα ἀρχιτεκτονικὸ ἀριστούργημα, ποὺ θέλει νὰ εἶναι ἓνας μεγάλος ἐπιστήμονας καὶ ξέρει ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐκπληρωθῇ αὐτὴ ἡ μεγαλύτερη ἐπιθυμία του, δὲ θρῖσκει καμμιὰ ἡσυχία σὲ μιὰ σταθερὴ — παλιὰ ἢ νέα — κοινωνικὴ κατάσταση. Ἡ ζωὴ του τοῦ φαίνεται ἀγίατρευτα κατεστραμμένη, ὁ κόσμος ξεκάφωτος. Μόνο στὸ χάος αἰσθάνεται εὐχάριστα. Ἀκόμη καὶ ὅταν ὁ ἴδιος ἀπαιτεῖ σιδερένια πειθαρχία καὶ ὑποτάσσεται σ' αὐτή, ὑποτάσσεται μόνον στὸ ἀπαραίτητο ὄργανον, ἢ τὸ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ φθάσῃ σὲ μιὰ κατάσταση αἰώνιας

(2) Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 157.

(3) Φρ. Νίτσε, «Ὁ Ἀντίχριστος. — Δακίμο ἀντιστροφῆς ὅλων τῶν ἀξιών», ἐλλ. μετὰφρ., ἐκδόσεις Μαρῆ, σ. 26.

ροῆς, αἰώνιας γεννήσεως. Συναί-
σθησις τῆς ἐλευθερίας ἀποκτᾶ μό-
νον, ὅταν βλέπη ἀδιάκοπη ἀλλαγὴ
καὶ συμβάλλῃ σ' αὐτὴ μὲ δικές του
δυνάμεις, γιατί τότε ἔχει τὴν ἐντύ-
πωσιν ὅτι κι αὐτὸς αὐξάνεται καὶ
ἀναπτύσσεται μαζί. Ἐπειδὴ δὲν
μπορεῖ νὰ συμφιλῶθῃ ποτὲ μὲ τὸ
ἐγὼ του, φοβᾶται τὴν ὀριστικότητα
καὶ τὴ σταθερὴ τάξιν πραγμάτων. Ὁ
Μαρά, ὁ Ροβεσπιέρρος, ὁ Λένιν, ὁ
Μουσσολίνι καὶ ὁ Χίτλερ εἶναι ἐξαί-
ρετα παραδείγματα φανατικῶν ποὺ
προῆλθαν ἀπὸ τὴς γραμμῆς τῶν δη-
μιουργικῶν ἀνίκανων ἀνθρώπων ποὺ
λόγου. Ὁ Πέτερ Βίρεκ ἀναφέρει,
ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀνώ-
τερους ναζὶ λειτουργοὺς εἶχαν καλλι-
τεχνικὲς φιλοδοξίες ποὺ δὲν μπο-
ροῦσαν νὰ πῆς πραγματοποιή-
σουν (...). Σ' ὅλα σχεδὸν εἶχαν
ἀποτυχίες — ὅχι μόνο σύμφωνα μὲ
τὰ κοινότατα κριτήρια τῆς αἰσθητι-
κῆς, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ δικά τους κρι-
τήρια». (4)

Ἀλλὰ εἶναι φανερό, τέλος, ὅτι καὶ
τὰ μέλη τῆς μάζας, τὰ ἄτομα, δηλα-
δὴ, ποὺ ἔχουν μεταπέσι σπὴν κατὰ-
στασιν τοῦ ἐκούσιου ἐξουσιαζόμενου,
ἔχουν ἐπίσης καπαιντήρει ἀτελῆ, νο-
σηρὰ καὶ ἀνώμαλα στοιχεῖα:

«Ἡ ὑπερβολικὴ εὐλάβεια ἀπέναν-
τι σπὴν ἐκκλησίᾳ, σπὸ κόμμα, σπὸν
ἄρχηγὸ καὶ σπὸ θρησκευμα εὐνο-
οῦν ἐπίσης τὴν κατὰστασιν τῆς ἀ-
τέλειᾳς (τῶν μελῶν τοῦ κινήματος),
γιατὶ κάθε ἀφοσίωσι εἶναι ἀπλῶς
μια στάσις ποὺ ἔχει ἀνάγκη συμ-
πληρώσεως ἀπὸ περιεχόμενο ποὺ

ἔρχεται ἀπ' ἔξω. Ἔτσι οἱ ἄνθρω-
ποι ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ
μεγαλῶσουν σπὴν ἀτμόσφαιρα ἐνὸς
μαζικοῦ κινήματος διαμορφώνονται
σὲ ἀτελῆ καὶ ἐξαρτημένα πλάσμα-
τα, ἀκόμη καὶ ὅταν ἔχουν μέσα
τοὺς τὴν πάσιν γιὰ αὐτόνομη ὑπαρ-
ξιν. Παρουσιάζουν ὅλα τὰ χαρακτη-
ριστικὰ πῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐπιθυ-
μοῦν νὰ λυτρωθοῦν ἀπὸ τὸ ἐγὼ
τοὺς καὶ τὴν ὑπαρξὴ τοὺς, ποὺ γι'
αὐτοὺς εἶναι ἄγονη καὶ χωρὶς ἐλ-
πίδα». (5)

Ἀκόμη καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὑποκο-
σμοῦ ἀποτελοῦν ἰδανικά μέλη μέσα
σπὸ μαζικὸ κίνημα, θρησκευτικὸ ἢ
σοσιαλιστικὸ :

«Οἱ ἐγκληματίες ἀγαποῦνται καὶ
γίνονται πρόθυμα δεκτοὶ ἀπ' ὅλα τὰ
μαζικά κινήματα. Ὁ ἅγιος Βερνάρ-
δος, ὁ δραστηριώτερος στρατολόγος
γιὰ τὴ δεύτερη σταυροφορία, ἀπευ-
θυνόταν σπὸ λαὸ μὲ τὰ παραικάτω
λόγια: "Μήπως ὁ Θεὸς δὲν προσ-
φέρει σπὸς δολοφόνους καὶ σπὸς
ληστὲς, σπὸς μοιχοὺς καὶ σπὸς
ἐπίορκους, καὶ γενικὰ σ' ὅλους τοὺς
ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν σπινγματισθῇ
μὲ ἓνα ἔγκλημα, μιὰ λαμπρὴ εὐ-
καιρία νὰ ἐξιλεωθοῦν, ἀφοῦ τοὺς
θεωρεῖ σὰν δίκαιους, ἄξιους πῆς
ὑπηρεσίας του;". Ἡ ἐπαναστατικὴ
Ρωσία εἶχε μιὰ ζεστὴ θεοσύλα γιὰ
τὸν κοινὸ ἐγκληματία, ἐνῶ τοὺς αἰ-
ρετικὸς τῆς ἰδεολογίας δὲν τοὺς
μεταχειρίζονταν μὲ ἄλλο τρόπο (...).
Τὸ ἔγκλημα εἶναι μέσα σὲ ὠρισμέ-
να ὅρια ὑποκατάστατο γιὰ ἓνα μα-
ζικὸ κίνημα». (6)

(4) Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 161.

(5) Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 144.

(6) Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 68. Εἶναι παρίγνωστο ἐπίσης, ὅτι ὁ Ἰησοῦς συνάρτησε τὸ κί-
νημά ποὺ μὲ πειλῶνες, πόρνες, «πτωχοὺς τῷ πνεύματι», σωματικὰ ἀναπήρους
καὶ ἄλλα στοιχεῖα παρόμοιας ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀνάμης.

Μετά τὴν κοινωνιολογικὴ — ψυχολογικὴ αὐτὴ ὀριοθέτηση τοῦ μαζικοῦ κινήματος, ἃς ἐμβαθύνουμε στὴν ιδεολογικὴ του δομὴ. Σ' ὅλα τὰ μαζικὰ κινήματα, ἀπὸ τὸ Χριστιανισμό, μέχρι τὸν ἀστυισμό, τὸν κομμουνισμό, τὸν σοσιαλισμὸ καὶ τὸν ναζισμό, ὑπάρχουν κοινὰ ιδεολογικὰ στοιχεῖα, ποὺ παρουσιάζονται μὲ πόση ὁμοιότητα, ταυτότητα, στίς διάφορες διαδικασίες, ὥστε καθιστοῦν τελικὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς «—ισμούς» ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

Βασικά, τὸ μαζικὸ κίνημα ἀπεχθάνεται τὶς ιδέες, τὶς ἀνώτερες ἀρχές. Ἡ ιδέα, ὅπως ἡ ἐλευθερία, ἡ ἀλήθεια, ἡ δικαιοσύνη, εἶναι γιὰ τὸν φανατισμὸ ὅ,τι τὸ λιθάνι γιὰ τὸ διάβολο, κατὰ τὸ κοινολεκτούμενο. Ἡ ιδέα εἶναι καταλύτης, καταστροφὴ τῆς ἐξουσίας, καὶ γι' αὐτὸ μέσα στὰ πλαίσια ἐνὸς κινήματος καταδιώκεται καί, τελικὰ, ἀποβάλλεται ὀλοκληρωτικὰ καὶ ἀντικαθίσταται ἀπὸ τεχνητὲς ἀρχές καὶ συμβατικές ἀξίες. Εἶδαμε, ἥδη, τὴν τάση τοῦ φανατικοῦ, ὅχι μόνον νὰ ἀδιαφορῇ γιὰ τὴν ἐλευθερία, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ἀποβολὴ τυχόν ὑπολειμμάτων τῆς ἐλευθερίας ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ζωὴ.

«Ἀκόμη καὶ τὰ μαζικὰ κινήματα, τὰ ὁποῖα στὸ ὄνομα τῆς ἐλευθερίας ξεσηκώνονται ἐνάντια σὲ μιὰ δουλεία, δὲν ἐπιτρέπουν καμμία ἀτομικὴ ἐλευθερία(...). Κατὰ τὸν Ροβερσπιέρο, ἡ ἐπαναστατικὴ (= ἀστικὴ) κυβέρνηση ἦταν ὁ "δεσπο-

τισμὸς τῆς ἐλευθερίας, ἀπέναντι στὴν τυραννία". Χαρακτηριστικὸ εἶναι, ὅτι ἓνα ἐνεργητικὸ μαζικὸ κίνημα ποὺ παραμελεῖ ἢ παραμερίζει τὴν προσωπικὴ ἐλευθερία δὲν βλάπτει τὰ συμφέροντα μιᾶς φανατικῆς ἀκολουθίας. Οἱ φανατικοί, λέει ὁ Ρενάν, φαβοῦνται τὴν ἐλευθερία περισσότερο ἀπὸ τὸ δικαίωτό».(7)

Ἐδῶ ἀκριβῶς δημιουργεῖται ἡ ἀνάγκη μιᾶς τεχνητῆς ἀρχῆς, ἐνὸς κατὰ συνθήκην ψεύδους, ποὺ θὰ πάρῃ τὴ θέση τῆς ιδέας, θὰ ἀντικαταστήσῃ, δηλαδή, τὴν φυσικὴ ὁρμὴ γιὰ ἐλευθερία μὲ κάποια διαστρέβλωση, πλαστογραφίᾳ τῆς. Ἔτσι κατασκευάσθηκε ἡ παρὰ φύσιν ἀρχὴ τῆς ἰσότητος : (8)

«Ὅποιος θεωρεῖ τὴ ζωὴ του κατεστραμμένη, περισσότερο ἀπαιτεῖ ἰσότητα καὶ ἀδελφικότητα παρὰ ἐλευθερία. Ὅταν ἀπαιτῇ ἐλευθερία, ἐννοεῖ μ' αὐτὸ, μόνο τὴ δυνατότητα γιὰ τὴν εἰσαγωγὴ ἰσότητος καὶ ὁμοιομορφίας. Ἡ ὑπερβολικὴ ἀπαίτηση τῆς ἐλευθερίας εἶναι κατὰ μέρος μόνον ἐπιθυμία γιὰ ἀνωνυμία : νὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πολλὰς κλωστὲς ποὺ ἀποτελοῦν ἓνα ὕφασμα, μιὰ κλωστή ποὺ δὲ διαφέρει σὲ τίποτα ἀπὸ τίς ἄλλες. Γιατὶ ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ κανένας νὰ τὸν ξεχωρίσῃ, νὰ τὸν μετρήσῃ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν κατωτερότητά του (...). Ὅπου ἡ ἐλευθερία ἀποτελεῖ πραγματικότητα, ἐκεῖ ἡ ἰσότητα εἶναι ἡ θερμὴ ἐπιθυμία τῆς μάζας. Ὅπου ἐπικρατεῖ ἰσό-

(7) Ἐνθ' ὄνωπ., σ. 43.

(8) Γιὰ τὸ ἀσυμβίβαστο τῆς ἐβραιογενεοῦς ἐξουσιαστικῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος πρὸς τὴν ἀλήθεια καὶ τίς ιδέες τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας κλπ., θλέπε ἀνάλυση στὸ δοκίμιό μου «Ἀναζήτηση», Ἀθήνα 1981, σ. 32—6.

τητα, ἐκεῖ ἡ ἐλευθερία εἶναι ἡ θερμὴ ἐπιθυμία μιᾶς μειονότητας. Ἡ ἰσότητα χωρὶς ἐλευθερία δημιουργεῖ μὰ διαρκέστερη κοινωνικὴ δομὴ ἀπὸ τὴν ἐλευθερία χωρὶς ἰσότητα»⁽⁹⁾

Νά, λοιπόν, πῶς ἐξηγεῖται τὸ ἀπιστευτὸ γεγονός ὅτι ἡ εβραϊκὴ ἀρχὴ τῆς ἰσότητας, τὸ ἰδανικὸ αὐτὸ τοῦ ληστῆ Προκρούστη, ὅπως τὸ ἀντιλαμβάνονταν οἱ Ἕλληνες, κατίσχυσε ἐλοκληρωτικὰ ἐκτοπίζοντας τὴν ἰδέα τῆς δικαιοσύνης ἀπὸ τὸν ἀστοκαπιταλομαρξιστικὸ Κόσμο μας, μολονότι, ὡς γνωστόν, ἰσότητα δὲν ὑπάρχει ἐξ ἐντικειμένου πούθενά, οὔτε στῆ φύση, οὔτε ἀνάμεσα στίς φυσικὲς καὶ πνευματικὲς ἱκανότητες καὶ δυνατότητες τῶν ἀνθρώπων, παρὰ μόνον στοὺς νοσηροὺς ἐγκεφάλους τῆς ἐξουσιαστικῆς κοινωνίας. Τὸ τέρας τῆς ἐξουσίας διασπρεθλώνει ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν ἀντικειμενικὴ ἀλήθεια, εἰσαγόντας ἓνα δόγμα πού ἐρχεται σὲ πλήρη σύγκρουση μὲ τὴν πραγματικότητα :

«Τὰ γεγονότα πάνω στὰ ὁποῖα ὁ “ὀρθόδοξος” στηρίζει τὰ συμπεράσματά του, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προέρχωνται ἀπὸ δικιά του παρατήρηση καὶ πείρα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν “ἀγία γραφὴ” του. “Τόσο πολὺ πρέπει νὰ πιστεύουμε σὺν λόγῳ πὺν μᾶς ἀποκαλύπτει ἡ γραφὴ, ὥστε ἐγώ, ἂν ὅλοι οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ κατέβαιναν σὲ μένα γιὰ νὰ μοῦ ποῦν ἄλλα, θὰ ἔκλεινα τὰ μάτια μου καὶ θὰ θούλωνα τ’ αὐτιά μου

— δὲν ἀξίζουν οὔτε νὰ τὰ δῇ, οὔτε νὰ τ’ ἀκούσῃ κανεὶς” (κατὰ τὸν Λούθηρο). Ἡ στήριξη τῆς γνώμης στὴ λογικὴ ἀποτελεῖ αἴρεση καὶ προδοσία. Φανατικοὶ Ἰάπωνες στὴ Βραζιλία ἀρνιόταν γιὰ χρόνια πολλὰ νὰ δεχθοῦν τὴν ἀπόδειξη ὅτι ἡ Ἰαπωνία νικῆθηκε στὸν τελευταῖο πόλεμο. Ὁ φανατικὸς κομμουνιστὴς ἀρνιέται νὰ πιστέψῃ δυσάρεστες εἰδήσεις γιὰ τὴ Ρωσία καὶ οὔτε ἀποκαρδιώνεται, ὅταν βλέπῃ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια τὴν ἀθλιότητα στὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Ἀνατολικοῦ Κόσμου...⁽¹⁰⁾ Γιαυτὸ ἓνα δόγμα δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ κρίνεται ἀπὸ τὸ περιεχόμενό του σὲ ἀλήθεια, βάθος καὶ ἐγκυρότητα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀποτελεσματικότητά του στὴν ἀπομόνωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὸ περιβάλλον του. “Ὅ,τι λέει ὁ Πασκάλ γιὰ μιὰ ἀποτελεσματικὴ θρησκεία ἰσχύει καὶ γιὰ κάθε ἀποτελεσματικὸ δόγμα: πρέπει “νὰ ἀντικράσῃ στὴ φύση, στὴν κοινὴ λογικὴ καὶ στὴν εὐχαρίστηση”».⁽¹¹⁾

Ἀπ’ αὐτὲς τίς ἰδεολογικὲς «ἀρχές» τοῦ μαζικοῦ κινήματος ἀπορρέουν καὶ οἱ «ἀρετές» τῶν μελῶν του. Οἱ ἀρετὲς αὐτὲς εἶναι ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ πίστις, ἡ ὑποταγὴ ὅλων τῶν μεσων δράσεως, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἀξιών στὴν ἐξουσιαστικὴ σκοπιμότητα καὶ στὸν ἀρχηγό, ἡ λογοκρατικὴ ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς, ἡ συνωμοτικότητα, οἱ «ἀντιθετικὲς ταυτότητες» ὀγάπη — μῖσος, ἐξουσιαστικότητα — ὑπακοή κλπ. Εἶναι ἀπίστευτος πρᾶ-

(9) Ἐνθ’ ἄνωτ., σ. 44—5.

(10) Πρβλ. τὴν ἀνασθησία τῶν ὀρθόδοξων κομμουνιστῶν ἀπέναντι ἀτὰ συμβαίνοντα στὴν Πολωνία, Τσεχοσλοβακία κλπ.

(11) Ἐνθ’ ἄνωτ., σ. 91—2.

γματι ὁ βαθμὸς αὐτοεξευτελισμοῦ καὶ αὐτοεκμηδενίσεως, στὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ ὀδηγηθῇ τὸ ἄπομο — φορέας τῆς «μαζικῆς ιδεολογίας» :

«Ὅταν ὁ Στάλιν ἐξαναγκάζῃ ἐπιστήμονες, καλλιτέχνες καὶ συγγραφεῖς νὰ ξρποῦν στὰ τέσσερα καὶ νὰ ἀποκηρύσσουν τὴν αἴσθησή τους γιὰ τὸ ὠραῖο, τὴν προσωπική τους εὐφυΐα καὶ τὴν ἠθική τους συνείδηση, δὲν τὸ κάνει γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ ἕνα σαδιστικὸ τοῦ ἔνστικτο, ἀλλὰ γιὰ νὰ γιορτάσῃ μὲ ἐντυπωσιακὸ τρόπο τὴν ἀνώτερη ἀρετὴ — τὴν τυφλὴ ὑπακοή. Γιὰ ὅλα τὰ μαζικὰ κινήματα ἡ ὑπακοή εἶναι ἡ πρώτη ἀρετὴ τοποθετεῖται στὴν ἴδια βαθμίδα μὲ τὴν πίστη: "ἡ πνευματικὴ κοινότητα δὲν ἀπαιτεῖ μόνον ἀπόλυτη συμφωνία μὲ τὴ μία καὶ μοναδικὴ πίστη, ἀλλὰ καὶ τέλεια ὑποταγὴ καὶ ὑπακοή στὴ θέληση τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Πάπα, ὅπως στὸν ἴδιο τὸ Θεό" (κατὰ τὸν Πάπα Λέοντα τὸν ΙΓ' — κατὰ τὸν Λούθηρο ἡ ἀνυπακοή εἶναι μεγαλύτερη ἁμαρτία ἀπὸ τὸ φόνο τὴν κλοπὴ καὶ τὴν ἀνειλικρίνεια). Ἡ ἀταξία, ἡ αἵματοχυσία καὶ ἡ καταστροφὴ ποὺ χαρακτηρίζουν τὸ πέρασμα ἐνὸς μαζικοῦ κινήματος μᾶς ὀδηγοῦν στὴ σκέψη ὅτι οἱ ὁπαδοί του εἶναι ἀπὸ τὴ φύση τους ἄξεστοι καὶ ἄνομοι. Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, ἡ μαζικὴ ἀγριότητα δὲν εἶναι σὲ κάθε περίπτωση συνισταμένη ἀτομικῶν ἀνομιῶν (...). Οἱ χριστιανοὶ προσήλυτοι ποὺ σκηνοθετοῦσαν ἐπιθέσεις ἐνάντια στὸ πανεπιστήμιον τῆς Ἀλεξάνδρειας καὶ κρεμοῦσαν τοὺς ὑποπίτους καθηγητὲς γιὰ ἀποπλανητικὴ

διδασκαλία, ἦταν ὑπάκουα μέλη μιᾶς κλειστῆς Ἐκκλησίας. Ὁ κομμουνιστὴς ὑποκινητὴς εἶναι ἕνα δουλοπρεπὲς μέλος τοῦ κόμματος. Οἱ Ἰάπωνες καὶ οἱ ναζὶ ταραξίες ἦταν οἱ πειθαρχικώτεροι ἄνθρωποι ποὺ γνώρισε ποτὲ ὁ κόσμος. Ὁ Ἀμερικανὸς μπίζνεσμαν βρίσκει συχνὰ στὸ φανατικὸ ρατσιστὴ τῶν νότιων ΗΠΑ ποὺ κατέχεται ἀπὸ μαζικὰ πάθη, ἕναν πρόθυμο ἐργάτη, γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ στρατὸς ἔχει ἐπίσης ἀνακαλύψει ὅτι αὐτὸς δέχεται πρόθυμα τὴν πειθαρχία».(12)

* * * *

Τὸ μαζικὸ κίνημα καὶ τὰ συμφύη πρὸς αὐτὸ πολιτικοκοινωνικά φαινόμενα — φανατισμός, δόγμα, ἐπανάσταση, ισότητα — εἶναι «μιά ἐβραϊκή — χριστιανικὴ ἐφεύρεση».(13) Πρὸ τῆς κατισχύσεως τοῦ Ἑβραϊκοῦ — ἀρχικὰ θρησκευτικοῦ καὶ ἀργότερα πολιτικοκοινωνικοῦ (ἀστοκαπιταλομαρξιστικοῦ) — Πνεύματος στὸν Κόσμο, τέτοια φαινόμενα ἀπουσιάζουν ἀπὸ τὴν πνευματικὴ καὶ πολιτικὴ ζωὴ τῶν Ἑθνῶν. Εἰδικώτερα, τὸ μαζικὸ κίνημα, τὸ δόγμα, ἡ ισότητα, ὁ φανατισμός καὶ ἡ ἐπανάσταση εἶναι φαινόμενα ἀπολύτως ἀγνώστα στὴν πολιτικὴ, πνευματικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, μέχρι τῆς νοθεύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό καὶ τῆς βίαιης ἐξαλείψεως τῆς ἐλληνικῆς θεωρήσεως τῆς ζωῆς καὶ τοῦ Κόσμου ἀπὸ τὴν ιδεολογία τῆς ἀνθρωπότητας. Ὁ Ἑλληνικὸς Λόγος καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Μέτρο, ἡ θεοποίησις καθολικοῦ κύρους ἀρχῶν,

(12) "Ἐνθ' ἄνωγ.", σ. 131—2.

(13) "Ἐνθ' ἄνωγ.", σ. 185.

ὅπως οἱ ἰδέες τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἡ θεοποίηση καθολικοῦ κύρους ἀξιών, τοῦ ἐλέγχου, τῆς ἀποδείξεως, τοῦ διαιολόγου, τῆς ἐρευνας, τῆς θεωρίας, τῆς διαλεκτικῆς στὴ σκέψη καὶ πράξη τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἦσαν ἀδύνατο νὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἐμφάνιση ψυχονευματικῶν καὶ πολιτικῶν διαστροφῶν, ὅπως οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος, στὴν ἀτομικὴ καὶ δημόσια ζωὴ τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἐλληνικὴ ἀξιολογία καὶ ἰδεολογία εἶναι ὁ ἰδεολογικὸς ἀντίποδας τοῦ ἰουδαϊκοῦ ἐξουσιαστικοῦ πνεύματος, καὶ ἡ συνύπαρξή, ἢ ὁ συμβιβασμὸς τῶν δύο αὐτῶν τάσεων εἶναι ἀδιανόητα, ἀδύνατα.

Ἡ ἐξουσιαστικὴ — δογματικὴ κοινωνία τῆς θελήσεως, τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ δόγματος, ἀπὸ τὴν ἐμφάνισή της, πρὶν ἀπὸ δύο χιλιάδες χρόνια, ἕως σήμερα, πέρασε ἀπὸ πολλὰ φάσεις. Ἡ πρώτη περίοδος τῆς ἐξελίξεώς της, ἡ ἐποχὴ τοῦ θρησκευτικοῦ δογματισμοῦ, φαίνεται ὅτι τείνει πρὸς τὸ τέλος της — ἂν δὲν ἔχη ἤδη θερματισθῇ ὀριστικά. Μέχρις ὅπου φθαρτὴ ἀνεπανόρθωτα, μπόρεσε καὶ ἔδωκε ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες, φαινόμενα ἀπίστευτης πνευματικῆς καταπτώσεως, ἀλλὰ καὶ ἠθικῆς διασπρεβλώσεως καὶ ἐξαχρειώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Μεσαίωνας εἶναι ἄμεσο ἱστορικὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μαζικοῦ κινήματος καὶ τοῦ δογματισμοῦ.

Σήμερα ἡ ἐξουσιαστικὴ δογματικὴ κοινωνία στηρίζεται ὄχι τόσο στὸ θρησκευτικόν, ὅσο στὸ πολιτικοκοινωνικὸ δόγμα. Αὐτὸ τὸ τελευταῖον καλύπτει καὶ τὸν χώρο τοῦ πνεύματος, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης. Ὁ ἀστοκαπιταλομαρξιστικὸς δογματισμὸς, ὁ δογματισμὸς τῆς Λογοκρατίας, ἐπίμονα ἐπέδιώξε καὶ τελικὰ πέτυχε νὰ ἀλώσῃ, νὰ διασπρεβλώσῃ

ἐκτὸς τῆς ἀνθρώπινης κοινότητος καὶ τὴν πνευματικὴ ὁρμὴ γιὰ δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ τίς συνήθειες τῆς ἀτομικῆς του ζωῆς. Ἄν ἐμβαθύνουμε στὶς ἰδέες, ἀρχές καὶ ἀξίες ποὺ διέπουν τίς διαφορὰς πτυχὲς τῆς σύγχρονης ζωῆς, θὰ διαπιστώσουμε ὅτι δὲν ὑπάρχει χώρος δράσεως καὶ σκέψεως, ἀπὸ τὴν ἐπιστήμῃ μέχρι τὴν πολιτικὴν, ἀπὸ τὴν οἰκονομία μέχρι τὴν Τέχνην, ἀπὸ τὴν Παιδείαν μέχρι τὴν τεχνολογίαν, ποὺ νὰ συναρτᾶται ἄμεσα πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὴν Ἀλήθειαν, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν κάποιου συμβατικοῦ, τεχνητοῦ καὶ φυσικοῦ ψεύτικου «κανόνα», ποὺ ὑπαγορεύει ἡ (πάντοτε ἐξουσιαστικὴ) σκοπιμότητα. Στὴν πραγματικότητα, ἡ ἱστορικὴ εἰκόνα τῆς ἐποχῆς μας δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ τεράστια συνισταμένη ἐπὶ μέρους «κινήματων», πνευματικῶν καὶ πολιτικοκοινωνικῶν, ποὺ συμβάλλουν ὅλα σὰν χεῖμαρροι στὸ ἓνα, τὸ ἀποπνικτικόν, τὸ ἀνθρωποφάγον τέλμα τῆς ἐξουσιαστικῆς κοινωνίας.

Ἡ ἀντίθεση — ἡ ἐξοντωτικὴ, συχνά, ἀντίθεση — μεταξὺ τῶν διαφόρων μαζικῶν κινήματων, ἀπλῶς ἐπιβεβαιώνει τὴν ταυτότητά τους. «Ἐναντὶα ταῦτά» (= τὰ ὅμοια εἶναι ἀντίθετα), ἔλεγεν ὁ μέγιστος τῶν φιλοσόφων Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος.

Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ θὰ παρατηρήσουμε, ὅτι ἀντιλήψεις ποὺ συγκρούσθηκαν σφιδρότατα μεταξὺ τους, ὅπως ὁ Μωσαϊσμὸς καὶ ὁ Χριστιανισμὸς, ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ὁ Μαρξισμὸς, ὁ Καπιταλισμὸς καὶ ὁ Μαρξισμὸς, ὁ Χιτλερονισμὸς καὶ ὁ Ἀστοκαπιταλομαρξισμὸς κλπ., δὲν εἶναι στὴν πραγματικότητα παρὰ διαφορετικὰ πρόσωπα ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κακοῦ δαίμονα, γνήσια ὁμογάλακτα τέκνα ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πατέ-

ρα, τοῦ τρισπόσπου τέρατος Δόγμα — Λογοκρατία — Ἐξουσία.

Γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες, τοὺς φορεῖς τῶν ἰδεῶν τῆς Ἀλήθειας, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δικαιοσύνης, ἡ ἀντίθεση καὶ ἀντιπαράταξη πρὸς τὰ ἐξουσιαστικά φαινόμενα, ἡ ἀντιπαράθεση στὸ κίνημα ἐνὸς ἀντικινήματος, στὸ δόγμα ἐνὸς ἀντιδόγματος, στὸν φανατισμὸ ἐνὸς ἀντιφανατισμοῦ εἶναι πράγματα ξένα, ἀνεπιτρέπτα, διότι θὰ μᾶς μετέβαλαν κι ἐμᾶς σὲ ἐξουσιαστικούς καὶ δογματικούς. Ἡ ἐξουσιαστικὴ κοινωνία δὲν ἀνατρέπειται ἀπὸ ἐξουσιαστές, δικαιωνίζεται χάρι στοὺς ἐξουσιαστές. Γιαυτὸ καὶ κάθε κίνημα, κάθε ἐπανάσταση, δὲν κάνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἀντικαθιστᾷ μιὰ κατεστημένη δομὴ ἀπὸ μιὰ ἄλλη πανομοιότυπη. Πρόκειται γιὰ τρύπες στὸ νερό.

Γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες δὲν ὑπάρχει θέμα ἐπιλογῆς μεταξὺ τῶν διαφόρων κινήματων. Εἵμαστε ἁδιόφοροι πρὸς ὅλα αὐτά. Τὸ ἐνδιαφέρον μας ἐντοπίζεται ἀποκλειστικά

στὴ δημιουργία τῆς ἐναρχῆς κοινωνίας, τῆς Πολιτείας τῆς Ἀλήθειας, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Ἐλληνικῆς Πολιτείας τοῦ Μέλλοντος. Πρέπει νὰ σπεύσουμε δέ, νὰ ἐπιταχύνουμε τίς προσπάθειες. Ὁ Ἐρνέστ Ρενὰν πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ σχεδὸν χρόνια εἶχε προειδοποιήσει, μὲ ὀξυδέρκεια καὶ ἐκπληκτικὴ προβλεπτικότητα γιὰ τὴ συμφορὰ ποὺ θὰ ἐπληττε τὴν ἀνθρωπότητα, καθὼς ἡ μαζοποίηση καὶ ἡ δογματοποίησὶς τῆς θὰ ὀλοκλήρωναν τὴν ἀνάπτυξή τους στὸν αἰῶνα μας:

«Ἀπὸ σήμερον κιάλας — ἔγραφε — πρέπει νὰ τρέμουμε! Γιατὶ αὐτὴ τὴ στιγμή δημιουργεῖται ἡ θρησκεία τοῦ μέλλοντος, καὶ δημιουργεῖται χωρὶς ἐμᾶς... Ἡ πίστη ἔχει βαθειὰς ρίζες. Ὁ σοσιαλισμὸς ὅμοια μὲ τὸν καθολικισμὸ θὰ μποροῦσε, ἴσως, νὰ κάνῃ ἕνα νέο μεσαίωνα. Αὐτὸς θὰ ἰδρῦση, ἴσως, βαρβαρικά καὶ ἐκκλησιαστικά κράτη καὶ θὰ ὀδηγήσῃ στὴν κατάργηση τοῦ ἀτομικισμοῦ, μὲ λίγα λόγια στὴν καταστροφὴ τοῦ πολιτισμοῦ». (14)

(14) E. RENAN, «HISTORY OF THE PEOPLE OF ISRAEL», ἔκδ. LITTLE, BROWN AND COMPANY, VOL. III, P. 416.

Με τεωρ ισμοί

Σύμφωνα με απαράβατο ιστορικό νόμο, ή Κύπρος έθνικά και πολιτικά, ήταν σ' ολόκληρη την έκτασή της, σχεδόν, έλληνική, χωρίς διακοπή, για 3.200 χρόνια περίπου (από το 1130 π.Χ. που ομάδες Αιολέων με άρχηγους τόν 'Ακάμαντα και τόν Φάληρο ίδρυσαν τις πόλεις Αίπεια και Χύτρους, όπως ανακάλυψε ή νεώτερη αρχαιολογική έρευνα), πολιτικά δέ ανήκε, επίσης κατ' απαράβατο ιστορικό νόμο, στους κατά καιρούς θαλασσοκράτορες της Μεσογείου (Φοίνικες, Πέρσες, 'Αθηναίους, Μ. 'Αλέξανδρο και 'Επιγόνους, Ρωμαίους, Βυζαντινούς, Χριστιανοευρωπαίους σταυροφόρους, Τούρκους, 'Αγγλους).

Ο ιστορικός αυτός νόμος παραβιάσθηκε, κατά το δεύτερο σκέλος του, το 1960, όποτε ή πολιτική εξάρτηση της Κύπρου ξέφυγε, τυπικά τουλάχιστον, από τους νεώτερους και σύγχρονους θαλασσοκράτορες της Μεσογείου, για πρώτη φορά από την αύγή της 'Ιστορίας. Κατά τρόπο άνεξήγητο, ή παράβαση του νόμου που καθώριζε την πολιτική τύχη της Κύπρου, προκάλεσε κατ' επέκτασιν και την άνατροπή του νόμου που καθώριζε την πολιτιστική τύχη της: 'Η Κύπρος, μετά τόν 'Ιούλιο του 1974, δέν έλέγχεται πιά καθ' όλη της την έκταση, έθνικά και πολιτιστικά, από τόν 'Ελληνισμό, άλλα στον μισό σχεδόν κυπριακό χώρο σταμάτησε κάθε παρουσία του 'Ελληνικού

'Εθνους, για πρώτη φορά από την αύγή της 'Ιστορίας, επίσης. Θα μπορούσε να έκφραση κανείς τόν φόβο, ότι ή παράβαση ένός ιστορικού νόμου είναι «ύβρις» — με την αρχαιοελληνική σημασία της λέξεως — ανάλογη με την παράβαση ένός θείου ή ένός φυσικού νόμου, και ότι στην 'Ιστορία μπορούν να συμβούν παράξενα ή και φοβερά πράγματα σε τέτοιες περιπτώσεις, όπως σίγουρα θα συνέβαιναν παράξενα και φοβερά πράγματα στη Φύση, αν π.χ. ό νόμος της περιφοράς της Γης γύρω από τόν ήλιο άνατρεπόταν, λόγω αύξήσεως της δυνάμεως της γήινης έλξεως, ώστε να γίνη μεγαλύτερη της ήλιακής έλξεως. Αυτό άς τόν έχουν υπ' όπιν τους ώρισμένοι παράγοντες του σήμερα, πού, ίσως χωρίς να τόν καταλαβαίνουν, τείνουν να παρασυρθούν και να παραβούν τούς νόμους, πληρώνοντας, όπως είναι φυσικό, οι ίδιοι — ό 'Ελληνισμός — τόν τμήμα της έπιπολαιότητάς τους. Δέν συγχωρείται άγνοια του νόμου, ούτε άπαλλάσσει της ένοχής, ως γνωστόν. .

— ● —

Η διαφορά μεταξύ πνευματικής ή γεσίας και πνευματικού κατεστημένου γίνεται άντιληπτή, καλύτερα από κάθε πολιτική και κοινωνιολογική άνάλυση, αν παρατηρήση κανείς τί έγινε στη νεώτερη 'Ελλάδα: "Όλες άνεξαιρέτως οι γνήσιες πνευματικές κορυφές του 'Εθνους, που άνυψώθηκαν σε οίκουμενικό επίπεδο, ό 'Ελύτης, ό Σεφέρης, ό Σικελιανός, ό Καζαντζάκης, ό Καβάφης στη Λογοτεχνία, ό Παρθένης, ό Τσαρούχης, ό Γουναρόπουλος στη ζωγραφική, ό Παπανικολάου, ό Κοτζιάς στην έπιστημονική έρευνα και πρωτοπορία κλπ. αποκλείσθηκαν

χωρίς καμμία εξαίρεση από τὸ ἄνῳτα-
το πνευματικὸ ἴδρυμα τῆς χώρας, τὴν
«Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν», ἐνῶ γίνον-
ται κατὰ δεκάδες ἀκαδημαϊκοὶ ὅλοι οἱ
πρώην πρόεδροι τῆς Δημοκρατίας καὶ
πρωθυπουργοί, ὅλοι οἱ κοινοὶ φοιτη-
τοδιδάσκαλοι, οἱ ἅμιοιροι κάθε ἐπιστη-
μονικῆς πρωτοτυπίας καὶ ἄσχετοι πρὸς
κάθε ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψη, ὅλοι οἱ
κοινοὶ μπογιατζήδες τοῦ κρυωτῆρα
καὶ οἱ λιθοξοοὶ τῆς σμίλης — πού γρά-
φουν ἕνα - δύο παιδαριώδη λογοτε-
χνήματα, συντάσσουν ὠρισμένες θλι-
βερὲς πανεπιστημιακὲς σημειώσεις,
μουτζουρώνουν μερικoὺς μουσαμάδες
ἢ πελεκᾶνε πέντε - δέκα μαρμάρινους
ὀγκόλιθους. Βλέποντας κανεῖς τίς
πλουτοκφόρες ἔδρες τῶν παχύμισθων
«ἀθανάτων» μας κατελιμμένες ἀπο-
κλειστικά ἀπὸ μέλη ἢ εὐνοούμενους
τοῦ Κατεστημένου, καταλαβαίνει ὅτι τὸ
ἀνῳτατο πνευματικὸ μας ἴδρυμα ὑπάρ-
χει, ὅπως λέει ὁ Ροῖδης, «πρὸς ἄμοι-
βὴν ἐγκαθέρτων καὶ μεταβολῆν τοῦ ἀ-
νωτάτου ἀσύλου, τῶν γραμμάτων εἰς
ἀσυλον τῶν ἀγραμμάτων», καὶ δικαιο-
λογεῖ τοὺς Γάλλους, πού, ὅταν ἀπο-
φάσισαν νὰ ιδρύσουν τὴ Γαλλικὴ Ἀ-
καδημία, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ συζητή-
σεις ὠρισαν ἄμισθο τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀ-
καδημαϊκοῦ, «ἐκ φόβου — ὅπως γρά-
φει ὁ αὐτὸς Ροῖδης — μὴ οἱ αὐλικοὶ
τοποθετήσωσιν ἐκεῖ τοὺς ἀναπήρους ὑ-
πηρέτας των».

— • —

«Τριχωτὸς τράγος» εἶναι κατὰ τὴν
Ἁγία Γραφή «ὁ βασιλεὺς τῆς
Ἑλλάδος» μὲ ἕνα κέρατο μεγάλο ἀνά-
μεσα στὰ μάτια, πού συντρίβεται σὲ
τέσσερα μικρότερα, πρᾶγμα πού δη-
λοῖ ὅτι «ἐκ τοῦ ἔθνους τούτου» (δη-
λαδὴ τοῦ ἑλληνικοῦ) θὰ προέλθουν
τέσσερα βασίλεια, πού θὰ ἐκλείψουν,
«ὅταν οἱ ἀνομιές συμπληρωθοῦν» (Δα-
νιήλ, η', 21—23). Καὶ βέβαια, στὸν
ἔσχατο καιρὸ, «θὰ σηκωθῇ ὁ Μιχαήλ,

ὁ ἄρχων ὁ μέγας, πού στέκει ὑπερα-
σπιστῆς τῶν υἱῶν τοῦ λαοῦ σου» (δη-
λαδὴ τοῦ περιούσιου λαοῦ τοῦ Ἰσρα-
ήλ) καὶ «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ», τελικά,
«θὰ ἰδιασθῇ ὁ λαός σου, ὅποιος εἶναι
γραμμένος στὸ βιβλίον» (αὐτόθι,
ιβ', 1).

Οὐτε ὁ ἴδιος ὁ προφήτης Δανιήλ, πού
κατέγραφε τοὺς εὐσεβεῖς αὐτοὺς πό-
θους τοῦ πρώιμου σιωνισμοῦ, δὲν θὰ
μποροῦσε ἴσως νὰ φαντασθῇ, παρὰ τὸν
ἰουδαϊκὸ φανατισμὸ του, ὅτι κάποτε
θὰ ἐρχόταν μιὰ ἐποχὴ πού τὸ «Ἔθνος
τοῦ τριχωτοῦ τράγου», ὅχι μόνο θὰ
συνέτριβε τὸ κέρατό του, ἀλλὰ καὶ θὰ
ἀποδεχόταν τίς σιωνιστικὲς προφητεῖ-
ες σὰν ἱερὸ βιβλίον τοῦ Ἑ λ λ η ν ι-
σ μ ο ὡ, ὅτι γενεὲς ἐπὶ γενεῶν
Ἑ λ λ ἡ ν ω ν ἰ ε ρ έ ω ν θὰ τίς
διάβαζαν σὲ Ἑ λ λ η ν ι κ ο ὡ ς ν α-
οὺς, ὅτι οἱ Ἑ λ λ η ν ε ς θὰ κα-
ταντοῦσαν, χωρὶς νὰ συναισθάνωνται
κἂν τί συμβαίνει, π ι σ τ ο ῖ τῆς
θρησκείας τοῦ «περιούσιου λαοῦ τοῦ
Ἰσραήλ» καὶ ὅτι, μὲ λίγα λόγια,
τὸ Ἔθνος μὲ τὸ λαμπρότερο π ν ε υ-
μ α τ ι κ ὸ παρελθὸν ἀνάμεσα σ' ὅλα
τὰ Ἔθνη τῆς Γῆς θὰ ἐξέπιπτε σὲ
π ν ε υ μ α τ ι κ ὸ οὐραγὸ βαρβάρων
δογματικῶν καὶ συνωμοτῶν. Ἀλλὰ τι
λέμε; Θὰ μποροῦσε μήπως νὰ φαντα-
σθῇ, ὅτι ὅσοι τολμοῦν νὰ ἀντιδράσουν
στὴν ἀπίστευτὴ αὐτὴ πνευματικὴ τρα-
γωδία τοῦ πᾶν ἱστορικοῦ Ἔθνους τῆς
Γῆς ἢ καὶ νὰ ἐπιστημάνουν ἀπλῶς
τὴν θλιβερὴ αὐτὴ μοῖρα τοῦ Ἑλληνι-
σμοῦ διατρέχουν πιθανῶς τὸν κίνδυ-
νο ἂν ὅχι νὰ ἀφορισθοῦν, τουλάχισ-
στον νὰ κηρυχθοῦν ἄ π ὸ Ἑ λ λ η-
ν ε ς. Ὅχι μόνον «ἄθεοι», ἀλλ' ἀκόμη
καὶ «ἀνθέλληνες»;

— • —

Ὁ ἱ «Νεοαθηναῖοι» πρώτης, δεύτερης,
τρίτης κλπ. γενεᾶς πού συγκεν-
τρωθήκαμε τὰ τελευταῖα ἑκατὸ πενήν-

τα χρόνια στο λεκανοπέδιο της Άττικης όρμώμενοι από τις τρεῖς ήπειρούς του «Παλαιού Κόσμου», δὲν αποκλείεται νὰ δώσουμε μὲ τις συνεχεῖς διασπαυρώσεις μας μιὰ νέα φυλή, σύμφωνα μὲ τὴν διαδικασία ποὺ παρατηρήθηκε ἐκεῖθεν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ὅπου ἐπίσης παρήχθη μιὰ νέα φυλή, ἡ «ἀμερικανική», ἀπὸ τις διασπαυρώσεις τῶν ἀνθρώπων πρώτης, δεύτερης, τρίτης κλπ. γενεᾶς, ποὺ συγκεντρώθηκαν ἐκεῖ, ὁμοίως, ὁρμώμενοι ἀπὸ τις τρεῖς ήπειρούς τοῦ Παλαιού Κόσμου. Δὲν αποκλείεται, ἐπίσης, οἱ μέτοικοι τῆς Ἀττικῆς νὰ μετατρέψουμε τὴν ἱστορικὴ χερσόνησο τῆς Ρούμελης σ' ἓνα μικροσκοπικὸ «Νέο Κόσμο» τῆς γηραιᾶς ήπειρου, κατὰ τὸ πρότυπο τοῦ ἀμερικανικοῦ «Νέου Κόσμου». Ἐκεῖνο πάντως ποὺ σίγουρα ἔχει συντελεσθῇ μέχρι στιγμῆς εἶναι ἡ ἀποκοπὴ ὅλων τῶν «Νεοαθηναίων» ἀποίκων ἀπὸ οἰαδήποτε πνευματικὴ — πολιτιστικὴ παράδοση καὶ ἡ μετατροπὴ τους σὲ μιὰ κοινωνία οἰκονομιστῶν, τυχοδιωκτῶν, σαλταδόρων καὶ καρριεριστῶν, γεμάτη ἄγχος καὶ ἀνασφάλεια, ὅπως ἀκριβῶς οἱ ἀποικοὶ τοῦ Νέου Κόσμου ἔχασαν ἐπίσης τις παραδόσεις τους καὶ συγκρότησαν τὴν πιδ οἰκονομικὴ, ἀλλὰ καὶ πιδ ἀγχώδη κοινωνία τῆς ἐποχῆς μας.

— • —

Αν, ὅπως γράφει ὁ Χίπλερ, «ὅσο πιδ πολλά εὐκολα πόστα καὶ θέσεις ἔχη νὰ προσφέρῃ ἓνα κίνημα τόσο πιδ πολλοὶ θὰ εἶναι οἱ μέτριοι ἄνθρωποι ποὺ θὰ τὸ κατακλύσουν, ὥστε αὐτοὶ οἱ πολιτικοὶ ἐρασιτέχνες νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ καὶ νὰ τὸ κάνουν ἀγνώριστο γιὰ τὸν τίμιο ἀγωνιστὴ» καὶ ἂν «μ' αὐτὸ ἡ “ἀποστολή” ἐνὸς τέτοιου κινήματος ἔχει λήξει», ὅπως προσθέτει ὁ ἴδιος δάσκαλος τῆς τεχνικῆς τοῦ μαζικοῦ κινήματος, τότε πρέπει νὰ δεχθῶμε ὅτι ἡ προσφορὰ

χιλιάδων πλουτοφόρων «εὐκολων πόστων καὶ θέσεων» ἀπὸ τὸ κυβερνῶν σήμερα τὴν Ἑλλάδα «Κίνημα» σὲ κάθε λογῆς ἀπίθανους ἐρασιτέχνες, μαθητευόμενους μάγους καὶ τυχάρπαστους σαλταδόρους ἀποτελεῖ ἀλάνθαστο σημάδι ὅτι ἡ «ἀποστολή» τοῦ ΠΑΣΟΚ στὴν ὑπόθεση τῆς «ἀλλαγῆς» ἔχει τερματισθῇ.

— • —

Η βαθεῖα ἔχθρα ποὺ αἰσθάνονται ἀπὸ κοινού τὰ ἀστοκαπιταλιστικὰ καὶ τὰ μαρξιστικὰ ἐξουσιαστικὰ καθεστῶτα κατὰ τῆς ἀκίνητης περιουσίας μπορεῖ εὐκολὰ νὰ ἐξηγηθῇ: ὁ κάτοχος τῆς ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ διατηρήσῃ κάποιο βαθμὸ ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας ἐναντὶ τῆς ἐξουσίας, μιὰ καὶ δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ δηλώσῃ ὑποταγὴ στοὺς κρατοῦντες, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ εὐνοία, ἓνα μισθό, μιὰ παροχὴ, γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ τῆς πείνας, πρᾶγμα ποὺ θὰ πάθῃ ὅπωςοδήποτε ὁ στερούμενος ἰδιοκτησίας, ὁ ἐπιχειρηματίας, ὁ ἔμπορος, ὁ διανοούμενος, ὁ ἐργατοῦπάλληλος, ἂν ἡ «τάξη πραγμάτων» ἀποφασίσῃ νὰ «τοῦ φράξῃ τὸν δρόμο». Ὁ μαρξιστὸς καταργώντας «μιὰ κι ἔξω» τὴν ἀκίνητη περιουσία καὶ ὁ ἀστοκαπιταλισμὸς ἐξουθενώνοντάς τὴν σταδιακά, μὲ τὸν συνεχῶς ἐνισχυόμενον «θεσμὸ» τῶν ἀπαλλοτριώσεων, μὲ τὴν ἄγρια καὶ ἀδυσώπητη φορολογία, μὲ τοὺς ἀπίθανους νόμους καὶ διατάξεις περὶ μισθώσεων καὶ μὲ ἄλλες περιοριστικὰς μεθόδους, πετυχαίνουν νὰ μετατρέψουν τις κοινωνίες σὲ ἐσμούς ἀποκλήρων, ἐξηρημένων ἀπόλυτα ἀπὸ τὸ χρῆμα τῆς ἐξουσίας, σὲ στρατιὲς ἀθλίων, πρόθυμων νὰ ὑποδουλωθοῦν συνειδητὰ, ψυχῇ τε καὶ σώματι στοὺς τροφοδότες — ἐξουσιαστές τους, ὅπως τὰ σκυλιὰ ἀφοσιώνονται δουρικὰ καὶ ὀλοκληρωτικὰ σ' αὐτοὺς ποὺ τὰ ταΐζουν. Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ὅσοι ἔμεναν χωρὶς πε-

ριουσία κρίνονταν ἀκατάλληλοι γιὰ τὸν πεύθυνοι ἐλεύθεροι πολίτες καὶ αὐτόματα ἔχαναν τὰ πολιτικά τους δικαιώματα...

Ενας ἀπὸ τοὺς παῖδες παλιούς, ἀλλὰ καὶ πρὸ ἰσχυροὺς στυλοβάτες τοῦ Κατεστημένου, ὁ θεσμός γάμος — οἰκογένεια, συνάντησε κατὰ καιροὺς τοὺς πρὸ ἀνόμοιους ἀντίπαλους. Πρῶτος ὁ Πλάτων στὴν «Πολιτεία» κήρυξε τὴν κατάργηση τοῦ θεσμοῦ εἰσηγούμενος ἀντ' αὐτοῦ τὴν «κοινοκτημοσύνην» τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν καὶ τὴν ἀνάληψη τῆς εὐθύνης γιὰ τὴν διατροφή καὶ ἀγωγή τῶν — ἐν τῷ συνόλῳ τοὺς ἀγνώστου πατρὸς — παιδῶν ἀπὸ τὴν πολιτεία. Καταφανὴς σκοπὸς τοῦ Ἑλλήνα πολιτικοῦ φιλοσόφου ἦταν ἡ ἠθικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ βαρεῖα δεσμὰ μιᾶς συμβατικῆς ἀναγκαιότητας — ὅπως εἶναι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος θεσμός — ποὺ τοῦ ἔχει μαστορέψει τὸ Κατεστημένο. Ἀργότερα ὁ Ἰησοῦς δήλωνε : «Ἦλθον διακωρῖσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ θυγατέρα κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ νύμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς. Καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου θέλουσιν εἶσθαι οἱ οἰκισμοὶ αὐτοῦ».

Καταφανὴς σκοπὸς τοῦ Ναζωραίου ἦταν ἡ ἀπόσπαση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ μιὰ ὑποδουλωτικὴ κατάσταση, ὅπως

εἶναι ἡ οἰκογένεια καὶ ὁ ἐγκλωβισμὸς τοῦ σὲ μιὰ ἄλλη, πολὺ πρὸ ἀνελευθερῆ καὶ ἐξουθενωτικῆς τυραννίας, ὅπως εἶναι τὸ δόγμα καὶ τὸ μαζικὸ κίνημα, πολιτικὸ ἢ θρησκευτικόν: «Ὅστις ἀγαπᾷ πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ, δὲν εἶναι ἄξιος ἐμοῦ· καὶ ὅστις ἀγαπᾷ υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ, δὲν εἶναι ἄξιος ἐμοῦ... Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς καὶ θανατώσουσιν αὐτούς». Τὸ σύγχρονο Κατεστημένο δὲν ἀγωνίζεται τόσο γιὰ τὴν διαιώνιση τοῦ ἐθνοῦ — πού, ὅπως φαίνεται, εἶναι ἀκόμα πολὺ ἰσχυρὸ γιὰ νὰ κινδυνεύῃ νὰ καταργηθῇ — ὅσο γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ καλύτερα τὸν πολιτικὸν ἔλεγχον τοῦ γάμου: αὐτὸ ὑποκρύπτει κατὰ βάθος ἡ διαμάχη μεταξὺ θρησκευτικοῦ καὶ πολιτικοῦ Κατεστημένου γύρω ἀπὸ τὸ ποῖο ἀπὸ τὰ δύο θὰ ἔχῃ τὴν δικαιοδοσίαν νὰ παντρεύῃ καὶ νὰ νυμφεύῃ.

Μ' ἄλλα λόγια, στὴν ἐποχὴ μας ὁ ἔλεγχος ποὺ ἀσκεῖ ἡ ἐξουσία πάντως μας εἶναι τόσο ἀσφαλὴς καὶ ἀκλόνητος, ὥστε νὰ ἐπιτρέπουν στὸν ἑαυτό τους τὰ διάφορα παρακλάδια τῆς τῆς πολυτέλειαν νὰ μαλλώνουν μεταξὺ τους γιὰ τὰ προνόμια, χωρὶς ἡ ἐσωτερικὴ αὐτὴ διαμάχη τους νὰ συνεπάγεται κανένα κίνδυνον ἐξεγέρσεως τῶν θυμάτων τους.

Μετέωρος

Λάδη 'Ιουλιάνεια

Η 'Ιστορία ἐπεφύλαξε τὴν τύχη στὸν 'Ιουλιανὸ νὰ ἀποβῇ οἰκου-
μενικὸς ἥρωας, ἰσάειος τοῦ 'Αλέξαν-
δρου, ἀποτρέποντας τὴν παρακμὴ καὶ
τὴν ἠθικοπνευματικὴν κατὰπτωση τοῦ
Μεσσαίωνα, ποῦ τότε ἀκριβῶς ἔπλω-
νε τὰ πλοκάμια τῆς. Τότε ἡ λογο-
κρατικὴ κοσμοθεωρία, ποῦ παγίδευ-
σε καὶ ὑποδούλωσε τὴν ἀνθρωπότη-
τα στὰ δόγματά της—Χριστιανισμός,
'Εθνικισμός, Διεθνισμός, Μαρξισμός,
καπιταλισμός, κοσμοπολιτισμός κ.
ο.κ. — σάν 'Ιδεολογία ἦταν ἐντελῶς
ἀσχημάτιστη καὶ ἀτελειοποίητη, ἀνί-
κανη νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴ σοβα-
ροῦ ἀνθρώπου. Οἱ ἀντιλήψεις τῶν
'Ασιατῶν καὶ τῶν ὑπόδουλων ἐθνῶν
τῆς Ρωμαϊκῆς Κοσμοκρατορίας⁽¹⁾
γιά τὴ Ζωὴ καὶ τὸν κόσμον, παρὰ τίς
ἀτέλειές τους, ὑπερεῖχαν κατὰ πο-
λὺ ἀπὸ τίς ἀφύσικες ἀντιλήψεις τῶν
«Γαλιλαίων»,⁽²⁾ ποῦ μόνο στοὺς
«πτωχοὺς τῷ πνεύματι» καὶ στοὺς
ἀποτυχημένους τῆς Ζωῆς εὗρισκαν
ἀπήχηση.

Ὁ Χριστιανισμὸς ἐστερεῖτο προ-
σωπικότητων καὶ οἱ μάζες τῶν προ-
σῆλυτων προέρχονταν ἀπὸ τὰ κατώ-
τερα στρώματα, ἐνῶ οἱ περισσότεροι

ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἀναξιοπρεπῆ ἄτο-
μα, «διεφθαρμένοι, φονιάδες, ἱερόσυ-
λοι, ἀκόλαστοι» κ.ο.κ.⁽³⁾ Οἱ φιλόσο-
φοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Κέλσος καὶ

Τοῦ

Σ. ΠΑΝΑΓΟΥ

Πορφύριος, χαρακτηρίζαν τὴν ἐξά-
πλωση τοῦ Χριστιανισμοῦ σάν «πείλω-
ρια ἐπιτυχία τῆς ἀνθρώπινης ἀνοη-
σίας».

Ἦδη, ἀπὸ πολλὰ χρόνια πρὶν, οἱ
'Ιουδαῖοι προετοιμάζονταν νὰ δώσουν
τὴ μάχη καὶ στὸν ἰδεολογικὸ χῶρον,
μετὰ τὴν κυριαρχία τους στὴν οἰκο-
νομία καὶ τὴν πολιτικὴ — τὴν ὁποία
ἤλεγχαν διὰ τῆς οἰκονομίας — στὰ
παρασκήνια. Ὁ Ὀριγένης καὶ ὁ Κλή-
μης ὁ Ἀλεξανδρεὺς εἶχαν ἐπιστρα-
τευθῇ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, ἐνῶ στίς
Φιλοσοφικὰς Σχολὰς τῆς Ἑλλάδας
ἐκπαιδεύονταν οἱ νέοι θεωρητικοὶ τοῦ
δόγματος, ὅπως ὁ Γρηγόριος Ναζιαν-
ζηνός, ὁ Βασίλειος ἀπὸ τὴν Καισάρεια,
ὁ Ἀθανάσιος κ.ἄ.

(1) Τὰ γνωστὰ τότε θρησκείματα τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κόσμου ἦταν: Ἑλληνικὸ Πάνθεον, Νεοπλατωνισμός, Μυστικισμός Πυθαγορείων, Συριακὴ Θεουργεῖα, Θρησκεία Αἰ-
γυπτίων, 'Ιουδαϊσμός, Μ.θραϊσμός, Χαλδαϊκὴ ἀστρολατρεία.

(2) Οἱ Χριστιανοὶ μέχρι τὸ 350 μ.Χ. ἐκαλοῦντο «Γαλιλαῖοι», «Ναζωραῖοι», «'Ιου-
ουδαῖοι».

(3) Τάσος Ἀθανασιάδης, «Ὁ γὰρ τοῦ ἡλου», σελὶς 353.

Στις ίδιες Σχολές είχε φοιτήσει και ο 'Ιουλιανός Φλάβιος, πού, μετά την αποθέωσή του στη Δύση, οι Λεγεωνάριοι τον ανέκηρυξαν αυτοκράτορα. Κάτοχος της 'Ελληνικής Παιδείας, βαθειά φιλοσοφημένος και λάτρης του 'Ελληνισμού, διέθετε πολλές ἀρετές και φιλοδοξούσε να πράξει έργα, ἂν ὄχι ἀνώτερα, ἐφάμιλλα τοῦ 'Αλέξανδρου, τὸν ὁποῖο ἐμιμεῖτο συστηματικά. 'Αδιάφορος γιὰ τὸν πλοῦτο καὶ τὴ δόξα τῶν κοινῶν ἀνθρώπων ἐπέτυχε μὲ τὸ παράδειγμά του νὰ ἐπαναφέρῃ στὴν πολυεθνικὴ αὐτοκρατορία τὴ χρηστὴ διοίκησιν ἀπάλλαξε τὰ ἀνάκτορα ἀπὸ τὴς χιλιάδες τῶν «παράσιτων», πού κινουῦσαν τὸν μηχανισμό τῆς γραφειοκρατίας καὶ τυποκρατίας, τῆς ἀστυνόμευσης καὶ τρομοκρατίας, τοῦ χαφιεδισμού καὶ τῆς δουλοπρέπειας. Κοντὰ τοῦ κράτησε ἐλάχιστους διανοούμενους, μὲ τοὺς ὁποῖους μοιραζόταν τὴς εὐθύνες τῆς διοικήσεως. 'Επέτυχε νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν τάξιν στὸ στράτευμα καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ τόσο στοὺς λεγεωνάριους, ὅσο καὶ στὴ διοίκησιν βαθύ αἴσθημα εὐθύνης, ἀφοῦ τοὺς ἔδωσε νὰ καταλάβουν, ὅτι ἀποτελοῦν λειτουργοὺς τοῦ κράτους καὶ ὄχι τύραννους τοῦ λαοῦ, ὅπως εἶχαν καταστήσει. Σκοπὸν τοῦ εἶχε θέσει νὰ δημιουργήσῃ τὴν κοσμοπολιτείαν τῶν σοφῶν καὶ φωτισμένων, κατὰ τὸ Πλατωνικὸ πρότυπο. 'Ενίσχυσε τὴν ἀποκέντρωσιν καὶ ξανάδωσε στὴ γενοῦσάν τὴ χαμένη τῆς ἰσχύος καὶ αἰγλῆς.

Οἱ ἄειοι ἡγέτες τῶν πόλεων καὶ ἐθνῶν ξαναβρῆκαν τὴς θέσεις τοὺς καὶ οἱ καταργημένους συντεχνίες ἀπὸ τὸν 'Κωνσταντῖο ξαναλειτούργησαν. Οἱ φόροι μειώθηκαν καὶ πολλὰ

κίνητρα παρασχέθηκαν στοὺς γεωργούς, κτηνοτρόφους καὶ βιοτέχνες, ἔτσι πού μιὰ πράγματι ζωερὴ κίνησιν ἄρχισε νὰ σημειώνεται.

Οἱ λεηλασίες καὶ ληστείες στὴς ὁποῖες νόμιμα ἐπεδίδοντο οἱ λεγεωνάριοι ἐξαλείφθηκαν καὶ πολεμήθηκαν τὰ ἐλιθιερὰ φαινόμενα τῆς ἀγυρτείας καὶ δεισιδαιμονίας, πού συνειδητὰ καλλιεργούμενα ἀπὸ τοὺς «Γαλιλαίους», εἶχαν ὑποκαταστήσει τὴν 'Ιατρικὴ καὶ τὴς ἐπιστῆμες. Σὰν «ἀνώτατος λειτουργός» — ὅπως αὐτοχαρακτηριζόταν — φρόντισε νὰ ἐπανεέλθῃ ἡ Δικαιοσύνη στὴν ἀναρχομένη αὐτοκρατορία, συνιστώντας στοὺς δικαστὲς νὰ δικάζουν μὲ βάση τοὺς νόμους καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ μὴν ἀρκοῦνται στὴς ἀνεξέλεκτες κατηγορίες. Οἱ ὑπόδικοι θάπρεπε νὰ ἀπολογοῦνται, καὶ νὰ καταδικάζονται μόνο μετὰ τὴν ἐλεύθερη ὁμολογίαν τοὺς. Πάντα πίστευε ὁ 'Ιουλιανός, ὅτι εἶναι προτιμότερο νὰ ἀθωωθῇ ἓνας ἐνοχος, παρὰ νὰ καταδικασθῇ ἓνας ἀθῶος, καὶ ὅτι εἶναι καλύτερα νὰ κάνει κανεὶς τὸ ὀρθὸ γιὰ λίγο καιρὸ καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ ἄς χαθῇ, παρὰ νὰ ἀδικῇ ἐπὶ χρόνια. Γνωρίζοντας τὴς συνέπειες τοῦ φανατισμοῦ, πού εἶχε καλλιεργηθῇ, ἐξ αἰτίας τοῦ δογματισμοῦ, συνιστοῦσε στοὺς ὑπηκόους τοῦ «μηδὲν ἄδικεῖν τῶν Γαλιλαίων τὰ πλήθη, μὴδ' ἐπιτίθεσθαι, μὴδ' ὑβρίζειν αὐτούς»,⁽⁴⁾ ἐνῶ παράλληλα συνιστοῦσε τὴν παραδειγματικὴ τιμωρίαν τῶν βέβηλων καὶ βάνδαλων φανατικῶν, τῶν κλεπτῶν καὶ καταστροφῶν ἀρχαιοτήτων κ. ο.κ. 'Η ἰδέα τῆς Δικαιοσύνης βρῆκε ἐκφράσιν καὶ στὴς ἀξιοκρατικὰς ἀντιλήψεις τοῦ 'Ιουλιανοῦ. Οἱ σοφοὶ δά-

(4) 'Ιουλιανού, «'Επιστολὴ πρὸς Βόσπρον».

σκαλοι, οἱ ἄξιοι στρατηγοί, οἱ ἐντιμοὶ πολῖτες ἔαναβρῆκαν τὶς θέσεις πού τοὺς ταίριαζαν καὶ μὲ ἀξιοκρατικὰ κριτήρια ἐδίδονταν οἱ ἠθικὲς καὶ ὑλικὲς ἀμοιβές. Ἀντιγράφοντας πάντοτε τὸν Ἀλέξανδρο, ἀρνήθηκε νὰ ὀνομάσῃ κάποιο ἐκ τῶν «ἐταίρων» τοῦ διαδοχῆ του, φοβούμενος μὴν ἀδικήσῃ καί, πεθαίνοντας στὴ Φρυγία, ἄφησε τὸ σκῆπτρο στὸν «κράτιστο».

Μεγάλο ἐνδιαφέρον ἔδειξε ὁ Ἰουλιανὸς καὶ γιὰ τὴν Παιδεία, πού κατὰ τὶς τελευταῖες δεκαετίες βρισκόταν σὲ πλήρη ἀποσύνθεση καὶ ἀποδιοργάνωση. Ἡ ἐκκλησία εἶχε σχεδὸν καταλάβει ὅλα τὰ σχολεῖα, ὅπου μὲ τὴν ἀπειλὴ καὶ τὴν πειθῶ δημιουργοῦσε τοὺς αὐριανούς πιστοὺς τοῦ δόγματος, μὲ τρόπους καὶ συστήματα τυραννικά. Μὲ τὴ γνωστὴ μέθοδο πλύσεως ἐγκεφάλου,⁽⁵⁾ καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς κολάσεως, τὰ παιδιά ἐδιδάσκοντο τὴν ἐθνικὴ Ἱστορία τῶν Ἰουδαίων, τὴν κοσμογονία τους, τὸ «ἄσμα ἁσμάτων», τὶς «Παροιμίες» κ.ο.κ. καὶ μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς θρησκείας ἐδημιουργοῦσαν τοὺς δούλους — ἔστω τοῦ Θεοῦ — κατὰ τὰ πρότυπα τῶν Ἑβραίων. Δογματικοὶ δάσκαλοι ὡσαύτως ἐρμήνευαν τὸν Ὅμηρο καὶ Ἡσίοδο, τὸ Σωκράτη καὶ Πλούταρχο, τοὺς ὁποῖους παραποιοῦσαν καὶ κατεξευτέλιζαν ἀπὸ παιδιά, ἀποδίδοντάς τους ὅλες τὶς κακότητες καὶ ἀδυναμίες τῆς «εἰδωλολατρείας», πού μπορού-

σαν νὰ φαντασθοῦν οἱ δογματόληπτοι.

Ὁ Ἰουλιανὸς μὲ εἰδικούς νόμους ἀπάλλαξε τὰ παιδιά ἀπὸ τὴν ὑποχρέωση νὰ φοιτοῦν ἀποκλειστικὰ στὰ ἐκκλησιαστικὰ σχολεῖα καὶ τοὺς ἐπέτρεψε νὰ παρακολουθοῦν ὅποια σχολὴ ἤθελαν. Ἀπαγόρευσε ὅμως σποὺς διδασκάλους τοῦ Χριστιανισμοῦ νὰ διδάσκουν Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία, Ρητορικὴ καὶ Ἱατρικὴ, μὲ τὸ δίκαιο αἰτιολογικὸ, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ διδάσκῃ καινεῖς κάτι πού δὲν τὸ πιστεύει.⁽⁶⁾ Τοιοιτοτρόπως οἱ σχολὲς ἔαναβρῆκαν τὸ δρόμο τους καὶ οἱ μαθητὲς τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἐλευθερία τους.

Τὰ μαθηματικά, ἡ μουσικὴ, ἡ γυμναστικὴ, ἐπανῆλθαν στὰ σχολεῖα καὶ ὁ διάλογος, ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ ἀπόδειξη ἔδιωξαν τὴν κατῆχηση καὶ τὴν ἄλογη πίστη.

Παρὰ ταῦτα ὁ αὐτοκράτορας ἀντὶ νὰ κερδίζῃ τὴ συμπάθεια καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ κόσμου, ὁλοένα ἔχανε ἔδαφος. Οἱ προσήλυτοι χριστιανοὶ αὖξαναν ποταμῆδόν καὶ «σάν ἀγέλες τραβοῦσαν κατὰ τὴν Ἱερουσαλήμ», κατὰ πού παρατηρεῖ ὁ Τάσος Ἀθανασιάδης. Τὰ διατάγματα καὶ τὰ προγράμματα του γίνονται γνωστὰ σποῦς Χριστιανούς, πρὶν ἀκόμα ὑπογραφοῦν. Διακεκριμένοι φι-

(5) Σήμερα μετὰ ἀπὸ τὴν πύρροδο 1630 ἐπὶ ἀπὸ τότε τὰ πράγματα στὴν Παιδεία παραμένουν ὡς πρὸς τὸν σκοπὸ τὰ ἴδια καὶ μόνο ἀπὸ μεθόδους σημειώθηκαν μεταβολές.

(6) «Χρὴ γὰρ ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα, ἃ δεῖ ποιεῖν, πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν» (Πλάτων, «Φαῖδρος»).

λόσοφοι, στρατευμένοι από τη Λογοκρατία, επεδίδοντο στην ταχύρρυθμη εκπαίδευση «μαθητῶν», πού γύριζαν από σπίτι σέ σπίτι καί προσηλύτιζαν νέους Χριστιανούς⁽⁷⁾ ἢ πραγματοποιοῦσαν ὁμιλίες, τελετές καί «θαύματα» στούς δρόμους. Στίς ἀγορές καί στίς πλατεῖες ἐγίνονταν πολύωρες συζητήσεις μέ «καυτά» θέματα γύρω ἀπό τὸ δογματισμό, πού οἱ ἀπλοῖκοι ἄνθρωποι τὰ παρακολουθοῦσαν ἀθελά τους.⁽⁸⁾

Στίς σκοτεινές κατακόμβες ὡσαύτως ἡ ἡγεσία τοῦ δόγματος καί τοῦ Διεθνισμοῦ κατέσπρωνε τὰ συνωμοτικά σχέδια, προκειμένου νά ἐκπαρθεύωσιν τὸν «Ἐθνικό» αὐτοκράτορα, πού «χωρίς νά ἀδικῇ τῶν Γαλιλαίων τὰ πλήθη», τοὺς μεταχειριζόταν ὅπως ὅλα τὰ ἔθνη, καί ὄχι βέ-

βαια σάν «ἐκλεκτό» καί «περιούσιο» λαό. Ἦδη, ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς διατυμπάνιζε στίς ὁμιλίες καί συνεντεύξεις του, ὅτι ὁ 'Ιουλιανὸς «συννεφάκι εἶναι καί θὰ περάσῃ», ἐνῶ ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν χαμόσπιτων καί ἀπὸ τὰ στόματα τῶν φανατικῶν ἀκουγόταν ὁ ψεύτικος χρησμός τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν, πού σίγουρα κατασκευάσθηκε ἀπὸ τοὺς 'Ιουδαίους «προφῆτες»:

«Εἶπατε τὸ βασιλεῖ, χαμαὶ πέσε δαίδαλος αὐλά. Οὐκέτι Φοῖβος ἔχει καλύβαν, οὐ μάντιδα δάφνην, οὐ παγὰν λαλέουσιν. Ἀπέσβετο καὶ λάλον ὕδωρ».⁽⁹⁾

Οἱ δογματικοὶ ἱεράρχες ἐξ ἄλλου, σάν νά ἀποτελοῦσαν ὑπερεξουσίαν, δὲν δίσταζαν νά ἐλέγχουν δημόσια

(7) Παρόμοια μέθοδο μέ τὸ Χριστιανισμό ἀκολουθεῖ ἡ ἄλλη μορφή τῆς Λογοκρατίας, ὁ Μαρξισμός, σήμερ' οἱ στρατευμένοι καί ἐκπαιδευμένοι «μαθητές» ἰδιαίτερα τίς Κυριακές περιφέρονται ἀπὸ σπίτι σέ σπίτι, κρατώντας «τάς νέας Γραφάς», τὸ Ριζοσπάστη ἢ ἄλλα ἐντυπα, πρόθυμοι νά πείσουν μέ κάθε μέσο καί «θυσία» τοὺς καλόπιστους, πού τοὺς ἄνοιξαν τὴν «κερκόπορτα».

(8) Κατὰ πού παρατηρεῖ ὁ Χρῆστος Ζαλοκώστας ἀπὸ βιβλίο του «'Ιουλιανὸς ὁ Παραβάτης», σελίς 115, τὰ κύρια προβλήματα πού ἀπασχολοῦσαν τὸν κόσμο τότε ἦταν: ● Σέ ποιά γλῶσσα μίλησε τὸ φίδι σὴν Εὐα; ● Θ' ἀναστηθεῖ κάποιος πού τὸν ἔφαγε καρχαρίας; ● Μπορεῖ νά πιῇ ἓνας χριστιανὸς νερὸ ἀπὸ πηγάδι, πού τὸ χρησιμοποίησαν πρὶν ἔθνικοι; ● Σέ πόσα ἔτη θὰ γίνη ἡ δευτέρα παρουσία; (Οἱ μαθητές ἰσχυρίζονταν πὺς θὰ γινόταν μετὰ 160 ἐτη).

(9) «... Σχετικὸ ἀπόσπασμα κάποιου ἀπὸ τοὺς στηλιτευτικὸς λόγους τοῦ Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ θυμίζει πολὺ τοὺς στίχους τοῦ χρησμοῦ: «... Οὐκ ἔτι φθέγγεται δρυς, οὐκ ἔτι λέβης μαντεύεται, οὐκ ἔτι Πυθίας πληροῦται, οὐκ οἶδ' ὧντινων πλὴν μύθων καὶ ληρημάτων. Πάλιν ἡ Κασταλία σεσίγηται καὶ σιγῇ καὶ ὕδωρ ἐστὶν οὐ μαντευόμενον, ἀλλὰ γελώμενον. Πάλιν ἀνδρίας ἄφωνος ὁ Ἀπόλλων, πάλιν ἡ Δάφνις φυτὸν ἐστὶν μύθῳ θρηνούμενον... Σίγουρα, ὁ ὑποθετικὸς κατασκευαστὴς τοῦ (ὑποθετικοῦ) χρησμοῦ θάχει πάρει στοιχεῖα ἀπὸ τὸ παραστατικὸτατο αὐτὸ κείμενο — γιὰ νά τὸ πλάσῃ μέ τόση ἐκφραστικότητα». (Τάσος Ἀθανασιάδης, «Ὁ γιὸς τοῦ ἡλίου», σελίς 309).

τὸν αὐτοκράτορα, πού τὸν ἀποκαλοῦσαν ἀραβάτη, ἀποστάτη. ⁽¹⁰⁾

* * *

Ποιά ἦταν ἡ στάση καὶ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ 'Ιουλιανοῦ σὰν αὐτοκράτορα καὶ σὰν οἰκουμενικοῦ ἡγέτη, ὅπως φιλοδοξοῦσε νὰ ἀποβῇ, γιὰ νὰ φθάσῃ τὸν 'Αλέξανδρο;

Ὁ 'Ιουλιανὸς δὲν εἶχε συγκεκριμένη θέσῃ καὶ σὲ κάθε δύσκολη στιγμή, χάνοντας τὴν αὐτοκυριαρχία καὶ αὐτοσυγκράτησή του, ἐπεκαλεῖτο τὴ βοήθεια τῶν νεκρῶν Θεῶν, τῶν Μαντείων καὶ τῶν φίλων του. Οἱ ἀγγελιαφόροι πηγαينوέρχονταν ἀσταμάτητα στὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν, ἐνῶ δεκάδες παῦροι περίμεναν γὴ σειρά τους, γιὰ νὰ ἀποβοῦν ἐξιλαστήρια θύματα τοῦ Δία. Ἡ δεισιδαιμονία καὶ ἡ τυφλὴ πίστη του στοὺς οἰωνοὺς καὶ στοὺς μάντεις δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ δῇ τὴν ἀλήθεια κατὰματα, ἐνῶ ταυτῶχρονα οἱ φίλοι του — ἀγαθοὶ καὶ πονηροὶ πράκτορες — τοῦ ἐρμήνευαν τοὺς χρησμοὺς καὶ οἰωνοὺς ἀνάλογα πρὸς τὴ δική τους

θέληση καὶ ἐπιθυμία. Ἡ ἀναποφασιστικότητα καὶ ἡ ἀτολμὴ στάση τοῦ αὐτοκράτορα ⁽¹¹⁾ καλλιέργησε τὸ θράσος καὶ τὴν προκλητικότητα τῶν δογματικῶν χριστιανῶν, τοὺς ὁποίους χωρὶς νὰ θέλῃ, νομιμοποίησε καὶ τοὺς ἔθεσε στὸ χῶρο τῆς μοναδικῆς «ἀντιπολίτευσης».

Ἐκτοτε ὁ 'Ιουλιανὸς θὰ ἀναλίσκη τις δυνάμεις του πολεμώντας τοὺς χριστιανοὺς, μὲ τὸ λόγο, καὶ ἀμυνόμενος ὑπὲρ τῶν πατριῶν Θεῶν, ἀξίων καὶ παραδόσεων. Στὰ σκοταδιστικὰ δόγματα τῶν ἀνεθνιστῶν καὶ διεθνιστῶν χριστιανῶν θὰ ἀντιτάξῃ τὸ δόγμα τοῦ Ἑθνικισμοῦ καὶ θὰ ζητήσῃ τὴν ἐπιστροφὴ στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, πού πέρασε, καὶ στοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου, πού εἶχαν πεθάνει πρὶν ἀπὸ 700 χρόνια. Τὴ στιγμὴ πού ὁ δάσκαλός του Πλάτωνας καὶ ὁ γίγαντας τῆς σκέψης Ἡράκλειτος ἀπεκήρυτταν τὸν Ὅμηρο, ⁽¹²⁾ τοὺς πραγματοὺς ποιητὲς καὶ τὴν Ἱστορίαν σὰν ἀντιπαιδαγωγικὰ καὶ ἀντιδραστικὰ ὕλικά καὶ συνιστοῦσαν τὴν ὁλοσχερῇ καταστροφὴ τῆς παράδοσης καὶ ἐμπειρίας, ⁽¹³⁾ ὁ 'Ιουλιανὸς ἀ-

(10) Ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἀποστάτη καλύπτεται θὰ παύριζε ἀπὸ Μ. Κωνσταντῖνο καὶ ἀπὸ Κωνσταντῖο, πού ἱσχυροῦς ἀποστάτησαν ἀπὸ τοὺς πατριῶν θεοὺς καὶ τίς πατριῶν παραδόσεις.

(11) Στὶς μάχες ἀπεναντίας ὁ 'Ιουλιανὸς φαινόταν γενναϊότατος καὶ ἐρασιθάνατος· οἱ Δυτικοὶ πὸν ἀποκαλοῦσαν VICTORINO (= νικητάκι).

(12) «Τὸν τε Ὅμηρον ἄξιον τε ἐκ τῶν ἀγῶνων ἐκβάλλεσθαι καὶ ῥαπίζεσθαι καὶ Ἀρχίλοχον ὁμοίως. Πυθαγόρης Μνησάρχου Ἱστορίην ἤσκησεν ἀνθρώπων μάλιστ' ἀπάντων καὶ ἐκλεξάμενος παύτας τὰς συγγραφὰς ἐποίησας ἐαυτοῦ σοφίην, πολυμαθίην, κακοπεχνίην». (Ἡράκλειτος).

(13) «Νέκυες γὰρ κοπρίων ἐκβλητόπεροι». (Ἡράκλειτος).

γωνιζόταν νά γίνη «θαυματοποιός», καί νά ἀναστήση τοὺς νεκροὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου.

Ἡ ἐπιστροφή στοὺς παρελθόν, ἡ ἀναβίωση μιᾶς περασμένης ἐποχῆς ἢ καταστάσεως, ἂν μὴ τί ἄλλο, ἀποτελεῖ γνῶρισμα ἄλλου πνεύματος καὶ ὄχι τοῦ Ἑλληνικοῦ, ποὺ εἶναι ἐναρμονισμένο μὲ τὸ «διαρκῶς γίνεσθαι»,⁽¹⁴⁾ μὲ τὴν πρόοδο καὶ τὴ μεταβολή.

Δεύτερο χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα τοῦ Ἰουλιανοῦ ἀποτελεῖ ἡ ἀντιγραφὴ κάποιου πρότυπου, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοῦ Ἀλέξανδρου, τοῦ ὁποίου τίς πράξεις καὶ τὰ λόγια προσπαθοῦσε νὰ μιμηθῇ ἐπακριβῶς. Οἱ πνευματικὰ Ἕλληνες εἶχαν τὸ χάρισμα νὰ δανείζωνται χρήσιμες πρῶτες ὕλες Πολιτισμοῦ καὶ Ἐπιστημῶν, ὅμως εἶχαν ἐξ ἴσου ἀνεπτυγμένη καὶ τὴν ἱκανότητα τῆς πλαστικῆς.⁽¹⁵⁾ Οὐδέποτε ἀπεμιμοῦντο μη-

χανικά, ἀλλὰ μὲ βάση τὴν κεκτημένη γνώση ἐπλαθάν νέες δημιουργίαι, ποὺ ἔφεραν ἀνεξίτηλη τὴ σφραγίδα τῆς Ἑλληνικότητος. Τὸ Ἑλληνικόν, λοιπόν, εἶναι κίνηση καὶ δημιουργία νέων μορφῶν ζωῆς καὶ ἐξεύρεση νέων δυνατοτήτων πολιτισμοῦ,⁽¹⁶⁾ ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τίς ἴδιες πάντοτε φυσικὲς καὶ ἀληθινὲς οὐσίαι καὶ ἰδέες, ἀλλὰ ἐκφράζονται μὲ ἀπειρία μορφῶν, ὅπως ἴδιος εἶναι πάντοτε ὁ ἑνας αὐτὸς Κόσμος, παρὰ τὸν πολυμορφισμό τῶν φαινόμενων του.

Ἡ προσπάθεια ἀναβιώσεως τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ στεῖρα ἀπομίμηση κάποιου πρότυπου, κατατάσσουν τὸν Ἰουλιανὸν στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ ποταμοῦ,⁽¹⁷⁾ ἀπ' ὅπου ὁ Ἑλληνολάτρης αὐτοκράτορας, ὀθελήτᾳ του, πολέμησε τὴν ἑλληνικότητα, μαζὶ μὲ τοὺς ὑπουργοὺς καὶ δόλιους ἐξουσιαστὲς τοῦ ἀνεθνικοῦ Διεθνισμοῦ, ποὺ εἶχαν ἔλθει «ντυμένοι φίλοι» νὰ μαθητεύσουν τὰ ἔθνη στὸ δόγμα καὶ τὸ φανατισμὸ, τὴν ἰσοότητα καὶ τὴν ἀρνησιπατρία.

(14) «Ποταμοῖσι τοῖσιν αὐτοῖσιν ἐμβαίνουσιν ἕτερα καὶ ἕτερα ὕδατα ἐπιρρεῖ. Ποταμῷ γὰρ οὐκ ἔστιν ἐμβῆναι δις τῷ αὐτῷ». (Ἡράκλειτος).

(15) «Ὅ,τι περ ὂν Ἕλληνες βαρβάρων παρὰλάβωσι, κάλλιον τοῦτο εἰς τὸ τέλος ἀπεργάζονται». (Ἐπινομίαις 987).

(16) «Εἶναι ἀξιοθαύμαστα (οἱ Ἕλληνες) στὴν τέχνη νὰ συγκομίζουν γόνιμη μάθησι, καὶ θάπρεπε καὶ μεῖς νὰ διδασκόμαστε, ὅπως ἐκεῖνοι, ποῦ... χρησιμοποιοῦν τὴ γνώση σὰν ἐσφαλτῆρα ἀπ' ὅπου παίρνει κανεὶς φόρα γιὰ νὰ πηδῇ πολὺ ψηλὰ καὶ ψηλότερα ἀπ' τὸ γειγόναι». (FR. NIETZSCHE, «Ἡ γέννησις τῆς Τραγωδίας», σελὶς 27).

(17) «Τὸ ἀντίξουν συμφέρον καὶ ἐκ τῶν διαφερόντων καλλίστην ἁρμονίαν καὶ πάντα κατ' ἔριν γίνεσθαι. Οὐ εὐνιδῶσιν ὅπως διαφερόμενον ἑαυτῷ ὁμολογεῖ παλίντροπος ἁρμονίῃ ὁκωπερ τόξου καὶ λύρης». (Ἡράκλειτος).

Ὁ Ἰουλιανὸς φάνηκε ἀνίκανος νὰ ζυγίσῃ τὴν κατάστασι καὶ τὴν ἐποχὴ στὴν ὁποία Ζοῦσε, στερούμενος πρακτικοῦ πνεύματος καὶ ἐντελῶς ἀνίκανος νὰ δώσῃ τὴν Ἰδεολογία πού ἔπρεπε στὸν Κόσμο, μὲ τὴν ὁποία θὰ ἐξουδετέρωνε τὸν ἀστείον, ἀπλοϊκὸ καὶ παιδαριώδη Θρησκευτικὸ καὶ Πολιτικοκοινωνικὸ δογματισμὸ τοῦ συνωμοτισμοῦ.

Μὴ ἔχοντας θέσιν ἔστρεψε τὸ ἰδεολογικὸ ὅπλοστάσιό του ἐναντίον τοῦ χριστιανισμοῦ, τὸν ὁποῖο νομιμοποίησε καί, ἄθελά του, τὸν κατέστησε μοναδικὴν «ἀντιπολίτευση» στὴν αὐτοκρατορία, γιὰ νὰ τραφῇ καὶ νὰ ἐξαπλωθῇ ποταμὸν δόν.⁽¹⁸⁾ Κακῶς ἀπαρροῦσε καὶ ἐξεπλήττετο, τόσο αὐτὸς, ὅσο καὶ ὁ Λιβάνιος, γιὰ τὸ ἀφύσικο «ρεῦμα» τοῦ Χριστιανισμοῦ. Οἱ

ἴδιοι ἦταν τὸ αἶτιον, πού μὲ τίς «θυσί-ες» καὶ τοὺς κούφιους τύπους Ἑλληνικότητος κατασφυοφαντοῦσαν καὶ διασπρέβλωναν τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα, παρουσιάζοντάς το πρωτόγονον, ἄξεστον, ἀναχρονιστικόν.⁽¹⁹⁾ Ἦταν ἐπόμενο νὰ νικηθῇ ὁ Ἰουλιανός, πού ἀναμφίβοτα θὰ τὸν πολέμησαν πρῶτοι καὶ καλύτεροι οἱ Ἕλληνες, πού «σοφίαν ζητοῦσι» καὶ πρόοδο καὶ ὄχι, φυσικά, ἀναμάσημα καὶ ἐπιστροφή στὸ παρελθόν.

Ἀλλὰ τί φταίει ὁ Ἰουλιανός ἂν οἱ καταστάσεις τὸν ἀνάγκασαν νὰ γίνῃ αὐτοκράτορας, ἐνῶ αὐτὸς ἦταν γεννημένος γιὰ ἐπιστήμονας καὶ φιλόσοφους;⁽²⁰⁾ Μεγαλωμένος κάτω ἀπὸ τὸν τρόμον τοῦ θανάτου, πού καιραδοκοῦσε πάνω στὴ λόγχῃ τοῦ θεοῦ τοῦ Κωνσταντίου,⁽²¹⁾ καὶ συγχυσμένος ἐξ αἰτίας τῶν ἀντίθετων «παι-

(18) «Πόλεμος πατὴρ πάντων».

(19) Σήμερα μετὰ παρέλευση 1630 περίπου ἐτῶν ἀπὸ τότε δὲν λείπουν οἱ «ἐθνικιστὲς» καὶ «ἐθνικόφρονες» Ἕλληνες, πού βλέποντας τὸ παροῦχι καὶ τὴ φουστανέλλα ἢ χορεύοντας τσάμικο στὰ σαλόνια τοῦ Κολωνακίου πιστεύουν, ὅτι γίνονται κάτι παραπάνω ἀπὸ τὸν Καραϊσκάκη.

(20) Ἐπειδὴ ὁ Κωνσταντῖος ἦταν ἀπεικνος, ἡ γυναῖκα του Εὐσεβία τὸν πρότεινε γιὰ Καίσαρα καὶ διάδοχόν του, σάν μοναδικὸ Φλάβιον, ἐνῶ οἱ δυσανασχετημένοι ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖον λεγεωνάριοι τὸν ἀνεκέρηξαν Αὐγουστο, χωρὶς τὴ θέλησίν του.

(21) Ὁ Κωνσταντῖος ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατον τοῦ πατέρα του Μ. Κωνσταντίνου, φρόντισε νὰ ἀποκεφαλίσῃ ὅλους τοὺς συγγενεῖς του, μιὰ νύχτα, γιὰ νὰ μὴν ὑπάρξῃ θέμα διεκδικήσεως τῆς ἐξουσίας. Τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰουλιανοῦ Γκάλλο τὸν ἀποκεφάλισε μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια.

δειῶν» πού ἔλαβε, ⁽²²⁾ ἦταν πάντοτε δίδουλος καί ἀναποφάσιτος. Ἡ καχυποψία, πού τόν βασάνιζε ἀσταμάτητα, τοῦ ὑπέβαλε νά ἀναζητήσει ἀσφάλεια στήν ἐμπειρία, στήν καθαρότητα καί διαύγεια τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, πού ἀποτελοῦσε τόν ἄξονα τῶν διαλογισμῶν του. Ὁ ἔρωτάς του αὐτός πρὸς τὴν Ἑλληνικότητα καί τὸν Ἀλέξανδρο μεταβλήθηκε σὲ πάθος καί φανατισμό, μὲ ἀποτέλεσμα νά χάσῃ τὴν ἡρεμὴ αὐτάρκεια τοῦ Ἑλληνικοῦ «μέτρου» καί νά μεταβληθῇ σὲ φανατικὸ «Ἐθνικιστὴ» καί δογματικὸ Ἑλληνολάτρη. Ἀνεπαίσθητα, ὁ Ἰουλιανός, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ ἀλήθεια καί ἔχασε τὰ ἴχνη τοῦ Ἀλέξανδρου, πού «ὡς θεόθεν ἄρμωστής καί διαλλακτὴς τῶν ὅλων» συμβίβασε ὅλες τὶς Ἰδεολογίες καί ὅλα τὰ ἥθη καί ἔθιμα καί ἐπέτυχε νά δημιουργήσῃ τὴν Κοινοπολιτεία Παιδείας καί Πολιτισμοῦ, ἐξαλείφοντας τὰ μίσῃ καί τὰ πάθη πού ὑπῆρχαν ἐξ αἰτίας τοῦ δογματισμοῦ καί ὀνομάζοντας μὴ θαρβάρους ὄλους τοὺς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ Ἰουλιανὸς μὲ τὸ νά θέσῃ τὴν Ἑλλάδα στήν κορυφὴ τῆς Ἰδεολογικῆς του πυραμίδας ἐξῆψε τὰ πάθη καί ἐτράνωσε τὸ φανατισμὸ ἔτσι,

πού ἐπέσπευσε καί συνέτεινε στὴν ἐξάπλωση τοῦ δογματισμοῦ. Ἐννοεῖται ὅτι κι ἂν νικοῦσε, ἡ νίκη του ἐπὶ τοῦ δόγματος δὲν θά ὠδηγοῦσε πρὸς τὴν Ἑλληνικότητα καί ἄσχετο μὲ τὴν Ἑλληνίδα Ἀ λ ῆ θ ε ι α. Ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ φῶς καί αἰχμαλωτισμένος ἀπὸ τὶς παγίδες τῆς Λογοκρατίας χάθηκε στὰ βάθη τοῦ σκοταδισμοῦ καί μεταβλήθηκε σὲ Ἀλεξανδρίζον φάντασμα.

Οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλληνικότητας ἐρμήνευσαν τὴν ἥττα τοῦ Ἰουλιανοῦ, σάν ἥττα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καί χαιρέκακα ἐβαλαν στὸ στόμα τοῦ αὐτοκράτορα τὴ φανταστικὴ φράση «νενίκηκας με Ναζωραῖε», ⁽²³⁾ ὑποδηλώνοντας ταυτόχρονα τὴν παντοδυναμία καί τὸ ἀήττητον τοῦ ψεύδους καί τῆς παρακμῆς.

Ἀλλὰ τὸν Ἰουλιανὸ δὲν τὸν νίκησε ὁ Ναζωραῖος. Ὁ Ἰουλιανὸς νικήθηκε μόνος του, γιατί ἀνατρέχοντας στοὺς παλαιοὺς τύπους τῆς Ἑλληνικότητας ἐπραττε ὅ,τι ἀκριβῶς δὲν ἐμπόπτει στὴν ἑλληνικότητα: γινόνταν ἀντιγραφεὺς προτύπων, ἔκα-

(22) Ὁ Ἰουλιανὸς ὑποχρεωτικὰ διδάχθηκε τὰ Χριστιανικὰ γράμματα, ἐνῶ τὴν Ἑλληνικὴ Παιδεία τὴν ἔλαβε «παράνομα», τὴ νύχτα, ἀπὸ τὸ δάσκαλό του Μαρδόνιο.

(23) Ὁ Ἰουλιανὸς πέθανε πολεμώντας ἡρωικά, ὅπως πάντα, καί «ἐμοιαζε σάν ἀρχάγγελος πᾶν ὅ ἀλογό του», κατὰ πού μαρτυρεῖ ὁ Χριστιανὸς φιλόσοφος Τριβούνος. Πεθαίνοντας συζητοῦσε φιλοσοφικὰ θέματα καί μιμοῦμενος μέχρις ἐσχάτων τὸν Ἀλέξανδρο ὑπέδειξε σάν διάδοχό του τὸ γενναιότερο. Λέγεται ὅτι ἀποχαιρέτησε τοὺς φίλους του κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Σωκράτη πού, ὑπέδειξε τοὺς μαθητὲς του νά πᾶνε ἐκεῖνοι στὴ ζωὴ καί αὐτὸς στὸ θάνατο.

νε δηλαδή ὅ,τι κάνει τὸ πνεῦμα ποὺ προσπάθησε νὰ καταπολεμήσῃ, μ' ἄλλα λόγια, ὁ Ἰουλιανὸς ἐγίνε χωρίς νὰ θέλῃ **δ ο γ μ α τ ι κ ὁ ς**, καὶ ἡττήθηκε ἀπλῶς ἀπὸ ἓνα ἄλλο δόγμα νεώτερο καὶ ὀρμητικώτερο. Αὐτὸ ἄς τὸ ἔχουν πάντοτε ὑπ' ὄψιν τοὺς ὅσοι θέλουν νὰ εἶναι Ἕλληνες: Ἑλληνικότητα θὰ πῇ συνεχὲς παραγωγή νέων τύπων ἀπὸ τὴν σταθερὴ μήτρα

τοῦ τρίπτυχου. Ἀλήθεια — Ἐλευθερία — Δικαιοσύνη, καὶ ποτὲ ἐπανάληψη τύπων, ἔστω ἐλληνικῶν, ποτὲ ἱστορισμός, ποτὲ «παράδοση» μὲ τὴν ρηχὴ σύγχρονη ἔννοια τοῦ ὅρου.

Ἄν ὅμως ὁ Ἰουλιανὸς αὐτοσηττήθηκε καὶ πέθανε, ἡ Ἑλλάδα σὰν ἀλήθεια θὰ ζῇ αἰώνια καὶ θὰ μείσουργανῇ στὸ στερέωμα.

Επικαιρα και ανεπικαιρα

Ο «πόλεμος τῶν ἐπιθέτων» (θρησκευ-
τικὸς — πολιτικός) ἐπὶ ἐνὸς λίαν
ἀμφισβητουμένου, ἐν τῇ πράξει, οὐσια-
στικοῦ (τοῦ γάμιου) ἐνθυμίζει παρο-
μοίους ἀμετροεπεῖς καὶ ἀνόητους ἐπιθε-
τοκαυγάδες τῶν — σκοτεινῶν — μέ-
σων χρόνων. Τὸ μὲν ἱερατεῖον ἀμύ-
νεται ὑπὲρ τοῦ θρησκευτικοῦ γιὰ νὰ
μὴ χάσῃ (ὄχι, θέβαια, τὰ χρήματα, ὅ-
πως χυδαίως ἰσχυρίζονται οἱ ἀντίπα-
λοί του), ἀλλὰ τὸ «μυστήριον» τοῦ δε-
σμεῖν, δηλαδὴ τὴν ἀποκλειστικὴν χρη-
σιν τῶν κεφαλοπεδῶν (στεφάνων). Οἱ
δὲ «προοδευτικοί» ἐπιτίθενται νομίζον-
τες, — οἱ ἀνόητοι — ὅτι ἡ δημαρχιακὴ
τελετουργία θὰ καταστήσῃ ἐλαφρότε-
ρον τὸν δεσμόν! Κατὰ βάθος, οὐδεὶς
ἐκ τῶν δύο ἀμφισβητεῖ τὸν θεσμόν —
τὸν δεσμιώτερον πάντων. Ἡ ἐλευθε-
ρία προμοκρατεῖ τὸ «συντηρητικόν» καὶ
τὸ «προοδευτικόν» κατεστημένον ἐξ
ἴσου. (Οἱ δὲ λεγόμενοι «προοδευτι-
κοί», ἀποδεικνύονται καὶ καταπιεστι-
κώτεροι, ἐφ' ὅσον οὐδὲ τὴν δυνατότη-
τα ἐκλογῆς τοῦ «τόπου ἐκτελέσεως»
διατίθενται ν' ἀφήσουν εἰς τοὺς τα-
λαιπῶρους ὑποψηφίους αὐτόχειρας).

— ● —

Ο γυνισμὸς (φεμινισμὸς κολωνακι-
ελληνιστί) ἐξαπλοῦται, ὡς παλαι-
ότερον ἢ πανώλης καὶ εἰς τὴν χώραν
τῆς φαιδροπορτοκαλέας — ἀμετροε-
πίης, νεφελώδης καὶ ἀνόητος — ἀλ-
λοιωθεὶς κατὰ τὴν ἐκ τῆς Ἑσπερίας

εἰσαγωγὴν, ὡς ὅλα τὰ παρεμφερῆ προ-
ϊόντα. Γύναια δέ τινα ἡμέδαπὰ καὶ
μέτοικα — κυρίως, — ἀνυπάρκτους ἐ-
πιδόσεις ἔχοντα εἰς τὴν τε κουζί-
ναν καὶ τὴν κρεββατοκάμαραν, θορυ-
βοῦν ἀυσσώλως κατὰ τῆς μαγειρικῆς
καὶ τῆς «φαλλοκρατίας», παρασύρον-
τα καὶ πολλὰς στρωτὰς ἑλληνίδας, εἰς

Τοῦ

Μ. ΣΤΡΑΤΑΚΗ

τὸν χορὸν τῆς αὐτοκαταστροφῆς των.
Εἰς πρόσφατον σύναξιν ὠρισμένων ἐξ
αὐτῶν, ἐνεκρίθη καὶ ψήφισμα, περι-
λαμβάνον, μετὰ τῶν γλωσσικῶν νε-
φελωμάτων του, καὶ τὸ ἐξῆς χαριτωμέ-
νον: «Νὰ κοινωνικοποιηθῇ ἡ ἐργασία
τοῦ νοικοκυριοῦ μὲ τὴ βοήθεια τῆς
Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης!»

— ● —

Αλίχθη, επιτέλους, ἡ ἀλλαγὴ καὶ
στὴν Παιδεία. Κατιερῶθηκε ἡ
κουκκίδα ἀντὶ τόνων καὶ καταργήθηκαν
οἱ υποστάμενες δασεῖα καὶ ψιλὴ —
αἰνδατωμένα απομεινάρια τῆς Ἀλε-
ξανδρινῆς ἐποχῆς πού, ὅμως, ἐπόπλι-
ζαν τοὺς δασκάλους κατὰ τῶν μαθη-
τῶν.

Κι αὐτοὶ — οἱ καημένοι — ἐπὶ-
δρῶναν ἐπ' ὅρου ζωῆς νὰ ἐπεύρουν
ποιὲς λέξεις δασύνονται. Μὲ τὴν ε-
παρμογὴ τοῦ νέου συστήματος θὰ πά-
ψουν τὰ παιδιὰ νὰ υπ῰στανται τὴν στε-
νοκεφαλιά τῶν προγόνων καὶ ἀντιστά-
μενα θὰ κατορίζουν πὰ μόνον τοὺς τὸ
μέλλον τοὺς, ὑπὸ κατεστῶς αὐτυπαρ-
ξίας.

Κατ' ὅσον — κατοράτε καὶ σεῖς —
πόσο επαπλούστερο εἶναι νὸ μάθει κα-

νείς όλες τις σύνθετες λέξεις ἀπὸ το να απομειώσῃ τις δασυνόμενες, μόνον, — προπαντὸς ενας ποὺ δὲν ἔχει ἔπηση στὰ γράμματα.

Ἔτσι, αὐτόρμητα, παύει ὁ ἀπελληνισμὸς τῆς γλώσσας μὲ τὸν ἀπανισμὸν τῶν ἀλεξανδρινῶν βαρβαρισμῶν. Καθυστερήσαμε δύο χιλιάδες χρόνια, μὰ ἀυπνιστήκαμε, τελικά. Τώρα, Ἕλληνες, μπορεῖτε νὰ ἐπηρεαστε!...

— ● —

Κ αὶ μιὰ περὶ τῶν κατακτήσεων τῆς νέας Παιδείας μας ἀκοῦστε κι αὐτὸ τὸ πέρα γιὰ πέρα ἀληθινὸ (δυστυχῶς): Φιλικὸ ζευγὸς ἔχει δυὸ παιδιά, πολὺ ἔξυπνα, πού, μάλιστα, παρακολουθοῦν «πρότυπο» (τρομάρα του!) γυμνάσιο. Ἔ, τὰ παιδιά αὐτὰ ἀδυνατοῦν νὰ διαβάσουν Παπαδιαμάντη, λόγῳ γλώσσας: (Τὸν διαβάζουν σὲ διασκευές!!!). Καί, φυσικά, οὔτε λόγος γιὰ τὸν ὀξυδερκέστατο Ροῖδη καὶ τὸν γλαφυρώτατο Παπαρηγόπουλο...

Ἀδελφοί, τί φοβόμαστε τοὺς Τούρκους; Αὐτοὶ 400 χρόνια δὲν κατῴρθωσαν νὰ μᾶς πάρουν τὴ γλῶσσα. Τοῦτοι ἐδῶ σὲ μιὰ - δυὸ δεκαετίες, πάε., τὴ σήσανε. ((Καὶ μὴ μοῦ πῆτε πῶς «διδάσκεται» «δημοτικὴ» (ποιά;), γιατί ἡ γλῶσσα εἶναι μιὰ, ἐνιαία καὶ ἐξελισσόμενη. Χωρὶς τὴ στερεὰ γραμματικὴ καὶ συντακτικὴ τῆς καθαρεύουσας τί «δημοτικὴ» νὰ διδαχθῇ; Ὑπάρχουν βέβαια οἱ σοφιστεῖς τῶν ἀγραμμάτων καὶ τῶν τεμπέληδων — μὰ, βρὲ παιδιά, νὰ κάνουμε «ἀρχαῖο» καὶ τὸν Παπαδιαμάντη πολὺ δὲν πᾶει;).

Κ αὶ κάτι πρακτικὸ: Τί ἐστὶ πληθωρισμὸς — εἰς τὴν καθημερινὴν πρακτικὴν — τὸ γνωρίζω, βέβαια, καλῶς. Ἐπιθυμῶν ὅμως νὰ μάθω ὀλίγα περισσότερα περὶ τὴν ταυτότητά του, ἀπευθύνθην εἰς πολυσοπύδαστον εἰδήμονα οἰκονομολόγον — πλήν, δὲν ἐφωτίσθην, ὁμολογῶ. Αἱ περὶ μονεταρισμοῦ καὶ κεῖνσιανισμοῦ θεωρίαι — ἀμύητος καθὼς εἶμαι εἰς τὴν καουζιστικὴν τῶν οἰκονομολόγων — μοῦ ἐνεθύμησαν τὰς «τριαδικὰς» θεωρίας τῶν Βυζαντινῶν καλογῆρων.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἓνα γεγονὸς, μὲ ἐμβάζει εἰς πολλὰς ὑπονοίας. Σὰς τὸ μεταφέρω ξηρῶς καὶ ἐὰν δύνασθε νὰ τὸ διαφωτίσετε περαιτέρω, μένω ὑποχρεωμένος: Τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τώρα συντηρεῖ ἐτήσιον πληθωρισμὸν ὕψους 100ο)ο καὶ πλέον. Ὅμως, οὐδεμία ἀπεργία ἤκουσα νὰ γίνῃ ἐκεῖ καὶ οὐδεμία κοινωνικὴ ἀναταραχὴ παρετηρήθῃ — ὡς «φυσιολογικῶς» θὰ συνέβαινε — ἀμφιβάλλετε; — εἰς οἰαδήποτε ἄλλην χώραν μὲ τέτοιον δείκτην πληθωρισμοῦ.

Ἐπληροφορήθην, ὅτι οἱ Ἰσραηλίται εἰς τὰς πάσης φύσεως συναλλαγὰς τῶν ἀφαιροῦν τὸν πληθωρισμὸν (π.χ. αἱ τράπεζαι παρέχουν ἐπιτόκια πέραν τοῦ πληθωρισμοῦ, τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς μισθοὺς κ.λ.). Ἐν ὀλίγοις, ἐξουδετερώνουν τὸν πληθωρισμὸν ἀγνοώντας τον, ὡς ἓνα εἶδος παιγνιδιοῦ τοῦ συμπεριφέρονται. Βέβαια, οἰκονομολογικῶς, ἴσως δὲν στέκει, μὰ ἐκεῖ, στέκει. Αὐτὸ εἶναι γεγονὸς.

Παγίδες τῆς Λογοκρατίας

Υπάρχει μιὰ ἰδεολογικοπολιτική τάση στὸ σύγχρονο Κόσμο, συνεισχωρῶς ἐνισχυόμενη, ποὺ ἔχει σὰν θεμέλιο τῆς θεωρίας της τὴν φιλοσοφία τοῦ Γερμανοῦ φιλολόγου Φρειδερίκου Νίτσε καὶ σὰν πρότυπο τῆς πρακτικῆς της τὴν μορφή καὶ τὴν δράση τοῦ Γερμανοῦ πολιτικοῦ ἡγέτη Ἀδόλφου Χίτλερ (ὁ δεύτερος, σημειωτέον, θεωρεῖται «πνευματικὸ τέκνο» τοῦ πρώτου). Ἡ τάση αὕτη — τὴν ὁποία, ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ γιὰ λόγους τεχνικοὺς νὰ ὀρίσουμε σὰν Χιτλερονισμὸν — ποὺ ἔχει κατὰ τίς τελευταῖες δεκαετίες ἀποκτήσει πολιτικὴ ἔκφραση, ἔστω σπαραγανώδη, σὲ διάφορες χώρες, ἔχει ἐπισύρει τὴν προσοχὴ πολλῶν ἀνθρώπων ποὺ συνειδητοποιοῦν τὴν ἀβιόμητοτα στὴν ὁποία ὠδήγησε τὴν ἀνθρωπότητα ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἀσποκαπιταλομαρξιστικῆς Λογοκρατίας καὶ ἀναζητοῦν μιὰ νέα πνευματικὴ καὶ πολιτικὴ τάξη πραγμάτων, φυσικώτερη καὶ υγιέστερη ἀπὸ τὸν ἀρρωστημένον κατεστημένον Κόσμον μας. Πρόκειται γιὰ ἓνα εἶδος «νεοεθνικοσοσιαλισμοῦ», μὲ πνευματικώτερο περιεχόμενο σὲ σύγκριση μὲ τὸν πρωτογενῆ ἐθνικοσοσιαλισμό.

Ἡ λογικὴ ἐκείνων ποὺ ἀποδέχονται ἢ συμπαθοῦν τὸν Χιτλερονισμὸν εἶναι περίπου ἡ ἑξῆς: Ὁ Νίτσε ἦταν φορεὺς καὶ λειτουργὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καὶ ἀντίπαλος τοῦ ἐβραϊκοῦ, καὶ ὁ Χίτλερ ἦταν ὁ πολιτικὸς ἐκφραστής τῆς θέσεως αὐτῆς. Ἄρα, ἐμεῖς, ποὺ ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι τὸ βαθύτερο αἶτιο τῆς σημερινῆς παρακμῆς τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ παγκόσμια πνευματικὴ κυριαρχία τοῦ σιωνισμοῦ, εἴμαστε ὁδοὶ

τοῦ «ἀντιπάλου δέους» του, δηλαδὴ τοῦ Χιτλερονισμοῦ.

Ἡ ἀφετηρία τῆς λογικῆς αὐτῆς, ἡ διαπίστωση, δηλαδή, ὅτι ἡ παρακμὴ καὶ ἡ βαθεῖα ἠθικὴ ἐξαθλίωση τῆς σύγχρονης ἀνθρωπότητος εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ παγκόσμιου θριάμβου τοῦ ἐβραϊκοῦ ἐξουσιαστικοῦ πνεύματος, εἶναι ἀληθινὴ, διότι ὁ παρηκμασμένος Κόσμος μας εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν δέσμιος τῆς ἐβραϊκῆς δογματικῆς ἀντιλήψεως περὶ ζωῆς — εἴτε στὴν παλαιὰ θρησκευτικὴ μορφή της εἴτε στὴν νεώτερη πολιτικοκοινωνικὴ (ἀστο - καπιταλο - μαρξιστικὴ) «ἐκδοσὴ» της καὶ τίποτε περισσότερο ἢ λιγότερο. Ἀληθινὸν εἶναι, ὁμοίως, καὶ τὸ τέρμα τῆς λογικῆς αὐτῆς, δηλαδή ἡ ἀντίληψη ὅτι τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα ἀποτελεῖ τὸ ἀσφαλέστερο ἰδεολογικὸ θεμέλιο ἑνὸς Κόσμου τελείως διαφορετικοῦ καὶ ποιοτικὰ ἀνώτερου ἀπὸ τὸν σημερινόν, διότι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πνεύματος ἐκείνου εἶναι οἱ ὑπεραισθητὲς καὶ ἀπόλυτοι κύρους ἀλήθειες, ἰδέες καὶ ἀξίες ποὺ ἰσχύουν ἐξ ἀντικειμένου καὶ καθ' ὁλοκληρίαν στὴ ζωὴ καὶ στὸν κόσμον, χωρὶς χωροχρονικοὺς περιορισμούς.

Ἄλλ' ἂν ἡ ἀφετηρία καὶ τὸ τέρμα τῆς σκέψεως τῶν ὁπαδῶν τῆς παραπάνω λογικῆς εἶναι ἀληθινὰ, ἡ πορεία ἀπὸ τὴν πρώτη πρὸς τὸ δεύτερο ἐκτροχιάζεται ἀπὸ τὴν ὀρθὴ κατεύθυνσίν της, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γίνεαι ἐντελῶς ἀδύνατη ἡ μετάβασις στὸ ἰδεατὸ τέρμα, τὴν ἀρνησι, δηλαδή, τοῦ ὑπεύθυνου τῆς σημερινῆς παρακμῆς ἐβραϊκοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἀναβίωσι καὶ τὸν θρίαμβον τῶν ἀξιών τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος.

“Ας ἐξετάσουμε, ἂν ἀληθινὰ ὁ Χίτλερ καὶ ὁ Νίτσε εἶναι “Ἕλληνες — μὲ τὴν ἔννοια τῶν «παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας μετεχόντων» — ἂν δηλαδὴ οἱ τρόποι σκέψεως καὶ δράσεώς τους εἶναι ἴδιοι μὲ τοὺς ἐλληνικούς, ἢ ἀποτελοῦν παραλλαγὴ ἢ ἐξέλιξη τῶν τρόπων σκέψεως καὶ δράσεως ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα καὶ τὴν ἐλληνικὴ ἀντίληψη περὶ ζωῆς καὶ περὶ Κόσμου.

— ● —

Μολονότι οἱ θέσεις τοῦ Νίτσε πολὺ συχνὰ δὲν παρουσιάζουν ἐσωτερικὴν ἐνότητα, καὶ εἶναι ὄχι σπάνια ἀντιφατικές, ἀσυνεπεῖς μὲ ἀποτελέ-

σμα νὰ γίνεται σχεδὸν ἀδύνατη ἡ θεώρησή τους σὰν ἐνιαίας Ἀξιολογίας,⁽¹⁾ ἐν τούτοις θὰ σταθοῦμε στὸ κύριο μοτίβο τῆς θεωρίας του, τὴν θέληση καὶ τὸν ἰδεατὸ τύπο ποὺ κατὰ τὸν Γερμανὸ φιλόλογο θὰ προέλθῃ ἀπ’ αὐτήν, τὸν Ὑπεράνθρωπο.

Ἡ θέληση, λοιπόν, καὶ τὸ ἀντικείμενό της, ἡ δύναμη, εἴτε σὰν κοσμικὲς εἴτε σὰν ἀνθρώπινες, εἶναι, κατὰ τὸν Νίτσε, τὸ πᾶν, ὁ Θεός, τὸ «πρῶτον κινοῦν» τοῦ Κόσμου καὶ τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸν ὄρο τοῦ Ἀριστοτέλη, ποὺ τόσο ἀντιπαθεῖται. Δίνοντας στὴ θέληση τέτοιες ἀπόλυτες διαστάσεις, ὁ Νίτσε ὁδηγεῖται μοιραῖα στὴν ἀρνήση τῆς γνῶ-

- (1) Ἡ παραφροσύνη ποὺ βύθισε τὸν φιλόσοφο, ἔντεκα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν βιολογικὸ του θάνατο, στὸ αἰώνιο πνευματικὸ σκότος, δὲν θὰ ἦταν δίκαιο νὰ χρησιμοποιηθῇ σὰν ἐπιχείρημα ἀμφισβήτησεως τῆς πνευματικῆς ἰσορροπίας τοῦ προηγηθέντος ἔργου του, ἀλλὰ οἱ ἀντιφάσεις ποὺ ὑπάρχουν σ’ αὐτό, χωρὶς νὰ θεωρηθοῦν σὰν προμηνύματα τῆς πρέλλας, δὲν συμβάλλουν στὴν ἐνέργεια καὶ τὴν ἀρμονία τῆς ὄντολογίας καὶ γνωσεολογίας του. Ὁ Νίτσε ἐσκίγησε σὰν ἕνας θρησκόληπτος Χριστιανός, μεταμορφώθηκε σὲ φανατικὸ ἀντίχριστο καὶ στὸ τέλος τῆς συνειδητῆς ζωῆς του ξαναγίνεται φανατικὸς Χριστιανός· ἀφιερώνει μέρος τοῦ ἔργου του στὴν καταπολέμηση τοῦ ἐβραϊκοῦ σκοταδισμού, ἀλλὰ τελικὰ καταλήγει σπὴν ἐνθουσιώδη κατάφαση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, «τοῦ βιβλίου, ὅπως γράφει, τῆς θεϊκῆς Δικαιοσύνης, ὅπου ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πράγματα καὶ λόγια καὶ τόσο ὑψηλὸ ὕψος, ὥστε οἱ ἄλλες φιλολογίαι, ἡ ἐλληνικὴ καὶ ἡ ἰνδική, δὲν ἔχουν νὰ παρουσιάσουν τίποτα τὸ παρόμοιο» καὶ κρίνει, ὅτι «τέτοια βιβλία, βαθειὰ καὶ μὲ τόση σημασία, πρέπει νὰ προστατευθοῦν ἀπὸ ἐξωτερικὴ δεσποτικὴ ἐξουσία, γιὰ νὰ διατηρηθοῦν στίς χιλιετηρίδες τῶν ἐτῶν ποὺ χρειάζονται γιὰ ν’ ἀντίληψη κανεὶς ἀπὸ μέσα τους ὅλη τὴ σημασία τους»· ἄλλοτε κατηγορεῖ τὴ γνῶση καὶ ἄλλοτε θεοποιεῖ τὴν Ἐπιστὴμὴν· καταφάσκει καὶ ταυτίζοντα ἀναθεματίζει τὸ Ἔθνος πολλὰς φορὲς μέσα ἀπὸ ἔργο του καὶ στίς ἐπιστολὰς του· καὶ οὕτω καθεξῆς. Αὐτὲς οἱ ἀτέρμονες μεταπτώσεις, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὸν φέρνουν σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὰ ἔργα τῶν Ἑλλήνων διανοητῶν ποὺ θεωρεῖ πνευματικούς προγόνους του, διανοητῶν τῶν ὁποίων κατὰ γενικώτατο κανόνα οἱ θέσεις χαρακτηρίζονται ἀπὸ γρανιτένια ἐσωτερικὴ πνευματικὴ συνέπεια. (Βασικὴ γερμανικὴ ἐκδοὴ τῶν «Ἀπάντων» τοῦ Νίτσε εἶναι ἡ Β’ τοῦ 1903 σὲ δεκαεπτά τόμους. Σηγοὺς τόμους X, IXX, XIII καὶ X· X· ἔρχονται οἱ κυριώτερες ἀναφορὰς του ἀπὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα).

σεως καὶ τὴν πολεμικὴ ἀντιπαράθεση τῆς Ζωῆς ἐναντίον τῆς γνώσεως, ἀναθεματίζοντάς τὴν σὰν «Πνεῦμα τοῦ Βάρους», ἐχθρὸ τοῦ Θεοῦ του.

«Τὸ ἔνστικτο ποὺ τείνει στὴν γνώση — γράφει — ἐκβιάζεται ἀδιάκοπα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔδαφος, ὅπου ὁ ἄνθρωπος συνήθισε νὰ ζῇ, γιὰ νὰ ριχτῇ στὸ ἀβέβαιο, ἐνῶ τὸ ἔνστικτο ποὺ θ ἔ λ ε ι τὴ ζωὴ εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ ἀναζητῇ ἀδιάκοπα καὶ ψηλαφητὰ ἓνα νέο κῶρο γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ (...). Ὁ ἀνταγωνισμὸς αὐτὸς ἀνάμεσα στὴ ζωὴ καὶ στὴ γνώση γίνεται τόσο πιὸ μέγας, ὅσο πορεύεται κάτω ἀπὸ τὸν ἴδιο ζυγὸ γίνεται τόσο πιὸ παράξενη, ὅσο δυνατώτερα εἶναι τὰ δυὸ ἔνστικτα, δηλαδὴ ὅσο ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἡ ζωὴ εἶναι πλουσιώτερη καὶ ἀνθρωπότερη καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἡ γνώση πιὸ ἀπληστη καὶ ἐντονιώτερα προωθητικὴ σὲ κάθε εἶδους περιπέτεια». («Ἡ Γ ἔ ν ν η σ η π ῆ ς Φ ἰ λ ο σ ο φ ῖ α ς»).

Ὑποβιβάζοντας τὴ γνώση ὁ Νίτσε κατ' ἀνάγκην στρέφεται ἐναντίον τῆς ἴδιας τῆς ἀλήθειας καὶ τὴν ὑποτάσσει στὴ θέληση καὶ τὴ δύναμη:

«Ἀκόμη καὶ στὶς στιγμὲς — γράφει — ποὺ θὰ εἴμαστε τόσο παράλογοι, ὥστε νὰ θεωρήσουμε σὰν ἀληθινὰς ὅλες τὶς γνώμας μας, ἐν τούτοις δὲν θὰ ἐπιθυμούσαμε νὰ ὑπάρχουν μόνες — δὲν ξέρω γιατί θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιθυμήσω τὴν παντοδυναμία καὶ τὴν τυραννίαν τῆς ἀλήθειας. Μοῦ εἶναι ἀρκετὸ νὰ γνωρίζω, ὅτι ἡ ἀλήθεια ἔχει μία μ ε γ ἄ λ η δ ὶ ν α μ η. Ἄλλὰ θὰ πρέπει νὰ μπορῇ νὰ ἀγωνισθῇ καὶ νὰ ἔχη μιὰ ἀντίθεση, ἀκόμη θὰ πρέπει νὰ μπορῇ κανεὶς ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὴν καὶ

νὰ στηρικθῇ στὸ μὴ ἀληθινὸ — ἀλλοιῶς θὰ γινόταν ἐνοχλητικὴ χωρὶς γοῦστο καὶ χωρὶς δύναμη καὶ θὰ μᾶς ἔκανε καὶ μᾶς ἔτσ'». («Ἡ Α ὕ γ ῆ»).

Ὅπως εἶναι ἐπόμενο, ἡ ἀποστροφή ποὺ αἰσθάνεται ὁ Νίτσε ἐναντίον τῆς ἀλήθειας τὸν ὁδηγεῖ στὴν ἀρνησὶ τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τὸν περιορισμὸ τῆς σκέψεως σὲ καθαρὰ ἐμπειρικό, αἰσθησιοκρατικὸ ἐπίπεδο:

«Ἀλλὰ — γράφει — καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἡράκλειτος ἀδίκησε τὶς αἰσθήσεις. Οἱ αἰσθήσεις δὲν ἐξαπατοῦν, οὔτε κατὰ τὸν τρόπο ποὺ δίδαξαν οἱ Ἐλεᾶτες, οὔτε κατὰ τὸν τρόπο ποὺ δίδαξε αὐτός. Γενικῶς δὲν ἐξαπατοῦν (...).

»Σήμερα δὲν κατέχουμε σαφῆ γνώση, παρὰ μόνον ὅ,τι εἴμαστε πρόθυμοι νὰ δεχθοῦμε τὴ μαρτυρία τῶν αἰσθήσεων, ὅ,τι ἐξοπλίζει καὶ ὀξύνει τὶς αἰσθήσεις μαθαίνοντάς τε νὰ φθάνουν μέχρι τὰ ἄκρα. Τὰ ὑπόλοιπα δὲν εἶναι παρὰ μηχανογραφίαι καὶ ὄχι ἐπιστήμη. Ἐννοῶ, ὅτι εἶναι μεταφυσικὴ, ψυχολογία, θεωρία τῆς γνώσεως. Ἡ πολὺ περισσότερο ἀκόμη ἐπιστήμη τῆς μορφῆς, θεωρία τῶν σημείων, ὅπως ἡ λογικὴ, τὰ μαθηματικά. Ἐδῶ (στὰ μαθηματικά) ἡ πραγματικότητα δὲν ἐμφανίζεται καθόλου οὔτε ἀκόμη σὰν πρόβλημα» («Τ ὁ Λ υ κ ὀ φ ω ς τ ῶ ν Ε ἰ δ ῶ λ ω ν»).

Αὕτῃ ἡ σκοταδιστικὴ θέση τοῦ Νίτσε ἀποτελεῖ τὸν φιλοσοφικὸν ἀντιποδὸς τῆς θέσεως ὅλων τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων, Προσωκρατικῶν, Πυθαγορείων καὶ νεωτέρων, οἱ ὁποῖοι θεωροῦσαν τὰ Μαθηματικά καὶ τὴ Γεωμετρίαν σὰν τοὺς ἀσφαλέστους δρό-

μους γιὰ τὴν πορεία τῆς σκέψεως πρὸς τὴν ἀλήθεια. (2)

Ἔτσι δημιουργεῖται τὸ ἀγεφύρωτο, ἀβυσσαλέο ρῆγμα μεταξὺ τῆς σκέψεως τοῦ Νίτσε καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ρῆγμα ποὺ σὲ σχέση μὲ τοὺς Ἕλληνες τοποθετεῖ τὸν Γερμανὸ φιλόσοφο στὴν ἀντίπερα ὄχθη καὶ συνεχῶς τὸν ἀπομακρύνει ἀπ' αὐτοὺς. Κύριο γνῶρισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος εἶναι τὸ δίπτυχο Λόγος — Ἀλήθεια, δηλαδὴ ἡ σταθερή, ἐλεύθερη, λογικὴ κίνησις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν οὐσίαν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου, ἐπέκεινα οἰασθήποτε πρακτικῆς ἢ ἐξουσιαστικῆς σκοπιμότητος καὶ χωρὶς κανένα ὑποκειμενικὸ ἢ ἀντικειμενικὸ περιορισμό. Ἡ ἀλήθεια κατὰ τὴν ἐλληνικὴ ἀντίληψη εἶναι αὐτοσκοπός, δὲν ὑπόκειται σὲ ἄλλο σκοπὸ ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Φαίνεται καθαρά, ὅτι ὁ Νίτσε δὲν θέλησε νὰ συλλάβῃ τὴν οὐσίαν τῆς ἀλήθειας, τὸν Λόγο, παρὰ μόνο σὰν Λογοκρατίαν, καὶ γι' αὐτὸ τὴν καταδικάζει, ἀποκηρύσσοντάς τὴν σὰν αἴτιον παρακμῆς. Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια, ὁ Λόγος, γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα εἶναι φῶς, ὄχι λογοκρατικὸ σκότος, εἶναι σκοπὸς τῆς σκέψεως καὶ δὲν καταντᾷ ὑποχείριον τῆς λογοκρατικῆς σκοπιμότητος, γι' αὐτὸ οὔτε φθείρει οὔτε φθεῖρεται ποτέ. Αὐτὸ ποὺ φθείρει πράγματι καὶ ὁδηγεῖ στὴν παρακμῇ, εἶναι ἡ Λογοκρατία, πρὸς τὴν ὁποία ὁ Νίτσε καταφάσκει μὲ τόσον ἐνθουσιασμό.

Πράγματι ἡ βουλευσιοκρατία τοῦ

Νίτσε, ἡ ἐκ μέρους τοῦ καταδίκη τοῦ δίπτυχου Λόγος — Ἀλήθεια σὲ ὑποβιβασμὸ ἀπέναντι τοῦ δίπτυχο Θέλησις — Δύναμις, τὸν ὁδηγεῖ κατ' ἀνάγκην σὲ μιὰ τεράστια ἀνατροπὴ ὅλων τῶν ἀξιών τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ἀνατροπὴ ποὺ παίρνει τὶς διαστάσεις ὀλοκληρωτικῆς καταστροφῆς. Τὴν καταστροφή αὐτή, μπορούμε νὰ συνοψίσουμε ἐδῶ ὡς ἐξῆς : Στὴ θέσις τῆς ἀλήθειας μπαίνει ἡ ἐξουσία, στὴ θέσις τῆς ιδέας μπαίνει ὁ Ὑπεράνθρωπος, στὴ θέσις τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ μπαίνει ἡ τεχνοκρατία καὶ στὴ θέσις τοῦ Λόγου μπαίνει τὸ δόγμα του. Πρόκειται στ' ἀλήθεια γιὰ ἄρνησις τῆς ἰδίας τῆς οὐσίας τῆς ζωῆς καὶ τοῦ Κόσμου.

Θῦμα τῆς συθέμελης αὐτῆς ἀνατροπῆς, ποὺ ὁ ἴδιος προκάλεσε, ὁ Νίτσε ἀπομακρύνεται σταθερὰ ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ Λόγο καὶ κατακυριεύει σιγὰ — σιγὰ στὸν κατήφορο τοῦ σκοταδισμοῦ τῆς Λογοκρατίας, σὲ βαθμὸ ποὺ ὁ ἴδιος δὲν ἔχει πιά συνειδησιὰ γιὰ τὸ ποῦ ὁδηγεῖται. Τὸ δόγμα του, ὁ Ὑπεράνθρωπος, μολονότι ξεφεύγει ἀπὸ κάθε μέτρο — εἶναι αὐτὸς καθ' αὐτὸν ὑπέρβασις τοῦ Ἑλληνικοῦ Μέτρου — τοῦ φαίνεται σὰν ὑπερνίκηση τῆς πνευματικῆς αὐθαιρεσίας καὶ τῆς κοπώσεως ποὺ προκαλεῖ τὸ ψεῦδος. Δὲν καταλαβαίνει, ὅτι ἴσα - ἴσα, ἡ αὐθαιρεσία ἐνσαρκώνεται μέσα στὸν ἴδιο τὸν Ὑπεράνθρωπό του, τὸ «πλάσμα» αὐτὸ τῆς σκέψεώς του ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ κάθε ἀλήθεια καὶ κάθε ἀρμονία, πέρα ἀπὸ κάθε «πό-

(2) "Ὅλοι οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι ἦσαν σπουδαῖοι μαθηματικοί" ὁ Πλάτων εἶχε ἀναρτήσει στὴν εἰσαγωγή τῆς «Ἀκαδημείας» τοῦ τὴν ἐπιγραφή: «Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίστω». Ὁ ἴδιος («Νόμοι», Ε, 4) λέγει: «Πρὸς τε γὰρ οἰκονομίαν, καὶ πρὸς πολιτείαν, καὶ πρὸς τὰς τέχνας πάσας, ἐν οὐδὲν οὕτω δύναμιν ἔχει παίδειον μάθημα μεγάλῃν, ὥς ἡ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς διατριβή».

λεμο», γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦσαμε τὸν ὄρο τοῦ Ἡράκλειτου, πού συνδέει μεταξύ τους ὅλα τὰ ἔμβια καὶ ἀνόργανα ὄντα τοῦ σύμπαντος καὶ τοὺς δίνει ἀέναη κίνηση, συνεχῇ μεταβολῇ.

Στὴν ἀσύνειδη ἀγωνία πού, ὅπως εἶναι ἐπόμενο, τὸν καταλαμβάνει, ἀντιδρᾷ ὅπως ὅλοι οἱ ἔνοχοι: ἀποδίδει τὴν πλάνη του στοὺς ἄλλους. Κατηγορεῖ τὸν Πλάτωνα σὰν δογματικό, «πού κατοικεῖ στὰ καλοφτιαγμένα δώματα τῆς γνώσεως» («Θέληση τῆς Δυναμῆς»), περιορίζει τὴν ἰσχὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μέρους αὐθαίρετα, θεωρώντας ὅτι «τὸ ἀξίωμα τοῦ μηδέν ἄγαν ἀπευθύνεται σὲ ἀνθρώπους πλημμυρισμένους ἀπὸ δύναμη καὶ ὄχι στοὺς μέτριους» (ἀὐτόθι), σὰν νὰ μὴν ἀποτελῇ ὁ ἴδιος ὁ Ὑπεράνθρωπος, σὰν ἰδέα, καθαρὴ παραβίαση τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ, ἐξαπολύει μιὰ πρόστυχη καὶ ἀπόλυτα συκοφαντικὴ ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ Σωκράτη, αὐτοῦ τοῦ «ἀμόρφωτου πληβείου πού δὲν κατάρθωσε νὰ ἀναπληρώσῃ μὲ τὸν αὐτοδιδασκτισμὸ ὅτι ἔλειψε ἀπὸ τῆ νεανικῆ του μόρφωση», τοῦ «ἐγκληματικοῦ τύπου», τοῦ «πρειακισμένου μὲ τὰ πιὸ βίαια πάθη» καὶ διακρινόμενου γιὰ τὸν «ὀργίλο χαρακτηριστὴρα» του («Ἡ Γέννηση τῆς Φιλοσοφίας» καὶ «Τὸ Λυκόφως τῶν Εἰδώλων»), καὶ — τὸ χειρότερο — διαστρεβλώνει ἐντελῶς τὴ σκέψη τῶν «προγόνων» καὶ «προδρόμων» του, ὅπως ἐπιμένει μέχρι τέλους νὰ τοὺς χαρακτηρίζῃ, Προσωκρατικῶν Φιλοσόφων, καὶ ἰδίως τοῦ Ἡράκλειτου καὶ τοῦ Ἐμπεδοκλῆ — καταλήγει νὰ ἀρνηθῇ τὴ θεωρίαν τῆς ἀέναης μεταβολῆς τοῦ ἰνδάλματος του, τοῦ Ἡράκλειτου, καὶ νὰ τὴν ἀντικαθιστᾷ μὲ τὴ θεωρίαν τῆς «ἀστροφῆς» — στοὺς ὁποίους ἀποδί-

δει τέτοιες θέσεις πού νὰ ἀπορῇ κανεῖς, στὰ «πορτραῖτα» πού τοὺς φιλοτεχνεῖ, τί εἶναι δικό τους καὶ τί εἶναι νιτσεικὴ παραχάραξη. Ὁ Νίτσε, ἄλλωστε, ἔχει ἐπίγνωση τῆς αὐθαιρεσίας του — καὶ τοῦτο τὸν καταδικάζει ἀκόμη περισσότερο στὴ συνείδησίν μας — γράφοντας ὅτι «δὲν ἀναφέρει γιὰ κάθε φιλόσοφο παρὰ ἐλάχιστες ἀπὸ τίς θεωρίες του καὶ μένει συνεπῶς (ὁ ἴδιος ὁ Νίτσε) «ἀτελής» στὴν ἐκθεσὶ τοῦ» («Ἡ Γέννηση τῆς Φιλοσοφίας»).

Ἡ κατάφαση πρὸς τὴν τεχνοκρατία τὸν ὀδηγεῖ σὲ πλήρη σύγκρουση πρὸς μιὰ ἄλλη κορυφαία ἑλληνικὴ ἀντίληψη, ὅτι ἡ γνώση δὲν ἔχει ἀνάγκη καταξιώσεως ἀπὸ τὴν πράξη καὶ τὸ συμφέρον, ἀλλὰ στέκει αὐτοδύναμα μόνῃ της:

«Κάθε Φιλοκτήτης — γράφει — γνωρίζει καλὰ ὅτι χωρὶς τὸ τόξο καὶ τὰ βέλη του δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ καταληφθῇ ἡ Τροία» («Ἡ Θέληση τῆς Δυναμῆς»).

Δὲν θέλει κι ἐδῶ νὰ καταλάβῃ τὸ κύριο γνῶρισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος — τοῦ ὁμηρικοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου — πού εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο πρὸς τὴν νιτσεικὴ παραχάραξη τοῦ Φιλοκτήτη: Ἡ Τροία δὲν πέφτει — δὲν ἔπεσε οὔτε ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια πολιορκίας — μὲ τὰ τόξα καὶ τὰ βέλη (μὲ τὴν τεχνοκρατία), ἐνῶ πέφτει θαυμάσια καὶ ἀμέσως μὲ τὸν Δουρεῖο Ἴππο (τὴ γνώση)!...

Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἔχει ἐπίγνωση — καὶ τοῦτο στοιχειοθετεῖ τὴν πνευματικὴ ἐνοχή του — γιὰ τίς ἀλλεπάλληλες προδοσίες τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, πού διαπράττει ἀκολου-

θώντας τὸν μονόδρομο τῆς βουλευσιοκρατίας του, ὥσπερ κάποτε νὰ χαρακτηρίσῃ τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς ἄλλους παραχαράκτες τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου «ἐλληνίζοντα φαντάσματα» («Ἡ Θ ἐ λ η σ η τ ῆ ς Δ υ ν ἄ μ ε ω ς»).

Ἀλλὰ περιπλανώμενος σὲ τέτοιους ἀντιλογικούς, σὲ τέτοιους λογοκρατικούς (= ἀντιελληνικούς) δρόμους, μπαίνει παραπαίωντας σὲ ξένα χωράφια, μαγνητίζεται ἀπὸ τὸν Ζωρσασπρικό κύκλο (θεολογία τῶν ἀρχαίων Περσῶν), ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀντλεῖ τὴ βάση τῆς θεωρίας του γιὰ τὸν Ὑπεράνθρωπο («Τ ἄ δ ε ἔ φ η Ζ α ρ σ τ ο ὕ σ τ ρ α ς») καὶ τὴν ἰνδικὴ θεολογικὴ φιλοσοφία τῆς Βεδάντας, τὴν ὁποία ἐπίσης ἀνακηρύσσει «προγόνό» του, καὶ καταφεύγει, τέλος, σὲ μιὰ ἀκόμη παραποίηση τοῦ ἐλληνικοῦ διονυσιακοῦ μυστηριακοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖο ἀπὸ συνοδοιπόρο τῆς γνώσεως, ὅπως τὸ ἀνύψωσαν καὶ κατέξισαν οἱ Ἕλληνες, διαστρεβλώνει καὶ μεταμορφώνει σὲ ἐχθρό τῆς γνώσεως, αὐτοῦ τοῦ ἀναθεματισμένου «Πνεύματος τοῦ Βάρους».

Καθὼς τὸν παρακολουθεῖ κανεὶς νὰ παρασύρεται ὁλοένα καὶ πιὸ θαθεῖα μέσα σ' ἓναν τέτοιον πνευματικὸ κατήφορο, δὲν θὰ ἐξεπλήσαστο, ἂν ἐβλεπε τελικὰ τὸν Νίτσε νὰ καταλήγῃ στὴν κατάφαση τῆς ἀρνήσεως, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκίνησε γιὰ νὰ ἐξυγιάνῃ τὸν παρηκμασμένο Κόσμο μας, στὴν κατάφαση, δηλαδή, τοῦ αἰτίου τῆς ἀρρώστιας μας: τοῦ σιωνιστικοῦ σκοταδισμοῦ καὶ τῆς σιωνιστικῆς Παγκόσμιας Ἑξουσίας. Καὶ τοῦτο, δυστυχῶς, συνέβη:

«Καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι (δηλαδὴ οἱ Ἑβραῖοι) τὸ γνωρίζουν — γράφει — ὅτι δὲν εἶναι ἰδυνάτον νὰ ἀποβλέ-

πουν στὴν κατάκτηση τῆς Εὐρώπης ἢ σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε πράξη βίας, ὅπως ἐπίσης γνωρίζουν καλὰ ὅτι σὰν ἓνα ὥριμο φρούτο θὰ μπορούσε μιὰ μέρα ἡ Εὐρώπη νὰ πέσῃ στὰ χέρια τους τῇ στιγμῇ ποὺ θὰ τὰ ἀπλώνουν.

»Ἐν τῷ μεταξύ πρέπει νὰ διακριθοῦν ὅ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐξουσίας, πρέπει νὰ εἶναι οἱ πρῶτοι παντοῦ, μέχρι ποὺ νὰ φτάσουν στὸ σημεῖο νὰ καθορίζουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὶς ἐξουσίες.

»Τότε θὰ ἀποτελοῦν τοὺς ἐφευρέτες καὶ τοὺς ὁδηγοὺς τῆς Εὐρώπης καὶ δὲν θ' ἀποτελοῦν ντροπὴ γι' αὐτήν. Καὶ ποῦ θὰ μπορούσε καλύτερα νὰ ἀρρησινοποιηθῇ αὐτὴ ἡ ἀφθονία τῶν μεγάλων ἐντυπώσεων ποὺ ἔχει συσσωρεύσει ἡ ἐβραϊκὴ ἱστορία σὲ κάθε ἐβραϊκὴ οἰκογένεια, αὐτὴ ἡ ἀφθονία τῶν παθῶν, τῶν ἀποφάσεων, τῶν αὐταπαρνήσεων, τῶν ἀγώνων, τῶν νικῶν κάθε εἵδους ἂν ὄχι, σὲ τελευταία ἀνάλυση, στοὺς μεγάλους πνευματικούς ἄνδρες καὶ στὰ μεγάλα ἔργα!

»Καὶ τότε, ὅταν οἱ Ἑβραῖοι θὰ μπορέσουν νὰ παραπέμψουν σὲ τετοια πολὺτιμα κειμήλια, χρυσὰ κύπελλα, ἔργα δικὰ τους — οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης ποὺ ἔχουν πεῖρα μικρότερη, λιγότερο θαθεῖα, δὲν ἦταν ἱκανοὶ νὰ παραγάγουν παρόμοια — ὅταν ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ θὰ ἔχῃ μεταβάλλει τὴν αἰώνια ἐκδίκησή του σὲ αἰώνια εὐλογία γιὰ τὴν Εὐρώπη, τότε θὰ ἔλθῃ καὶ πάλι αὐτὴ ἡ ἑβδομῃ μέρα, ποὺ ὁ ἀρχαῖος Θεὸς τῶν Ἑβραίων θὰ μπόρῃ νὰ ἀπολάυσῃ τὸν ἑαυτό του, τὴ δημιουργία του καὶ τὸν ἐκλεκτὸ λαό του — καὶ ἐ μ ε ῖ ς ὁ λ ο ῖ, ὁ λ ο ῖ θ ἐ λ ο υ μ ε ν' ἀπολαύσου-

με μαζί του!» («Ἡ Αὐ-
γὴ»), ἀφορισμός διακοσιοστός
(πέμπτος).

Ἀλλὰ ποῦ ἄλλοῦ θὰ μπορούσε νὰ
καταλήξῃ μιὰ θεωρία ποῦ θεοποιεῖ
τὴν ἄλογη ἐξουσία καὶ τοὺς φορεῖς
τῆς, τὴν μεσαιωνικὴ «Ὑπεράνθρωπο»
καὶ τὴν «κάστα τῶν κυριάρχων», —
μιὰ ἐξουσία δηλαδὴ ὅχι τῶν λειτουρ-
γῶν τοῦ Λόγου, ἀλλὰ τῶν ἐρμαιῶν
τῆς Λογοκρατίας, τῶν θυμειδῶν αὐ-
τῶν ἐνεργούμενων τῆς βουλήσεως,
τῶν φιλάρχων καὶ φιλοδόξων, σποῦς
ὁποῖους ὁ Πλάτων ἀνέθετε ἀπλῶς
τὸν ταπεινὸ ρόλο τῶν ἐκτελεστικῶν
ὀργάνων ἢ «φυλάκων» τῆς Ἀρχῆς
τῶν φωτισμένων⁽³⁾ — ἐκτός ἀπὸ τὴν
κατάφαιση ἄλλα καὶ τὴν ἐπιθυ-
μία νὰ μᾶς κυβερνᾷ — «ὄλους,
ὄλους» — ἡ ἀχαλίνωτη ἐξουσιαστικὴ
μανία τοῦ περιούσιου λαοῦ τοῦ Ἰ-
σραήλ; Τί ἄλλο, ἐπὶ τέλους, εἶναι καὶ
θέλουν νὰ εἶναι οἱ συνωμότες τοῦ
σραήλ;

Τί ἄλλο, ἐπὶ τέλους, εἶναι καὶ θέλουν
νὰ εἶναι οἱ συνωμότες τοῦ σκηνισμοῦ
ἀπὸ μιὰ «κάστα κυριάρχων», ποῦ κυ-
βερνοῦν καὶ ἐκμεταλλεύονται τὸν κό-
σμο, ἀσκώντας τὴν ἐξουσία μόνο γιὰ
τὴν ἐξουσία, μὴ διστάζοντας νὰ δη-
μιουργοῦν τὴν παρακμὴ σὰν μέσον
τοῦ σκοποῦ τους καὶ «ἐνδιαφερόμε-
νοι ζωτικὰ νὰ ἀρρωστήσουν τὴν ἀν-
θρωπότητα καὶ νὰ ἀνατρέψουν μὲ ἐ-
πικίνδυνη καὶ συκοφαντικὴ σημασία
τὴν ἔννοια τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ,
τοῦ ἀληθινοῦ καὶ τοῦ ψεύτικου»,
γιὰ νὰ διευκολύνουν τὴν ἄθλια κυ-
ριαρχία τους, ὅπως σωστά ὠμολο-
γοῦσε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Νίτσε («Ο
Ἀντίχριστος»);

Καὶ πῶς ἡ νέα τάξη πραγμάτων
ποῦ ὁραματίζεται ὁ Νίτσε θὰ ἀνασύ-
ρῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν πα-
ρακμὴ, ἀφοῦ θὰ οἰκοδομηθῇ μὲ τὰ ἴ-
δια ὑλικά ποῦ δημιούργησαν τὴν πα-
ρακμὴ, δηλαδὴ τὴ «θέληση τῆς δυ-
νάμεως», τὴ φιλαρχία, τὸν σκοταδι-
σμό, τὸν ἀντι - Λόγο, τὸν μεσαιωνικὸ
Ὑπεράνθρωπο, τὴν τυφλὴ πράξη, τὴν
ἐξουσία, τὸ δόγμα, μὲ μιὰ λέξη τὴν
χαμερπὴ (β ο υ λ η σ ι ο κ ρ α τ ι -
κ ῆ) Λογοκρατία, αὐτὴν ἀκριβῶς
ποῦ κατέστρεψε τὴν ἁρμονία, τὴν ἰ-
σορροπία, τὴν ἐλεύθερη κίνηση, τὸ
μέτρο καὶ τὴν ἰσορροπία αὐτάρκεια
τοῦ Λόγου, τὰ θεϊκὰ αὐτὰ δῶρα ποῦ
πῆρε ἀπὸ τὸν Κόσμο καὶ χάρισε στὸν
ἄνθρωπο τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα —
καὶ μόνον αὐτό;

Ἐδῶ ἀκριβῶς, μιὰ φρικτὴ ὑποψία
προβάλλει, ὑποψία ποῦ δὲν θὰ διστά-
σουμε νὰ ἐκφράσουμε, ἀφοῦ πρῶτα
ἀσχοληθοῦμε καὶ μὲ τὸ πολιτικὸ πρό-
τυπο τοῦ Χίτλερονιτσεϊσμοῦ, τὸ πνευ-
ματικὸ τέκνο τοῦ Φρειδερίκου Νίτσε,
τὸν Ἀδόλφο Χίτλερ.

— ● —

Οταν ἀσχολεῖται κανεὶς μὲ τὸ Χί-
τλερ, πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του,
ὅτι ἡ προπαγάνδα καὶ ἡ «ἱστορία»
τῶν νικητῶν του — τοῦ Καπιταλι-
σμοῦ καὶ τοῦ Μαρξισμοῦ — ἀλλὰ καὶ
ἡ ἐξειδικευτικὴ φιλολογία τῶν ὁπα-
δῶν του ἔχουν ἐπισωρεύσει τόσα
ψεύδη γύρω ἀπὸ αὐτόν, ὥστε νὰ ἀ-
νακύπτῃ σὲ κάθε στιγμὴ ἀμφιβολία
γιὰ τὴν γνησιότητα τοῦ ὑλικοῦ ποῦ
υπάρχει καὶ ἀναφέρεται στὸν ἀρχη-
γὸ τοῦ ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ κινήμα-
τος. Ἔτσι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἴ-
ναι κανεὶς βέβαιος ἂν λόγοι, κείμενα,

(3) Πλάτωνος, «Πολιτεία», Η 545 καὶ Η 548.

θέσεις καὶ πράξεις ποὺ ἀποδίδονται σ' αὐτόν, εἶναι πράγματι δικά του, ἢ εἶναι διαισθρεβλώσεις ἢ καὶ καθαρά «πλάσματα» τῆς «ἱστορίας» καὶ τῆς προπαγάνδας τῶν νικητῶν του — ἢ, ἐξ ἀντιθέτου, τῶν ἐξιδανικευτῶν του.

Γι' αὐτό, στὴν παροῦσα κρίση μας θὰ περιορισθοῦμε σὲ ἀδιαιφισβήτητα στοιχεῖα, σὲ ὠρισμένες, δηλαδή, κεφαλαιώδεις θέσεις καὶ κυρίως σὲ μερικές καθοριστικές πράξεις τοῦ Χίτλερ, αὐταιπόδεικτες, ποὺ μᾶς δίνουν μιὰ αὐθεντικὴ εἰκόνα τῆς προσωπικότητάς του, ὥστε νὰ συναγάγουμε ἀσφαλές τὸ συμπέρασμα ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει, τὴν τυχόν σχέση, δηλαδή, τοῦ Χίτλερ μὲ τὴν ἐλληνικὴ ἀντίληψη περὶ ζωῆς καὶ περὶ Κόσμου καὶ τὴν τυχόν συγγένειά του μὲ τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα.

Τὸ πρῶτο καὶ καθοριστικώτερο ἀπ' ὅλα τὰ νυνώριάματα τοῦ Χίτλερ εἶναι τὸ δόγμα. Ὁ δογματισμός του δὲν ἀναφέρεται μόνο στὴ θεωρία του, τὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸ δόγμα καὶ τὰ παρακλάδια του, ὅπως τὸ δόγμα τῆς ράτσας, τὸ δόγμα τοῦ παγγερμανισμοῦ κλπ., ἀλλὰ πρακτικοποιεῖται καὶ στὸ πολιτικὸ καὶ στρατιωτικὸ ἐπίπεδο, ὅπως εἶναι τὸ δόγμα τοῦ «ζωτικοῦ χώρου» καὶ τὸ δόγμα τῆς «νέας τάξεως». Σὲ κάθε βῆμα τῆς σκέψεως καὶ τῆς δράσεως τοῦ Γερμανοῦ πολιτικοῦ ἡγέτη διακρίνουμε καθαρά τὴν συμβατικὴ A PRIORI σκοποθεσία, τὸ βασικὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ δογματισμοῦ, ποὺ ὑποτάσσει τὴ σκέψη του καὶ τὴ δράση του στὴν τελεολογία αὐθαιρέτων στόχων, ποὺ ὅμως ποτὲ δὲν συγκροτοῦνται μὲ τὸ ὕλικό συμφέρον καὶ τὴν ἐξουσιαστικὴ σκοπιμότητα. Ὁ Χίτλερ εἶναι ὁ «ἰδεαλιστής» τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς πράξεως ἢ καλύτερα ὁ θυμοειδὴς Λογοκράτης ποὺ βλέπει τὴν πολιτικὴν —

γερμανικὴ ἢ παγκόσμιαν — ὄχι σὰν Ἀρχὴ (Δικαιοσύνη) ἀλλὰ σὰν ἀντικείμενο τῆς ὑπερανεντυγμένης ὁρμῆς τῆς βουλήσεως. Ὅλοι τὰ ἄλλα, ἰδέες, ἀξίες, κατανοοῦν μέσα γιὰ τὴν ἐπιδίωξη τοῦ δόγματος αὐτοῦ. Ἔτσι ὁ σκοπὸς τοῦ «ζωτικοῦ χώρου τῶν ἀνατολικῶν σλαβικῶν ἐδαφῶν», δὲν ἐκπηγάζει παρὰ μόνο ἀπὸ τὴν ἀπλὴ θέληση νὰ κατακτηθοῦν αὐτὰ τὰ ἐδάφη γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τοῦ ὕλικου συμφέροντος καὶ ὄχι ἀπὸ οἰαδήποτε ἰδέαν ἀλήθειας, δικαιοσύνης, Ἑλευθερίας τοῦ Γερμανικοῦ Ἔθνους. Ἄν ὁ Χίτλερ τίς ἐπικαλεῖται, τίς χρησιμοποεῖ ἀπλῶς ἐκ τῶν ὑστέρων σὰν ἰδεαλιστικὴ δικαιολόγηση, ἐφ' ὅσον ἡ «γερμανικὴ» ἀλήθεια, δικαιοσύνη καὶ Ἑλευθερία δὲν χρειάζονται βέβαια τὴν κατάληψη τῶν ρωσικῶν ἐδαφῶν καὶ τὴν ἐξουσίαση τῶν Σλάβων, γιὰ νὰ ἀποκτήσουν ἐπίγεια κατοικία.

Δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ ἄλλοιῶς καὶ δὲν νοεῖται πολιτικὴ χωρὶς τέτοια σκηνοθεσία; Βεβαιότατα νοεῖται, βεβαιότατα μποροῦσε νὰ κάνῃ ἄλλοιῶς, ἐφ' ὅσον ἐβλεπε τὴν πολιτικὴν ἐλληνικὰ. Καὶ ἐδῶ τοποθετεῖται ἡ ἄμεση σύγκρουση τοῦ Χίτλερ μὲ τὴν ἐλληνικὴ ἀντίληψη περὶ πολιτικῆς. Καὶ δὲν ἐννοοῦμε στὸ σημεῖο αὐτὸ τὴν πολιτικὴν σκέψη τῶν Ἑλλήνων διανοητῶν (ἀπόλυτα ἀντιδογματικὴ καὶ ἀπόλυτα ἀντιβουλησιαρχικὴ), ἀλλὰ καὶ τὴν πολιτικὴν πράξη τῶν Ἑλληνικῶν Κρατῶν — καὶ μάλιστα τοῦ Μακεδονικοῦ Βασιλείου, δεδομένου ὅτι γιὰ τὰ ἄλλα κράτη — πόλεις δὲν χρειάζεται νὰ μιλήσουμε.

-

Τί κοινὸ ἔχει ἡ ἐκστρατεία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου στὴν Ἀσία μὲ τὴν ἐκστρατεία («σχέδιο Βαρβαρόσας») τοῦ Χίτλερ στὴν Ἀνατολή; Τίποτε τὸ οὐσιαστικόν.

Στὴν πρώτη περίπτωση ὁ Ἑλληνισμός διαχέζεται ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του σὰν πολιτισμὸς καὶ ἀπλώνεται πάνω στοὺς ἄλλους λαοὺς ὅχι μόνο χωρὶς νὰ τοὺς ἐξοντῶνῃ ἢ νὰ τοὺς «ἀπῶθῃ πέρα ἀπὸ τὰ Οὐράλια» (ἢ τὸν Ἰνδὸ ποταμὸ ἐπὶ τοῦ προκειμένου), ἀλλὰ καὶ χωρὶς κἀν νὰ προσαρτῇ τοὺς ἴδιους ἢ τὰ ἐδάφη τους ἐξουσιαστικά στὴ Μητρόπολη (ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ οἱ διάδοχοί του ἐγκαταστάθηκαν ὀριστικά ἀνάμεσα στοὺς νέους «λαοὺς τους» καὶ δὲν ἐπέστρεψαν ποτὲ στὴ Μακεδονία). Οἱ ἀσιατικὲς κατακτήσεις ὅχι μόνο δὲν μποροῦν μὲ κανένα τρόπο νὰ ὀρισθοῦν σὰν «ζωτικὸς χώρος» γιὰ τὴν ὑλικὴ ἐπιβίωση τῆς Ἑλλάδας, ἀλλὰ, ἀντίθετα, γίνονται χαῶδες ἔδαφος μέσαι στὸ ὅποιο ἡ Ἑλλάδα ἐξαλλοτριώνεται ὑλικά, ἀλλὰ μόνον ὑλικά, ἐνῶ ἀντίθετα ἐξυψώνει πνευματικά.⁽⁴⁾ Ἡ ἐκστρατεία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, γνήσιου πνευματικοῦ τέκνου τοῦ Ἀριστοτέλη, δὲν ἐνέχει κανένα ἀπολύτως πρακτικὸ—ἐξουσιαστικὸ στοιχείο, καμμιὰ ἀπολύτως ὑλικὴ σκοπιμότητα καὶ κανένα ἀπολύτως ὑλικὸ συμφέρον γιὰ τὸν Ἑλληνισμό.

Στὴν δεύτερη περίπτωση ὁ Γερμανισμὸς ἐξορμᾷ ἀπὸ τὴν κοιτίδα του σὰν Κράτος — ὅχι πολιτισμὸς —

καὶ ὅχι μόνον ἀδιαφορεῖ τελείως γιὰ τὴν πολιτιστικὴ ἐξύψωση τῶν ἄλλων Ἑθνῶν, ἀλλὰ φροντίζει νὰ τὰ ἐξουσιάσῃ ἢ καὶ νὰ τὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ προσώπου τῆς κατακτωμένης γῆς, διότι δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν τὰ ἴδια παρὰ μόνον σὰν δοῦλοι, ὅπως τὸν ἐνδιαφέρουν καὶ τὰ ὑλικά ὑπόβαθρά τους, τὸ ἔδαφος καὶ οἱ ἄλλοι πόροι τους. Ὁ Χίτλερ καὶ ἡ γερμανικὴ του ἰδέα παραμένουν σὰν κοχύλια στερεὰ προσκολλημένοι στὸ γερμανικὸ ἔδαφος, ἔτοιμοι νὰ ἀπολαύσουν τὴ λεία ποὺ θὰ τοὺς προσκομίσουν οἱ ὑλικὲς κατακτήσεις τους. Ὁ πόλεμος τοῦ Χίτλερ, πνευματικοῦ τέκνου τοῦ Νίτσε, ἔχει ἀπόλυτα ἐξουσιαστικὸ, ἀπόλυτα ὑλιστικὸ καὶ ἀπόλυτα συμφεροντολογικὸ σκοπὸ γιὰ τὸν Χίτλερονιτισμὸ.

Αἰχμάλωτος τοῦ δογματισμοῦ καὶ μεσσιανισμοῦ του, ὁ Χίτλερ καταλήγει σ' αὐτὸ ποὺ καταλήγουν ὅλα τὰ δόγματα, θρησκευτικὰ ἢ πολιτικά: Στὸ μαζικὸ κίνημα. Τὸ χιτλερικὸ κίνημα υἱοθετεῖ ἀπὸ τὰ πρῶτα του βήματα τὴν ἀρχὴ τῆς πλοσιότητος, τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς πλειοψηφίας — καὶ μέσω αὐτῆς ἀνεβαίνει στὴν ἐξουσία — καὶ παραβιάζει τὴν ἀρχὴ τῆς ποιότητος. Μαζικοποιεῖ τὴν θεωρίαν του, ἀναθέτει τὴν προαγωγή καὶ τὴν ἐφαρμογὴ της στὸ πλῆθος καὶ ἐνεργοποιεῖ τὸν ὄχλο τῶν ἀ-

(4) Ὁλόκληρη στρατιὰ ἐπιστημόνων, τεχνικῶν, καλλιτεχνῶν, γεωγράφων, ιστορικῶν καὶ χρονογράφων, φιλοσόφων, λατρῶν κλπ. ἀκολουθοῦσε τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρο στὴν ἐκστρατεία του, στρατιὰ ποὺ ἔμεινε στὴν Ἀσία καὶ ἀνέπλασε ἑλληνικὰ τὸν πολιτισμὸ της. Ἀντίθετα, ὁλόκληρη ληστρικὴ στρατιὰ ἀκολουθοῦσε τὴ Βέρμαχτ μὲ μοναδικὴ ἀποστολὴ τὴν ἀρπὰγὴ ἢ ἀξιοποίηση τῶν ὑλικῶν πόρων τῶν κατακτωμένων «ζωτικῶν ἐδαφῶν» γιὰ λογαριασμὸ τῆς Γερμανίας.

ποκλήρων τῆς ἡττημένης Γερμανίας, ἐρεθίζοντας τὰ πῶς ν ο σ η ρ ᾶ ἔνστικτά του καὶ πλισταγογραφώντας ταυτόχρονα τὸν γνήσιο ἰδεαλισμὸ τοῦ Γερμανικοῦ Ἔθνους. Αὐτὸς ὁ βάρβαρος ἐρεθισμὸς, ποὺ μὲ τόσο ψυχολογικὸ ταλέντο κατορθώνει νὰ προκαλέσῃ στὶς μᾶζες, μεταφράζεται στὴν πράξιν σὲ φανατισμό, σ' αὐτὴ τὴν βαρεῖα κατὰρα ποὺ πλάκωσε καὶ πνίγει τὴν ἀνθρωπότητα, ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ὁ Ἑλληνικὸς Λόγος καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Μέτρο ἐκτοπίστηκαν ἀπὸ τὸν Κόσμο.

Νὰ ἐπιμείνουμε καὶ σὲ ἄλλα κύρια καὶ καθοριστικὰ γνωρίσματα ποὺ ἀποκόπτουν ἐντελῶς τὸν Χίτλερ καὶ τὸν Χιτλερισμὸ ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα — ὅπως π.χ. τὴ ράτσα τοῦ αἵματος, τὴν ὁποία οἱ Ἕλληνες ποτὲ δὲ συνέλαβαν καν, ἀλλὰ διέκριναν τοὺς ἄριστους ἀπὸ τοὺς ἄχρειους, τοὺς Ἕ λ λ η ν ε ς ἀπὸ τοὺς β α ρ β ᾶ ρ ο υ ς, μόνο μὲ πνευματικὰ καὶ ποτὲ μὲ φυλετικὰ κριτήρια καὶ ἀνεκλήρυσαν Ἕλληνες ὅλους τοὺς ἀνθρώπους — ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ ἐθνικότητος — τοὺς «παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας μετέχοντας»;

Ἀλλὰ τί χρειάζεται νὰ ἐπεκτείνουμε χωρὶς λόγο τὴν ἀνάλυσιν αὐτή; Δὲν εἶναι ὑπερᾶρκετὰ ὁ χιτλερικὸς δογματισμὸς, τὸ χιτλερικὸ μαζικὸ κίνημα, ὁ χιτλερικὸς φανατισμὸς, ἡ χιτλερικὴ σύγχυσις μεταξὺ τῆς ιδέας τῆς αὐτῆς πολιτιστικῆς ὀντότητας Ἔθνος καὶ τῆς ὑλιστικῆς, καθαρὰ λογοκρατικῆς καὶ βουλευσιοκρατικῆς ἐξουσίας του, γιὰ νὰ καταλήξουμε ὀριστικὰ στὸ χειροπιαστὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἡγέτης αὐτὸς ὃχι μόνο δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ἐλληνικὴ ἀντίληψιν περὶ πολιτικῆς, ἀλλὰ ἀντί-

θετα εἶναι ὅ,τι ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀντίληψιν αὐτή;

Τί ἄλλο εἶναι ὁ δογματισμὸς ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Θεᾶς Ἀλήθειας, τῆς ἐλληνικῆς ἀποδείξεως, τοῦ ἐλληνικοῦ ἐλέγχου καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ διαλόγου; Καὶ πότε παρουσιάστηκε, ἔστω σὰν ὑποψία, στὴν ἐλληνικὴ πολιτικὴ, πνευματικὴ, ἀκόμη καὶ θρησκευτικὴ Ζωὴ τὸ φαινόμενο τοῦ δογματισμοῦ;

Τί ἄλλο εἶναι τὸ μαζικὸ κίνημα ἀπὸ καθαρὴ ἀνατροπὴ τῆς ἐλληνικῆς ἀντιλήψεως περὶ ποιότητος, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτοδυναμίας τοῦ πνεύματος; Καὶ εἴχαμε ποτέ, ἔστω κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνα, μιά, τὴν παραμικρὴ, περίπτωσιν μαζικοῦ κινήματος, πολιτικοῦ ἢ θρησκευτικοῦ, ποὺ ἀπέρρευσε ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα;

Τί ἄλλο εἶναι ὁ φανατισμὸς ἀπὸ καθαρὴ ἄρνησιν ὃχι μόνο τῆς Ἑλληνικῆς Ἀλήθειας, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μέρους; Εἴχαμε ποτέ τὴν ἐμφάνισιν ἔστω ἰχνῶν μεσσιανισμοῦ στὶς πρακτικὰς ἐκφράσεις τοῦ ἐλληνικοῦ — πολιτικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ — Πνεύματος;

Καὶ τί ἄλλο εἶναι ἡ ὑλιστικὴ καὶ βουλευσιοκρατικὴ χιτλερικὴ ἐξουσία ἀπὸ ἄρνησιν ὅλων τῶν πολιτικῶν προτύπων — ἀκόμη καὶ τῆς τυραννίδας — ποὺ συνέλαβαν καὶ ἐφάρμοσαν οἱ Ἕλληνες; Ἐχομε περίπτωσιν Ἑλληνικῆς Πολιτείας ποὺ θέτει σὰν σκοπὸ τῆς τὴν ἐξόντωση τῶν ἀντιπάλων τῆς, μόνο — καὶ μόνο γιὰ νὰ καρπωθῇ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ τους;

Συνοψίζουμε τὴν κρίσιν μας γιὰ τὸν Φρειδερίκο Νίτσε καὶ τὸν Ἀδόλφο Χίτλερ: Ἡ «θέλησις τῆς δυνάμεως» καὶ ἡ ἀχαλίνωτη ἐξουσία τὴν ὁ-

ποία θεμελιώνει ὁ Γερμανὸς φιλόσοφος, καθὼς καὶ ὁ δογματισμός, τὸ μαζικὸ κίνημα, ὁ φανατισμός καὶ ὁ ἐξουσιαστικὸς μεσσιανισμός τοῦ Γερμανοῦ πολιτικοῦ ἡγέτη εἰς ἵνα ἡ αὐτὰ ταῦτα τὰ κύρια γνῶρίσματα τοῦ Ἑβραϊκοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Ἑβραϊκῆς Πρακτικῆς.

— ● —

Καὶ ἐδῶ θὰ ἐκφράσουμε τὴ φρικτὴ ὑποψία τὴν ὁποία ὑπαινιχθήκαμε πάρα πάνω, ἀνακεφαλαιώνοντας τὶς κύριες θέσεις τῆς νιτσεϊκῆς φιλοσοφίας; Ἡ ἀντισιωνιστικὴ βιτρίνα καὶ τῶν δύο αὐτῶν κατὰ βάθος σιωνιστικῶν προσωποποιήτων, μήπως ἀποτελεῖ μόνιμο χαρακτηριστικὸ τῆς ἐβραϊκῆς στρατηγικῆς; Μήπως ὁ περιούσιος λαός, μὲ τὴν ἀκόρεστη δίψα νὰ ἐξουσιάζη, βρῆκε σὰν τὸν ἀποτελεσματικώτερο τρόπο γιὰ τὴν ἐξάπλωσιν καὶ ἐδραίωσιν τῆς κυριαρχίας του τὴν ἀντιπαράταξιν κάθε φορά, τοῦ «ἀντι-εβραϊκοῦ» στοῦ ἐβραϊκοῦ, τῆς ἐβραϊκῆς ἀντιθέσεως στὴν ἐβραϊκὴ θέσιν;

Σὰν τί ἄλλο ἐμφανίσθηκε ἡ θεωρία καὶ τὸ μαζικὸ κίνημα τοῦ μετὰ Χριστὸν δογματισμοῦ — ἐκτὸς ἀπὸ ἀντίθεσιν στὸν ἐβραϊσμό μὲ κορυφαία ἐκφρασὴ τῆς τὴν σταύρωσιν τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τοὺς ὁμοεθνεῖς του; Καὶ ὅμως, ποῖο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μετὰ Χριστὸν ἀντιθέσεως; Ἡ πνευματικὴ κατάρκτησις, μέσῳ τοῦ δογματισμοῦ, τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὸ ἐβραϊκὸ πνεῦμα — ἕνα πνεῦμα ποῦ ἕως τότε εἶχε σὰν μοναδικοὺς φορεῖς του μιὰ ὀλιγάνθρωπην φυλὴν τῆς ἐρήμου!

Σὰν τί ἄλλο ἐμφανίσθηκε ἡ θεω-

ρία καὶ τὸ μαζικὸ κίνημα τοῦ Μαρξισμοῦ ἐκτὸς ἀπὸ ἀντίθεσιν στὸν θρησκευτικὸ δογματισμὸ καὶ στὸν ἐβραϊκὸ Καπιταλισμό; Καὶ ὅμως, ποῖο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μαρξιστικῆς ἀντιθέσεως; Ἡ πνευματικὴ ὑποταγὴ τῶν ἀντιπάλων τοῦ θρησκευτικοῦ δογματισμοῦ καὶ τοῦ Καπιταλισμοῦ σὲ μιὰ γνήσια ἐβραϊκὴ ἀντίληψιν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ Ἰκόσμου, τὴν μαρξιστικὴ!

Καὶ — ἐπὶ τοῦ προκειμένου — ποῦ ὁδηγεῖ ἡ χιτλερονιτσεϊκὴ ἀντίθεσιν στὸν σιωνισμό; Μὰ τί λέμε; Ποῦ ὡ δ ἡ γ η σ ε ἦ δ η ἡ θεωρία καὶ τὸ μαζικὸ κίνημα τοῦ Ἰχίτλερονιτσεϊμοῦ; Δὲν ἔκανε, μετὰ τὸ τέλος τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου — ἑνὸς πολέμου ποῦ ἄρ χ ι σ ε, πέρα ἀπὸ κάθε λογικὴν, ὁ Χίτλερ — κατὰ τρόπον ποῖο χειροπιαστὸ ἀπὸ κάθε ἄλλῃ ἐποχῇ, πραγματικότητι τὸ προαιώνιον σιωνιστικὸ ὄνειρον τῆς Παγκόσμιας Κυριαρχίας;

Καὶ ἡ ἐξοντωτικὴ πάλη μετὰ τοῦ χιτλερισμοῦ καὶ τοῦ ἐβραϊκοῦ Ἀστοκαπιταλομαρξισμοῦ δὲν μοιάζει σὰν πιστὴ «ἐπανεκδόσις» τῆς ἐξοντωτικῆς πάλης μετὰ τοῦ Παλαιοεβραϊσμοῦ καὶ τοῦ μετὰ Χριστὸν δογματισμοῦ ἢ μετὰ τοῦ ἐβραϊκοῦ Καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ ἐβραϊκοῦ Μαρξισμοῦ;

— ● —

Αὐτὸ τὸ ὑπερχρονικὸ, ὑπερεθνικὸ καὶ ὑπερφυλετικὸ μεγαλόρρημα ποῦ ὀνομάζεται "Ἑλληνας ἔχει ἐντελῶς δικὰ του χαρακτηριστικὰ — π ν ε υ μ α τ ι κ ἄ καὶ μ ὀ ν ο π ν ε υ μ α τ ι κ ἄ — ποῦ δὲν τὰ ἔχει κανένας ἄλλος, «κοινωνιολογικός» ἢ «ψυχολογικός» τύπος ἀνθρώπου ἐξ ὧσων ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν σπὴ Γῆ. "Ὅσοι θέλουν νὰ εἶναι "Ελ-

λινες, αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά πρέπει νὰ τὰ βροῦν, νὰ τὰ συνειδητοποιήσουν καὶ νὰ τὰ κάνουν πράξη στὴ ζωὴ τους· νὰ τὰ βροῦν δὲ ἀπὸ μὲν οἱ τοιοῦτοι, νὰ τὰ ξεχωρίσουν καὶ νὰ τὰ ἀνασύρουν οἱ ἱδίοι ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς τους, νὰ τὰ βγάλουν ἀπὸ τὸν βυθὸ ὅπου τὰχει καταχώσει ἡ ἀνελληνικὴ πνευματικὴ καταπίεση, ὁ πολιτιστικὸς θιασμὸς τῶσαν αἰώνων. «Ἐνδον σκάπτε!», ἐντέλλεται ὁ ἴδιος ὁ πολυτίμητος ὁδηγὸς μας καὶ προσπάτης μας στὴν πορεία μας πρὸς τὶς φωτεινὲς κορυφές τῆς Ἀλήθειας του, τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα.

Τὴ διέξοδο προσφέρει ἡ κεντρομόλος κίνησις, καὶ μόνον αὐτὴ. Τὸ νὰ στρέφουμε κάθε φορά τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς τὴν περιφέρεια, ἀναζητώντας τὸ φῶς ἀπὸ κάποιο Γερμανό, Ἀμερικανό, Ρῶσο, Ἀσιάτη, Ἀφρικανό, Σημίτη ἢ ἀντισημίτη, Ἀρειο, πολιτικὸ ἢ πνευματικὸ ὁδηγό, δὲν κερδίζουμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐπιδείνωση τῆς σκοτοδίνης ποὺ μᾶς προκαλεῖ ἡ περισπρόφῃ μας πάνω στὸν τροχὸ ὅπου μᾶς δέσαν χειροπόδαρα καὶ μᾶς στριφονυρίζουν.

Ἡ φυλακὴ μας δὲν ἔχει ἐξωτερικὲς πόρτες ἢ, ἂν ἔχη, αὐτὲς εἶναι παγιδευμένες; Μᾶς πλακώνει τὸ θρησκευτικὸ δόγμα ἢ ἡ καπιταλιστικὴ ἀποκτήνωση καὶ ψάχνουμε γιὰ μιὰ

ἀντιθρησκευτικὴ καὶ ἀντικαπιταλιστικὴ ἐξοδο διαφυγῆς; Ἐ, μᾶς τὴν ἀνοίγουν μετὰ χαρᾶς, εἶναι ἡ ἐξοδος τοῦ Μαρξισμού, ἔτοιμη μὲ τὰ δίχτυα τῆς νὰ μᾶς περιτυλίξῃ ἀκόμα χειρότερα. Μᾶς πλακώνει, μᾶς φλομώνει ἡ μαρξιστικὴ ἀσφυξία καὶ ψάχνουμε γιὰ μιὰ ἀντιμαρξιστικὴ ἀπόδραση; Ἐ, μᾶς τὴν διευκολύνουν, εἶναι ὁ Χιτλερονιτσεϊσμὸς μὲ τὶς καλοστημένες ἀρπάγες του, ἔτοιμες νὰ μᾶς γαντζώσουν καὶ νὰ μᾶς ἀκίνητοποιήσουν, σὰν προμηθεῖς δεσμῶτες στὰ βράχια τοῦ νέου τόπου τῆς ἐξορίας μας.

Ἡ φυλακὴ μας δὲν ἔχει ἑλληνικὲς ἐξόδους, διότι καὶ τὸ οἰκοδόμημά της ὁλόκληρο δὲν εἶναι ἑλληνικόν. Ἡ μοναδικὴ ἐξοδὸς μας βρίσκεται μέσα σ' ἐμᾶς τοὺς ἰδίους. Ἄν ἀνακαλύψουμε τὴν χαμένη σήμερα ψυχὴ μας καὶ ἂν ξαναβροῦμε τὸ σκοτεινιασμένο σήμερα πνεῦμα μας, αὐτὸ καὶ μόνον θὰ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ γιγαντωθοῦμε καὶ πάλι καὶ νὰ ἀποτινάξουμε μὲ τὴν ἐγερσὴ μας σὰν χάρτινο πύργο τὸ φρούριο ὅπου μᾶς ἔχουν ἐγκλείσει, ὁλόκληρο μαζί μὲ τὶς πόρτες — παιγίδες του, εἴτε Δογματισμὸς, εἴτε Λογοκρατία, εἴτε Βουλαισιοκρατία, εἴτε Μεσσιανισμὸς λέγονται.

Ἄς σκύψουμε, λοιπόν, κι ἄς πιρῶμε ἀπὸ τὴν πηγὴ μας τὸ ἀθάνατο νερό της· Ἀκόμη κι ἂν εἴμαστε ἤδη νεκροί, θὰ ἀναστηθοῦμε.

(Ἀναδημοσίευση ἀπὸ τὸ δοκίμιο «Ἀναζήτησις» τοῦ Δημ. Λάμπρου, Ἀθήνα 1981, σ. 165 - 179).

«...Τοῖς εὐγενεστάτοις Ἕλλησι... νέος Ἥλιος ἐπιλάμπας...»⁽¹⁾

Τοὺς χάρισεν, ὁ Αὐτοκράτωρ, τὴν τὴν Ἑλευθερίαν
κι ἐκεῖνοι, εἰς ἀντάλλαγμα, ἐβδομηνταεννιὰ στεφάνους
— τῶν Ὀλυμπίων, τῶν Ἰσθμίων, τῶν Νεμέων, ὅλους!
Ἡ ἀγοραπωλησία, πάντως, ἦτο τελείως ἀμφοτεροδορῆς,
μήτε ὁ Νέρων, μήτε οἱ Ἕλληνες κέρδιζαν τίποτε.
Κανεῖς δὲν ἔχανε, ἄλλωστε, τὸ παραμικρό,
πλὴν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν δόλιων τῶν στεφάνων, βέβαια.

Λάμπρος Κοιράνης

(1) Τὸ ποίημα δημοσιεύεται γιὰ πρώτη φορά.

Ἔθνος καί Οἰκου- νικότητα

Εἶναι γνωστόν, ὅτι ὅταν ὁ συγγενής τοῦ Ἀρχιμήδη, τύραννος τῶν Συρακουσῶν Ἰέρων, τοῦ Ζητοῦσε νά ἐφαρμόσῃ στήν πολεμική βιομηχανία τοὺς νόμους τῆς Μηχανικῆς πού εἶχε ἀνακαλύψει, γιά τήν κατασκευή ἐπαναστατικῶν γιά τήν ἐποχή ἐκείνη ὀπλῶν, μέ σκοπό τήν ἐκστρατεία τῶν Συρακουσίων ἐναντίον τῆς Ρώμης καί τήν κατάληψή της, ὁ μέγας μηχανικός ἀρνιόταν σταθερά. Σύμφωνα μέ τήν γραπτή παράδοσιν,⁽¹⁾ ἡ ἀρνήσις τοῦ Ἀρχιμήδη ὑφειλόταν στήν περιφρόνησή του γιά κάθε τι τὸ ὑλιστικὸ καί τὸ πρακτικὸ καί στήν προτίμησή του πρὸς τήν καθαρή σκέψιν καί τήν θεωρίαν τῆς Ἐπιστήμης — προτίμησις πού ἦταν, ἄλλωστε, γνώρισμα ὅλων τῶν μεγάλων τοῦ κλασσικοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος — σέ σημεῖο πού νά θεωρῇ τέτοιες κατασκευές σάν βάναντες, πράξεις

πού νοθεύουν τήν ἀπόλυτη ἀλήθειαν τοῦ φυσικοῦ νόμου καί νά τις χαρακτηρίζῃ «στρατιώτικες τέχνες». Ἡ ἱστορική αὐτὴ ἐρμηνεία τῆς ἀρνητικῆς στάσεως τοῦ Ἀρχιμήδη σπὸ θέμα τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Ρώμης δὲν εὐσταθεῖ, ἀνατρέπεται ἀπὸ τήν περαιτέρω συμπεριφορὰ τοῦ μεγάλου μαθηματικοῦ καί μηχανικοῦ. Ὄταν, χρόνια ἀργότερα, οἱ Ρωμαῖοι ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν Συρακουσῶν καί τις πολιορκήσαν, ὁ γέρος πιά καί ἄρρωστος σοφὸς ἀνέλαβε μέ νεανικὸ ζή-

Τοῦ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΙΚΑΙΟΥ

λο τήν τεχνικὴ διεύθυνσις τῆς ἄμυνας τῆς πατρίδας του, κατασκευάσας πληθεὺς καταπληκτικῶν μηχανῶν καί συνέτριψε⁽²⁾ στὰ χρόνια τῆς πολιορκίας ὅλες τις ἐπιθέσεις τοῦ ρωμαϊκοῦ στρατοῦ καί στόλου μέ τις ἐφαρμογὰς τῆς Μηχανικῆς του καί τῆς Ὀπτικῆς του (κάτοπτρα).

Γιατὶ ἓνα πνεῦμα σάν τοῦ Ἀρχι-

(1) Πλούταρχος, «Βίοι Παράλληλοι», (Μάρκελος).

(2) Ὁ Πλούταρχος γράφει, ὅτι «ὁ Ἀρχιμήδης εἶχε κάνει τέτοια ἀμυντικὴ προετοιμασία μέσα στήν πόλιν, ἀλλὰ καί γιά τήν ἄμυνα κατὰ τῶν ἐπιτιθέμενων ἀπὸ τῇ θάλασσᾳ, ὥστε οἱ ἀμυνόμενοι νά μὴν εἶναι ἀνάγκη νά ἀπασχολοῦνται γιὰ τὸ τί πρέπει νά κάνουν, ἀλλὰ γιά κάθε ἐνέργεια τῶν ἐχθρῶν νά ὑπάρχῃ ἐτοιμὴ ἀπάντησις». Περιγράφονται λεπτομερῶς δεκάδες τύποι μηχανῶν μέ τις ὁποῖες ὁ Ἀρχιμήδης κατέσπευε καί διέλυε τὰ πολιορκητικὰ μέσα καὶ ἔργα τῶν Ρωμαίων ἢ ἄρπαζε καὶ καταβύθιζε τὰ ζεύγηματα τῶν τριήρων (σαμβύκες).

μήδη, ἀρνεῖται νὰ συμβάλῃ στὴν ἐπίθεσι κατὰ τῆς Ρώμης καὶ τὴν ὑποταγή της, ἐνῶ, ἀντίθετα, μὲ τόσο πάθος συμμετέχει στὴν ἀμυνα κατὰ τῶν Ρωμαίων; Δὲν ὑπάρχει ἀντίφαση μέσα στὴ σκέψη του;

Ὁχι, δὲν ὑπάρχει καμμία ἀντίφαση. Ἀντίθετα, στὴν σκέψη καὶ πράξῃ τοῦ σοφοῦ ὑπάρχει πλήρης ἐνότητα καὶ ταυτότητα:

● Ἀρνούμενος νὰ βοηθήσῃ τὴν ἐπίθεσι τῶν Συρακοσίων κατὰ τῆς Ρώμης καὶ τὴν ὑποδούλωσίν της, ὑπηρετεῖ τὴν ἰδέα τῆς Ἐλευθερίας, ἀποτρέποντας τὴν μετατροπὴ τῶν Συρακοσίων σὲ ἐξουσιαστές τῶν Ρωμαίων καὶ τὴν μετατροπὴ τῶν Ρωμαίων σὲ δούλους τῶν Συρακοσίων.

● Καὶ συμμετέχοντας μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις του στὴν ἀμυνα τῶν Συρακοσίων, πράττει τὸ ἴδιο ἀκριβῶς, δηλαδή ὑπηρετεῖ καὶ πάλι κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τὴν ἰδέα τῆς Ἐλευθερίας, ἀποτρέποντας τὴν μετατροπὴ τῶν Ρωμαίων σὲ ἐξουσιαστές τῶν Συρακοσίων καὶ τὴν μετατροπὴ τῶν Συρακοσίων σὲ δούλους τῶν Ρωμαίων.

Καὶ στὴν μία καὶ στὴν ἄλλη περίπτωση θὰ εἶχαμε ἄρση τῆς φυσικῆς κατὰστάσεως τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων στὴν ὁποία βρίσκονται οἱ Ρωμαῖοι καὶ οἱ Συρακόσιοι καὶ μετὰπτωσή τους στὴν ἀφύσικη κατὰστάσι τῶν ἐξουσιαστῶν καὶ τῶν δούλων. Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις πρόκειται γιὰ διασπρέθλωσιν τῆς φύσεως.

Ἀπὸ τὸ μυαλό τοῦ Ἀρχιμήδη δὲν γίνεταί ἀντιληπτὴ καμμία διαφορὰ μεταξὺ τοῦ νὰ εἶναι δούλοι οἱ Ρωμαῖοι καὶ ἐξουσιαστές οἱ Συρακόσιοι καὶ τὰνάπαλιν, τοῦ νὰ εἶναι δούλοι οἱ

Συρακόσιοι καὶ ἐξουσιαστές οἱ Ρωμαῖοι. Δὲν ὑπάρχει θέμα ἐκλογῆς μεταξὺ δύο τυράννων, ἔστω κι ἂν ὁ ἓνας ἐξ αὐτῶν εἶναι συμπατριώτης σου καὶ συγγενῆς σου, ἢ ἀκόμη ἐσὺ ὁ ἴδιος. Γιὰ τὴν σκέψιν τοῦ Ἀρχιμήδη, ὁ ἐξουσιαστὴς καὶ ὁ δούλος εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα, εἶναι ἐξ ἴσου ἀρνητὲς τῆς Ἐλευθερίας, ἢ νοστροπία τους εἶναι διασπρόφῃ, παρὰ φύσιν κατὰστασι καί, ἐπομένως, καὶ στὴ μία καὶ στὴν ἄλλη περίπτωση, δὲν πρέπει νὰ βοηθηθοῦν, εἶναι καταδικαστέοι, σὰν ἀρρωστημένες μορφές, σὰν τέρατα τῆς φύσεως, σὰν παραχαράξεις καὶ πλαστογραφήσεις τοῦ φυσικοῦ ὄντος, ποὺ λέγεται ἄνθρωπος.

Ἀλλὰ — θὰ μπορούσε νὰ παρατηρήσῃ ἓνας λογοκράτης — ποῦ ὠδήγησε ἡ σπάσι αὐτὴ τοῦ Ἀρχιμήδη; Ἄν βοηθοῦσε τὸν Ἰέρωνα καὶ πραγματοποιοῦσε ὁ τελευταῖος τὴν ἐκστρατεία του κατὰ τῆς Ρώμης, ἐφαρμόζοντας τὴν ἀρχὴ «ἡ ἐπίθεσι εἶναι ἡ καλύτερη ἀμυνα», δὲν θὰ ματαιωνόταν ἡ ὑποδούλωσι τῶν Συρακοσίων; Καὶ μὲ τὸ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν ἐπίθεσι αὐτὴ, δὲν ἐργάσθηκε, ἔμμεσα ἔστω καὶ ἀκούσια, σὲ τελευταία ἀνάλυσι γιὰ τὴν ὑποδούλωσι, τὴν ἄρσι τῆς ἐλευθερίας τῶν Συρακοσίων;

Ὡ, τέτοιες λογοκρατικὲς σκέψεις — σκέψεις ποὺ ἔχουν ὠδηγήσει τὸν Κόσμο μας σὲ πλήρες ἠθικὸ καὶ ἰδεολογικὸ ἀδιέξοδο — δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἀπασχολήσουν ἓναν ἰδεαλιστὴ, ὅπως ὁ μέγας μηχανικός καὶ μαθηματικός, ἓναν λειτουργὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μέτρου. Διότι, ὅταν ἡ παρὰ φύσιν ἐξουσιαστικὴ ὁρμὴ ἐπιβολῆς ἔχῃ τόσο πολὺ ὑπερανπτυχθῇ, ὅταν τὰ κέρατα τοῦ ἀνθρώπινου μεγάλου

ρου⁽³⁾ ἔχουν πάρει γιγάντιες διαστάσεις, σὲ βαθμὸ πού ἀργὰ ἢ γρήγορα τὸ Ζῶο θὰ «πιασθῇ» ἀτὰ κλαδιά κάποιου δένδρου καὶ θὰ πεθάνῃ ἐκεῖ ἀκίνητοποιημένο, ὅταν τὸ δίλημμα εἶναι «δουλεία ἢ ἐξουσία», τότε τί διαφορὰ θὰ εἶχε ἂν ἀγωνισθῶ ὑπὲρ τῆς ἐξουσίας, ἀπὸ τὸ νὰ ἀγωνισθῶ ὑπὲρ τῆς δουλείας; Τί νὰ τὴν κάνω τῇ Ζωῇ τοῦ ἐξουσιαστικῆ καὶ γιατί νὰ τὴν προτιμήσω ἀπὸ τῇ Ζωῇ τοῦ δούλου, ὅταν καὶ οἱ δύο εἶναι ἐξ ἴσου ἀνώμαλος καὶ διεστραμμένες καταστάσεις; Μήπως ἡ Ζωὴ σάν ἀπλὸ φαινόμενο, ἂν δὲν «μετέχη» ἀνωτέρων ἰδεῶν — κατὰ τὴν πλατωνικὴ σημασίᾳ τοῦ ρήματος — ἂν δὲν «μετέχη», ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τῆς ἰδέας τῆς Ἑλευθερίας, ἔχει καί μιὰ ἀξία στὰ μάτια τοῦ ἐλληνικοῦ Ἰδεαλισμοῦ — Ἡρωϊσμοῦ; Μήπως εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ συγχωρηθῇ σ' ἓνα ἐλεύθερο μυαλὸ νὰ δῇ τῇ Ζωῇ σάν αὐτοσκοπὸ καὶ αὐταξία, μὲ τὰ ὑλιστικὰ μάτια τῶν ἐβραιογενῶν, ἀστοκαπιταλομαρξιστικῶν δογμάτων — θεώρηση πού ὁδηγεῖ κατ' εὐθείαν στὸ θανατηφόρο τέλμα τῆς ἐξουσιαστικῆς σκοπιμότητος, ἀλλὰ καί, σὲ τελευταία ἀνάλυση, στὴν αὐτοεξαφάνισι τῆς ἰδίας τῆς ζωῆς, ὅπως ἀποδείξαμε ἥδη; ⁽⁴⁾ Καί, μήπως, ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ θεωρήσουμε πρελοὺς τὰ ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων ἀνθρώπους πού ἀρνήθηκαν τῇ Ζωῇ καὶ προτίμησαν τὸ θάνατο, ὅταν τὸ δίλημμα ἦταν «ἐλευθερία ἢ θάνατος»;

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀρχιμήδης, ὅταν πιά, μετὰ τὴν κατάληψι τῆς πόλεως,

ἡ ἰδέα τῆς ἐλευθερίας εἶχε πετάξει καὶ φύγει ἀπὸ τῇ Ζωῇ τῶν Συρακουσῶν, ἀπὸ τῇ Ζωῇ τοῦ ἴδιου, ἀδιαφόρησε ἀπόλυτα γιὰ τὴν ἐπιβίωσίν του, ἀρνήθηκε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ δουλωμένου σαρκίου του καὶ ἐνῶ σχεδίαζε γεωμετρικὰ σχήματα, ἄφησε τὴν ἐξουσία, πού μὲ τὴν μορφὴ Ρωμαίου ὀπλίτη τὸν πλησίασε, νὰ τὸν σκοτώσῃ, λέγοντας μόνο «μὴ μου τοὺς κύκλους τάραιπτε», ἐνδιαφερόμενος, δηλαδὴ, μόνο γιὰ τὴν ὑπεράσπισιν ὅχι τῆς ζωῆς, ἀλλὰ τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεώς του, μιὰ καὶ ἡ πολιτικὴ καὶ ἀπομικὴ του ἐλευθερία εἶχαν ὀριστικὰ ἀρθῇ ἀπὸ τὴν σκληρίδι τῆς ἐξουσίας.

— ● —

Αν προχωρήσουμε περαιτέρω τίς σκέψεις μας, μὲ ἀφορμὴ τὸν τρόπο θεωρήσεως τῆς ζωῆς καὶ τῆς πολιτικῆς ἀπὸ ἓνα γνήσιο ἐκπρόσωπο τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεαλισμοῦ — Ἡρωϊσμοῦ, ὅπως ἦταν ὁ Ἀρχιμήδης, θὰ συναγάγουμε δύο σημαντικὰ συμπεράσματα πάνω σὲ καίρια πολιτικὰ προβλήματα καὶ ἰδεολογικὰ διλήμματα, στὰ ὁποῖα εἶναι δύσκολη ἡ ἀπάντησις, σήμερα πού ὁ δογματισμός, ἡ λογοκρατικὴ σκοπιμότητα καὶ ἡ τερατώδης ἀνάπτυξι τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν ἐξουσιαστικῶν ἰδεολογιῶν ἔχουν αὐσκοτίσει καὶ διασπρεβλώσει τὴ σκέψιν μας καὶ ἔχουν ἀμβλύνει τὴν ἱκανότητά μας νὰ βλέπουμε τὰ πράγματα, ὅπως φυσικὰ καὶ ἀληθινὰ εἶναι.

Τὸ πρῶτο σημαντικὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι ἡ ἐλληνικὴ θεώρησις τῆς

(3) Βλ. στὸ δοκίμιον τοῦ Δημ. Ι. Λάμπρου «Ἀναζήτησις», Ἀθήνα 1981, σ. 85.

(4) Βλέπε τὸ ἄρθρον «Ἡ εἰρήνη τοῦ τάφου» στὸ «Δαυλό», πεῦχος 1ο (250), Ἰανουάριος 1982, σελ. 5 - 12.

ζωῆς καὶ τοῦ Κόσμου λέει ναὶ στὸ Ἕθνος, στὴν ἀνθρώπινη ομάδα, στὸ δικαίωμα ἑνὸς ἀριθμοῦ ἀτόμων μὲ κοινὰ χαρακτηριστικὰ νὰ συμβιώνουν ἀνεξάρτητα πρὸς ἄλλες ομάδες, μὲ δικιά τους αὐτοδύναμη καὶ αὐτοτελή δημόσια ζωὴ. Ρώμη καὶ Συρακοῦσες δὲν πρέπει νὰ γίνουν ἓνα, ὥστε-ρα ἀπὸ μιὰ βίαιη ἐξουσιαστικὴ ἐνοποίηση, δὲν πρέπει ἡ λατινικὴ καὶ ἡ ἑλληνικὴ κοινότητα νὰ πολτοποιηθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν συνθλιπτικὴ μηχανή τῆς ἐξουσίας γιὰ νὰ μεταβληθοῦν σ' ἓνα ἐνισαῖο «χαρμάνι». Ἀντίθετα, πρέπει ἡ Ρώμη νὰ παραμείνῃ ἐλεύθερη, αὐτοδύναμη καὶ αὐτοτελής, γι' αὐτὸ καὶ ἡ πρόθεση τοῦ Ἰέρωνα γιὰ τὴν κατάληψή της καὶ ἐνταξή της στὸ Κράτος τῶν Συρακουσῶν εἶναι ἀπορριπτέα. Ὅμοίως οἱ Συρακοῦσες πρέπει νὰ παραμείνουν ἐλεύθερες, αὐτοδύναμες καὶ αὐτοτελεῖς — γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐπίθεση τῆς Ρώμης, ἡ πολιορκία τῶν Συρακουσῶν, πρέπει νὰ ἀποτραποῦν, νὰ καταπολεμηθοῦν. Τὸ δικαίωμα τῶν Συρακοσίων νὰ μείνουν ἀνεξάρτητοι εἶναι σὺ σ τ ο ι χ ο πρὸς τὸ ἴδιο δικαίωμα τῶν Ρωμαίων. Ὁ Συρακόσιος πρέπει, ἂν θέλῃ νὰ ζῇ ἐλεύθερος, νὰ μὴν αἶρῃ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Ρωμαίου. Καὶ τὰνάπαλιν.

Μιὰ σκέψη σὰν τὴν ἑλληνικὴ ποὺ στηρίζεται σὲ γενικὴς ἰσχὺς, καθολικοῦ κύρους ἀλήθειες, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ δεχθῇ τὸν φυσικὸ νόμο τοῦ νὰ ἐκφράζεται τὸ Ἕνα μὲ τὰ Πολλά, τὸ νόμο τῆς Πολλότητος ἐν τῇ Ἑνότητι. Πραγματικά, ἀφήνοντας κατὰ μέρος τὴν ἀπειρία καὶ ταυτόχρονα τὴν ἐνότητα τῶν μορφῶν τοῦ Σύμπαντος καὶ τῆς ἀνόργανης ὕλης,

ἂς παρατηρήσουμε τί συμβαίνει στὴν κοινωνικὴ ζωὴ ἄλλων εἰδῶν τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, τοῦ ἀσφαλοῦς αὐτοῦ δείκτη γιὰ τὴν ἀνιέρωση τῆς φυσικῆς κοινωνικῆς ἀλήθειας. Καί, συγκεκριμένα, ἂς παρατηρήσουμε τί συμβαίνει μὲ τὰ σμήνη, τίς κυψέλες, τῶν μελισσῶν, τὰ τέλεια καὶ καταπληκτικὰ αὐτὰ πρότυπα κοινωνικῆς συμβιώσεως ποὺ δημιουργεῖ ἡ Μητέρα Φύση. (5)

Τὸ εἶδος τῶν μελισσῶν, λοιπόν, εἶναι ἀνὰ τὸν Κόσμο φυσικὰ διαιρεμένο σὲ ἐνότητες — κυψέλες. Μολονότι πολὺ συχνά, ὅπως συμβαίνει στοὺς μελισσῶνες, δεκάδες ἢ ἑκατοντάδες κυψέλες — «ἔθνη» μελισσῶν ζοῦν σὲ ἐλάχιστη ἀπόσταση μεταξύ τους, ἐν τούτοις, ποτὲ δὲν παρατηρεῖται τὸ φαινόμενο δύο ἐνότητες νὰ ἐνώνωνται σὲ μία, νὰ καταργοῦν τὴν ἰδιαιτερότητά τους καὶ νὰ ἀνακατεῦνται σ' ἓνα «λαό», μία κοινωνία. Τὰ «ἔθνη» τῶν κυψελῶν συμβιώνουν δίπλα - δίπλα, ἀλλὰ ἀνεξάρτητα αὐτοδύναμα, αὐτόνομα, καὶ καμμιά δύναμη ἢ ἀνάγκη δὲν εἶναι ποτὲ ἱκανὴ νὰ ἀνατρέψῃ τὴν αὐτοτέλειά τους καὶ νὰ τὰ συσσωματώσῃ μεταξύ τους. Ὁ διαχωρισμὸς τοῦ εἶδους σὲ ἐπὶ μέρους ἐνότητες ἀποτελεῖ νόμο, ποὺ ὄχι ἀπλῶς δὲν παρουσάζει καμμιά ἐξαίρεση, ἀλλὰ ἐπὶ πλέον εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀνατραπῇ : ἂν θελήσουμε, π.χ., νὰ πάρουμε βίαια τοὺς πληθυσμοὺς δύο κυψελῶν καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσουμε νὰ συμβιώσουν σὲ μία κυψέλη, τότε τὰ δύο «ἔθνη» θὰ αὐτοκτονήσουν ἢ θὰ ἀλληλοεξοντωθοῦν.

Ἀλλὰ ταυτόχρονα συμβαίνει καὶ

(5) Βλ. τὸ δοκίμιο «Ἀναζήτηση», Ἀθήνα 1981, σ. 63, 88 — 91 καὶ 230 — 1.

κάτι ἄλλο πολὺ σημαντικό, ἔστω κι ἂν εἶναι ἀνάστροφο σὲ σχέση πρὸς τὸ προηγούμενο φαινόμενο: Τὰ «ἔθνη» τῶν μελισσῶν ποὺ συμβιώνουν δίπλα - δίπλα σὲ κατάσταση αὐστηρῆς ἀνεξαρτησίας μεταξὺ τους, δὲν ἐπιτίθενται ποτέ καὶ σὲ καμμιὰ περίπτωση τὸ ἓνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου. Ἡ ὁρμὴ ἐπιβολῆς τῆς μιᾶς κυψέλης ἐπὶ τῆς ἄλλης, ἡ πρόθεση κυριαρχίας τῆς μιᾶς ἐπὶ τῆς ἄλλης, ἡ κατάκτηση καὶ ὑποδούλωση τῆς μιᾶς ἀπὸ τὴν ἄλλη εἶναι πράγματι ἀδιανόητα, δὲν ἐμφανίσθηκαν ποτέ καὶ πούθενά. Ὄντας ἐλεύθερες οἱ διάφορες κοινότητες τῶν ὁμοειδῶν ἀτόμων ἀπέχουν αὐτόματα ἀπὸ οἱαδήποτε ἐνέργεια πού θὰ ἔθιγε ἢ θὰ περιώριζε σὲ οἰοδήποτε βαθμὸ τὴν κατάσταση ἐλευθερίας τῶν ἄλλων. Ἡ γενικὴ αὐτὴ ἁρμονία προκύπτει αὐθόρμητα, χωρὶς «νόμους», «κανόνες», «ἐπαφές», «συνεννοήσεις». (6) Λές καὶ ὅλα τὰ «ἔθνη», ὅλα τὰ ἄτομα τοῦ εἴδους, ἐναρμονίζονται πρὸς μία, ἐνιαία ὑπερβατικὴ Ἀρχή, ἓνα κοινὸ ἰδεατὸ Πατέρα, ἓνα Κοσμογονικὸ Νόμο, πού ἐπιτάσσει τὴν κατάνηξη καὶ θε ὁρμῆς ἐπιβολῆς ἐπὶ τῶν ἄλλων «ἐθνῶν» καὶ ἀτόμων τοῦ εἴδους.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου αὐτοῦ εἶναι τόσο καθολικὴ, ὥστε οὔτε ἡ ἀπειλὴ καταστροφῆς τῆς κοινότητος εἶναι ἱκανὴ νὰ ὠθήσῃ τὰ μέλη τῆς στὴν παράβασί του. Ἄν ἡ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ τους εἶναι τόσο, ὥστε νὰ γίνεταί ἀδύνατη ἡ διατροφή τους, τότε δημιουργεῖται τὸ σμῆνος, πού ἀναχωρεῖ σὲ ἄλλο μέρος γιὰ νὰ συγ-

κροτήσῃ ἀποικία, χωρὶς νὰ θίξῃ στὸ ἐλάχιστο τοὺς πόρους ζωῆς τῆς «μητροπόλεως» ἢ ἄλλων γειτονικῶν κυψελῶν. Καὶ ἂν ἡ ἔλλειψη δυνατοτήτων ζωῆς εἶναι ἀδύνατο νὰ καλυφθῇ μὲ οἰοδήποτε τρόπο, τὸ σύνολο θὰ πεθάνῃ ἀπὸ πείνα, χωρὶς ποτέ νὰ σκεφθῇ νὰ ἀρπάξῃ μὲ ἐπίθεση τὸ μέλι ἄλλης κυψέλης. Ἡ ὑπερβατικὴ Ἀρχὴ στὴν ὁποία ὑπόκειται ὁλόκληρο τὸ εἶδος, ἀπαιτορεύει τὴν στέρηση τῆς ἐλευθερίας. Ὁ μὲν ἀπὸ τοὺς δέ, ἔστω κι ἂν αὐτὸ σημαίνει καὶ στέρηση ζωῆς. Τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς, ἂν δὲν ἀποτελεῖ ἔκφραση τῆς ἐλευθερίας, ἀποτελεῖ γεγονός ὁ χωρὶς ἀξία — καὶ ἡ φύσις τὸ καταργεῖ, τὸ σταματᾷ. Αὕτῃ εἶναι ἡ φυσικὴ ἀλήθεια.

Ἐπιμείνουμε στὶς παρατηρήσεις αὐτὲς πάνω στὴν κοινωνικὴ ζωὴ τῶν μελισσῶν, τὸ ἔξοχο αὐτὸ μάθημα πολιτικοκοινωνικῆς ἀλήθειας πού μᾶς παρέχει ἡ Φύσις, ὅχι μόνο γιὰ νὰ δικαιώσωμε τὴν ἑλληνικὴ θεώρηση, τὴν ἀντίληψη τοῦ Ἀρχιμήδη, πού δὲν ὑποδουλώνει, πού δὲν ὑποδουλώνεται καὶ πού ἂν τὸν ὑποδουλώσουν βίαια ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ ζωὴ καὶ πεθαίνει, ἀλλὰ καὶ διότι, ὅπως εἶπαμε, σήμερα ὁ δογματισμός, ἡ λογοκρατικὴ σκοπιμότητα καὶ ἡ τερατώδης ἀνάπτυξη τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν ἐξουσιαστικῶν ἰδεολογιῶν μᾶς ἔχουν τόσο πολὺ αὐσκοτίσει τὰ μυαλά καὶ διαστρεβλώσει τὴ σκέψις μας, ὥστε εἶναι ἀδύνατο νὰ δοῦμε τὰ πράγμα-

(6) Τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρατηρεῖται, ὅχι μόνο στὶς μέλισσες, ἀλλὰ καὶ στὶς κοινότητες ὄλων τῶν εἰδῶν τοῦ ζωικοῦ βασιλείου (ἀγέλες θηλαστικῶν, σμήνη πουλιῶν, ψαριῶν κλπ.). Ἀλληλοσπαραγμός παρατηρεῖται μόνο μεταξὺ ὁμάδων διαφορετικῶν εἰδῶν καὶ ποτέ, ἢ σχεδὸν ποτέ, μεταξὺ ὁμάδων τοῦ αὐτοῦ εἴδους.

τα, ὅπως φυσικά καὶ ἀληθινὰ εἶναι.

Ποιά θέση μπορούμε σήμερα νὰ ἔχουμε ἀπέναντι στοῦ πρόβλημα "Ἐθνος, βάσει τῶν διδασκαλιῶν τῶν κατεστημένων πολιτικοκοινωνικῶν δογμάτων τοῦ Ἀστοκαπιταλομαρξισμού, ποὺ λίγο - πολὺ ἔχουν ἐναρμονωθῇ στοῦ κρᾶνίου τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καὶ σφραγίζουν τὸν τρόπο σκέψεως καὶ τὰ «πιστεύω» του; Μὰ ποιά ἄλλη ἀπὸ τὴν «ἀγία δυνάδα» Ἐθνικισμός — Διεθνισμός, τὸν διυπόστατο αὐτὸ θεὸ ἢ διάβολο τῆς ἐξουσιαστικῆς — δογματικῆς θεωρήσεως τῆς ζωῆς καὶ τοῦ Κόσμου; ποὺ τὰ δύο σκέλη του μᾶς καθάλησαν καὶ μπῆκαν σὰν παρωπίδες στὰ πλευρά μας, ὥστε νὰ μὴ μπορούμε νὰ δοῦμε τίποτε ἄλλο, πιά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ Ζευγάρι!

Τί εἶναι ὁ Ἐθνικισμός; Μὰ τί ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ παραβίαση τῆς φυσικῆς ἀλήθειας, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν παρά φύσιν ἐπίθεση τῆς μῆς κυψέλης ἐναντίον τῆς ἄλλης, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐπίθεση τῶν Συρακοσίων ἐναντίον τῶν Ρωμαίων ἢ τῶν Ρωμαίων ἐναντίον τῶν Συρακοσίων, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μετατροπὴ τῶν μὲν σὲ ἐξουσιαστὲς καὶ τῶν δὲ σὲ δούλους; Τί ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ἀρνητὴς τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ ἀρνητὴς τῆς ἰδιότητας τῆς ἰδέας "Ἐθνος, ἀφοῦ τείνει νὰ καταργήσῃ κάποιο ἢ κάποια "Ἔθνη, νὰ τὰ ἐξαλείψῃ ἐνσωματώνοντάς τα σὲ μιά κοινωνικοπολιτικὴ κατάσταση βίαια ἐπιβεβλημένη, καὶ ἐπομένως τεχνητὴ καὶ δογματικὴ; Δηλαδή, τί ἄλλο εἶναι ὁ Ἐθνικισμός ἐκτὸς ἀπὸ ἐξουσία, δύναμη, θέληση ἐπιβολῆς, δόγμα — ψεῦδος, βία καὶ ταυτόχρονα ἀρνηση τῆς ἐναρμονίας κοινωνίας, ἀνατροπὴ τῆς ἀλήθειας, τῆς γνώσεως καὶ τῆς δικαιοσύνης;

Καὶ τί εἶναι ὁ Διεθνισμός; Μὰ τί ἄλλο, ἐπίσης, ἐκτὸς ἀπὸ παραβίαση τῆς φυσικῆς ἀλήθειας, ἐκτὸς ἀπὸ παρά φύσιν πολτοποίηση καὶ συσυσμείωση τῶν κυψελῶν σ' ἓνα «χαρμάδι», ἐκτὸς ἀπὸ τὴν βίαιη κατάργηση τῶν Συρακοσίων καὶ τῆς Ὀωμης, τὸν ἐξουσιαστικὸ ἐγκλεισμό τους σ' ἓνα μαντρί — μὲ προφανῆ σκοπὸ νὰ ἐλέγχωνται καὶ νὰ ἀρμύγονται» καλύτερα καὶ εὐκολώτερα ἀπὸ τὴν διεθνή ἐξουσία; Τί ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ἀρνητὴς καὶ καταστροφῆς τῶν Ἐθνῶν; Τί ἄλλο ἀπὸ ἀρνητὴς τῆς Ἐλευθερίας, ἀφοῦ θὰ ζητοῦσε ἀπὸ τὸν Ἀρχιμήδη νὰ μὴν ἀγωνισθῇ γιὰ τὴν ἄμυνα τοῦ "Ἐθνους του, ὅταν ἡ ἐλευθερία του ἀπειληθῇ ἀπὸ τὴν ἐξουσία, ἀλλὰ νὰ ἀφήσῃ ἀνοιχτὲς τίς πύλες γιὰ τὴν κατάργηση τῶν ἐθνῶν, τὸ ἰδανικὸ αὐτὸ τῆς διεθνιστικῆς ἰδεολογίας; Δηλαδή, τί ἄλλο εἶναι ὁ Διεθνισμός ἀπὸ ἀρνηση τῆς φυσικῆς ἀλήθειας, ἀπὸ αὐθαίρετη — ἄρα ψευδῇ — συμβατικὴ ἀντίληψη καὶ πολιτικοκοινωνικὴ κατάσταση, μ' ἄλλα λόγια: δόγμα: ἐξουσιαστικὸ ποὺ ἀποσκοπεῖ στὴν ὑποταγὴ καὶ ὑποδούλωση ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος κάτω ἀπὸ μιά διεθνή ἐξουσιαστικὴ κλίκα;

— ● —

Η Ζωή, λοιπόν, ὑπόκειται στὴν ἐλευθερία, σύμφωνα μὲ τὴ φύση — καὶ τὴν ἐλληνικὴν ἀντίληψη — καὶ ἂν ἡ Ζωὴ στερηθῇ τῆς ἐλευθερίας, δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως, πρέπει νὰ καταργηθῇ. Καὶ στέρηση τῆς ἐλευθερίας δὲν εἶναι μόνον ἡ κατάσταση τῆς δουλείας, ἀλλὰ ἐξ ἴσου ἡ κατάσταση τῆς ἐξουσίας. "Ὅπως δὲν νοεῖται ἐκλογὴ ἀνάμεσα σὲ δύο δουλεῖες, ἐστὶ δὲν νοεῖται ἐκλογὴ ἀνάμεσα σὲ δύο τυραννίες, ἐστὼ κι ἂν ἡ μία ἀπ' αὐτὲς ἀσκῆται ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἰδίους, ἀπὸ τὸ δικὸ μας "Ἔθνος.

Κατὰ τὴν ἴδια ἀντιδογματικὴ λογική, τὴν λογικὴ τῆς Ἀλήθειας, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἐλευθερίας, τὴν ἑλληνικὴ λογικὴ, δηλαδή τὸν «Ἑλληνικὸ Λόγον» σὲ συνάρτηση πρὸς τὸ «Ἑλληνικὸ Μέτρο», τὸ δίλημμα «Ἐθνικισμός — Διεθνισμός» εἶναι ἀνύπαρκτο, πλαιστό, ἐφεύρημα τῆς δογματικῆς ἐξουσιαστικῆς σκέψεως, ἀποτελεῖ καθαρὴν ἀπάτη. Ἐθνικισμός καὶ Διεθνισμός εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, δὲν ἔχουν καμμιά διαφορὰ μεταξύ τους, ἀποτελοῦν ἀπλῶς δύο ὅψεις ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ νοήματος. Εἶναι, τὰ δύο πρόσωπα τοῦ Ἰανοῦ τῆς ἐξουσίας, τοῦ διπρόσωπου θεοῦ τῶν Ρωμαίων, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐξουσιαστικούς λαοὺς τῆς ἱστορίας. Ἐθνικισμός καὶ Διεθνισμός, ἀποτελοῦν ὑπερβολές — ἀρνητικὴ καὶ θετικὴ — τῆς ἰδέας Ἕθνος καὶ σὰν συστηματοποιημένες ἰδεολογίες εἶναι νεώτερα προϊόντα τοῦ βαθύτατα ἐξουσιαστικοῦ καὶ ταυτόχρονα βαθύτατα ἀναρχικοῦ Ἑβραϊκοῦ Πνεύματος. Καὶ ὅχι μόνο δὲν ἐμφανίσθηκαν ποτέ, ἔστω σὰν φαινόμενα, στὴν ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ — ἐν ὧσιν οἱ Ἕλληνες ἀκολουθοῦσαν αὐτοδύναμη ἰδεολογικὴ πορεία, προτοῦ νὰ νοθευθοῦν ἀπὸ ξένα πνευματικὰ ρεύματα — ἀλλὰ προσέτι καὶ σὰν λέξεις, ἔννοιες, ὅροι, δὲν εἶναι ἑλληνογενεῖς, δὲν ὑπάρχουν στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἀποτελοῦν δάνεια καὶ μεταφράσεις ἀπὸ ξένες γλῶσσες (NATIONALISME, INTERNATIONALISME). Σὰν ὑπερβολές — παραβάσεις τοῦ Μέτρου, ὁ ἐθνικισμός καὶ ὁ διεθνισμός θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ παίξουν οἰοδήποτε ρόλο στὴ σκέψη καὶ τὴν πράξη ἑνὸς Ἕθνους σὰν τὸ Ἑλληνικόν, ποὺ ἀνακάλυψε καὶ θέσπισε τὴν ἀρχὴ τοῦ Μέτρου σὰν τὴν σημαντικώτερη ἀξία καὶ ἀρετὴ τῆς ἀτομικῆς καὶ πολιτικῆς ζωῆς.

Τὸ Ἑλληνικὸ Μέτρο, λοιπόν, ἀντιπαρήλθε τὸ ἀπατηλὸ αὐτὸ δίλημμα σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ πρόβλημα τῶν σχέσεων μεταξύ τῶν Ἑθνῶν καὶ ἔφθασε στὴν χρυσή τομὴ, τὴν Οἰκουμενικότητα. Τὸ Ἕθνος γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ἀντίληψη ἀποτελεῖ φυσικὴν ἀλήθεια, ὑπάρχει σὰν θερμοκοιτίδα πολιτισμοῦ, εἶναι δημιουργημὰ μιᾶς ὑπερβατικῆς Ἀρχῆς, ἑνὸς Κοσμογονικοῦ Νόμου, ὁμαδικὴ μικρογραφία τῆς συνολικῆς μεγαλογραφίας τῆς ἀνθρωπότητας. Τὸ Ἕθνος ὑπάρχει σὰν ἀπαραίτητο στοιχεῖο τοῦ πανανθρώπινου οἰκοδομήματος καὶ σὰν φυσικὸ ὑπόβαθμο τῆς ἰδεαλιστικῆς Πολιτείας τῆς Ἀλήθειας. Ὅπως τὸ ἄτομο σὰν λειψουργός, ἐκτελεστικὸς τοῦ ἀτομικοῦ φυσικοῦ καὶ ἀληθινοῦ ρόλου του ἀποτελεῖ τὸ κύτταρο τῆς ομάδας, ἔτσι καὶ τὸ Ἕθνος σὰν ὑποσύνολο ποὺ ὑπόκειται στὴν ἀρχὴ τῆς Ἀλήθειας ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τίς πέτρες τοῦ οἰκουμενικοῦ οἰκοδομήματος. Ἐπομένως ἡ βίαιη κατάργηση ἑνὸς Ἕθνους, αὐτὴ ἡ κοινὴ ἐπιδίωξη Ἐθνικισμοῦ καὶ Διεθνισμοῦ, εἶναι γιὰ τὴν ἑλληνικὴ σκέψη ἀδιανόητη καὶ ἀπαράδεκτη.

Στὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Δαυλοῦ» καὶ στὸ ἄρθρο «Ἀλεξάνδρου Ἰδεολογία» ἐγίνε ἡ ὀριοθέτηση τῆς ἑλληνικῆς οἰκουμενικῆς θεωρήσεως τοῦ προβλήματος Ἕθνος καὶ τῶν προβλημάτων ποὺ ἀναφέρονται στὶς σχέσεις μεταξύ τῶν Ἑθνῶν. Ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ γνησιώτερος φορέας τοῦ οἰκουμενικοῦ πνεύματος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, στρέφεται ἐξ ἴσου ἐναντὶον τῆς διαστροφῆς τοῦ Ἐθνικισμοῦ — ἐξουδετερώνοντας διάφορους «ἐθνικιστές», τὸν Κλεῖτο, τὸν Φιλῶτα, τὸν Παρμενίωνα, τὸν Κάσσανδρο, ποὺ ἀντιτάχθηκαν στὴν προσέγγισή του μὲ τὰ ἄλλα Ἕθνη καὶ χλεύασαν τὸν σεβασμὸ ποὺ ἔδειξε πρὸς τίς διά-

φορες ἀντιλήψεις καὶ ἐθνικούς πο-
λιτισμούς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς πνευ-
ματικούς καὶ πολιτικούς ἡγέτας τῶν
ἀσιατικῶν λαῶν — καὶ ἐναντίον τῆς
διαστροφῆς τοῦ διεθνισμοῦ, τῆς περ-
σικῆς ἐξουσίας, δηλαδή, πού εἶχε κα-
ταργήσει καὶ πολτοποιήσει τὰ ὑπό-
δουλα Ἕθνη.

Ὁ Ἀλέξανδρος ταύτισε τὴν ἐλλη-
νικὴν ἀντίληψη περὶ οἰκουμενικότη-
τας μὲ τὴν κατῆχουση τῶν καθολι-
καῶ — ἄρα οἰκουμενικοῦ — κύρους
ἰδεῶν τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἀλήθει-
ας καὶ τῆς Δικαιοσύνης σ' ὁλόκληρο
τὸ ἀνθρώπινο εἶδος, καὶ γι' αὐτὸ
στράφηκε μὲ τόση ὁρμὴ ἐναντίον τῆς
παρὰ φύσιν καταστάσεως τῆς δου-
λείας — τυραννίας — ἀδικίας, πού
εἶχε ἐπιβάλλει στὴν Ἀσία ἢ περσικὴ
δογματικὴ καὶ ἐξουσιαστικὴ σκέψη.

Ἡ ἐκστρατεία τοῦ
Μεγάλου Ἀλεξάνδρου
στὴν Ἀσίαν, δὲν ἀπο-
σκοποῦσε στὴν κατά-
ργηση τῶν Ἑθνῶν, ἀλλὰ
ἀντίθετα, στὴν ἀνάστα-
ση τῶν καταργημένων
καὶ συνθλιμμένων ἀπὸ
τὴν διεθνῆ ἢ ἐθνικι-
στικὴ ἐξουσίαν Ἑθνῶν.
Καί, γι' αὐτὸ, ὅπως καταδείχθηκε στὸν
προηγούμενο «Δαυλό», παρουσιάσθη-
κε σχετικὰ μὲ τὸν Ἀλέξανδρο τὸ κα-
ταπληκτικώτερο φαινόμενο τῆς παγ-
κόσμιας ἱστορίας, δηλαδή τὰ Ἕθνη

πού «κατέκτησε» ὁ Ἀλέξανδρος νὰ
θρηνοῦν τὸν «κατακτητὴ» τους, ὅταν
ὁ Μέγας, ὁ Παγκόσμιος Ἄνδρας ἐ-
κλείσει τὴν σύντομη πορεία του στὴ
Γῆ, δολοφονημένος κατὰ πᾶσαν πιθα-
νότητα ἀπὸ τίς δυνάμεις, εἴτε τῆς ἐ-
θνικιστικῆς — Κίσαανδρος — εἴτε
τῆς διεθνιστικῆς — Ἀσιᾶτες — ἐ-
ξουσίας. (7)

Τὰ Ἕθνη θρηνώντας τὸν Ἀλέ-
ξανδρο θρήνησαν τὸ χαμένο ὄραμα
τῆς οἰκουμενικότητας, αὐτὸ τὸ φῶς
τῆς πολιτικῆς ἀλήθειας πού ἀναψε τὸ
Ἑλληνικὸ Πνεῦμα, στὴ θέση τοῦ δο-
γματικοῦ Ζόφου τῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ
«Διεθνοεθνικισμοῦ», τοῦ κακοῦ αὐτοῦ
δαίμονα τῆς ἀνθρωπότητας. Μετὰ
τὴν ὑπουλη νόθευση ἢ τὴν βίαιη
ἐξοβέλιση τῆς ἐλληνικῆς ἀντιδογμα-
τικῆς σκέψεως ἀπὸ τὴ Ζωὴ μας, τὸ
ὄραμα τῆς οἰκουμενικότητας, ἢ ἰ-
διολογία τῆς οἰκουμε-
νικότητας, συσκοτίσθηκε καὶ
ὑποχώρησε καθὼς θριάμβευσαν οἱ
δυνάμεις τοῦ Σκότους.

Τὸ αἶτημα τῆς οἰκουμενικότητας
ταυτίζεται σήμερον μὲ τὸ ἐνστικτο αὐ-
τοσυντηρήσεως τοῦ ἀνθρώπινου εἴ-
δους, συνιστᾷ τὸν πόρο διαφυγῆς
μας ἀπὸ τὸ τραγικὸ ἀδιέξοδο πού
μας ὠδήγησε ἡ τερατώδης ἀνάπτυξη
τῆς ἐξουσιαστικῆς κοινωνίας. Γιά
μας τοὺς Ἕλληνες, εἰδικά, τὸ αἶτη-
μα τῆς οἰκουμενικότητας ἀποτελεῖ
ἐπὶ πλέον καὶ τὸ εὐγενέστερο, τὸ ἐλ-
ληνικώτερο ὄραμα καὶ χρέος.

(7) Γὰρ δολοφονία (δηλητηρίαση) τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀπὸ τὸν Κίσαανδρο μιλοῦν ρητὰ
οἱ ἱστορικοὶ Ἀρριανός, Τίτος Λίβιος καὶ Κούρτιος Ρούφος. Ὑπάρχουν καὶ σύγ-
χρονοι συγγραφεῖς πού ἀποδίδουν τὴ δολοφονία σὲ δυνάμεις τοῦ πρώμου Σιω-
νιαμοῦ, χωρὶς, πάντως, πειστικὰς ἀποδείξεις.